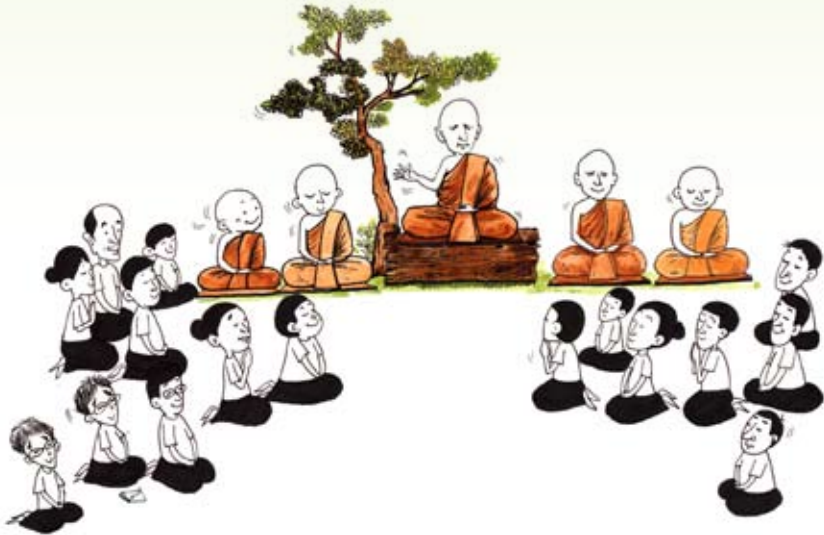

အပူအသင်း

အပူအသင်း အဖွဲ့ဝင်များ

ห้องทหเส

๗๙๐๗๑ อิศรา.

โปรดร่วมทำบุญ โดยเงินบริจาคหลังหักค่าใช้จ่ายในการพิมพ์แล้ว
จะนำเข้ากองทุนสื่อธรรมะเพื่อธรรมทาน
และเพื่อการก่อสร้างโรงเรียนปัญญาประทีป โรงเรียนวิถิพุทธต้นแบบ

โรงเรียน

๓/๐๗ ๕๖๓๖

พิมพ์เพื่อการกุศล

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามคัดลอก ตัดตอน หรือนำไปพิมพ์จำหน่าย

หากท่านใดประสงค์จะพิมพ์แจกเป็นธรรมทาน โปรดติดต่อ

กองทุนสื่อธรรมะทอสี

๑๐๒๓/๔๖ ซอยปรีดีพนมยงค์ ๔๑

สุขุมวิท ๗๑ เขตวัฒนา กทม. ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๗๑๓-๓๖๗๔

www.thawsschool.com

พิมพ์ครั้งที่ ๑ - ๕ ตุลาคม ๒๕๕๒ - พฤศจิกายน ๒๕๕๓ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๕ จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ภาพวาด พีรพัฒน์ ตติยบุญสูง (ครูย้ง)

ศิลปกรรม วิชชุ เสริมสวัสดิ์ศรี

รูปเล่ม ปริญญา ปฐวินทรานนท์

จัดทำโดย กองทุนสื่อธรรมะทอสี

ดำเนินการพิมพ์โดย บริษัท คิว ฟรันท் แมเนจเม้นท์ จำกัด

โทรศัพท์ ๐-๒๘๐๐-๒๒๙๒

คำนำท่านอาจารย์

อาตมาชอบนิทานตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะฟังจะอ่านจะเล่านิทานก็ชอบหมด ฟังหลวงพ่อบุญเล่านิทานครั้งแรก (เรื่องหมาจิ้งจอกขี้เรื้อน) อาตมานั่งฟังเพลินมีความสุข ชาตินี้คงไม่มีวันลืม อายุพรรษามากขึ้นอาตมาได้รับหน้าที่แสดงธรรมแก่ญาติโยม ปรากฏว่ามีคนรักนิทานเหมือนอาตมาเยอะเหมือนกัน อาตมาสังเกตว่า ถ้าเล่านิทานเมื่อไหร่ ผู้ฟังเทศน์จะรู้สึกสดชื่น (อย่างน้อยไม่่วง) และเทศน์เสร็จแล้วยังจำนิทานพร้อมข้อธรรมะที่ฟ่วงมากับนิทานได้บ้าง นิทานให้ทั้งความสุขความบันเทิงในธรรมและความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง อาตมาเห็นอย่างนี้จึงเล่านิทานบ่อย

ยี่สิบกว่าปีที่ผ่านมาอาตมาได้เล่านิทานไว้มากพอสมควร ปีนี้ คุณศรีวรา อิศสระ มีจิตศรัทธาเรียบเรียงนิทานที่อาตมาเคยเล่าหลายเรื่องเพื่อแจกเป็นธรรมทาน อาตมาขออนุโมทนาในกุศลเจตนาของคุณศรีวรา และขอให้อานิสงส์ผลบุญที่เกิดจากการเผยแผ่เรื่องเล่าและนิทานธรรมในครั้งนี้งดลบันดาลให้คุณศรีวรา พร้อมด้วยผู้มีส่วนร่วมในการจัดพิมพ์หนังสือนี้ ตลอดจนผู้รักนิทานและเรื่องเล่าทั้งหลายจงพบแต่ความสุขและความเจริญในธรรม ตลอดกาลนานเทอญ

ชยสาโร ภิกขุ

ตุลาคม ๒๕๕๒

คำนำผู้เขียน

ข้าพเจ้ามีโอกาสได้ฟังท่านอาจารย์ชยสาโรแสดงธรรมให้เด็ก ๆ ฟังเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ เมื่อข้าพเจ้าพาครอบครัวเดินทางไปกราบท่านที่วัดป่านานาชาติ ในครั้งนั้นท่านเล่านิทานสองสามเรื่องเกี่ยวกับปัญญา ความอดทน และความไม่แค้น สนุกจนลูก ๆ ของข้าพเจ้าหุ่ผีง เขยิบเข้าไปใกล้ท่านมากขึ้น ๆ และตั้งอกตั้งใจฟังอย่างเต็มที่ พวกเราทุกคนรู้สึกประทับใจมากจนต้องขออนุญาตท่านพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ ดรุณธรรม ซึ่งเป็นหนังสือธรรมะเล่มแรกที่เราได้พิมพ์เพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทาน

ตั้งแต่นั้นมาครอบครัวของข้าพเจ้าและน้องสาวตลอดจนเพื่อน ๆ ได้พากันไปกราบท่านอาจารย์ทุก ๆ ปีเป็นประจำไม่เคยเว้น พวกเราจึงได้มีโอกาสฟังเรื่องต่าง ๆ ที่ท่านเล่าทั้งเรื่องนิทานและเรื่องชีวิตจริง ซึ่งล้วนน่าฟัง ให้ข้อคิด มีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตให้มีความสุข และพัฒนาตนให้ดีขึ้น ข้าพเจ้ามักจะจดบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ที่ท่านเล่า และอบรมสั่งสอนไว้เสมอ

นอกจากท่านอาจารย์จะมีพรสวรรค์ในการแสดงธรรมและการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เป็นที่สุดแล้ว ท่านยังมีพรสวรรค์ในเรื่องภาษาคด้วย ภาษาไทยที่ท่านใช้สละสลวยงดงามและน่าสนใจมาก โดยเฉพาะการเล่นคำให้เข้ากับเรื่องราวและยุคสมัย ท่านมักจะใช้วิธีอุปมาอุปมัยเพื่อเปรียบเทียบธรรมะให้ผู้ฟังเข้าใจได้ง่าย ๆ และชัดเจน ท่านให้ความสำคัญกับทุก ๆ คำถาม และท่านจะเมตตาตอบจนผู้ถามหมดสงสัย ที่สำคัญคือท่านมีอารมณ์ขันสอดแทรกอยู่เสมอ พวกเราจึงมีความสุขมากทุกครั้งที่ได้มีโอกาสฟังท่านแสดงธรรมตอบคำถามธรรมะหรือสนทนากับท่านอาจารย์

มารดาของข้าพเจ้า คุณทอสี่ สวัสดิ์-ชูโต ซึ่งเป็นลูกศิษย์วัยชราของท่าน อาจารย์ มักจะขอร้องให้ท่านแทรกนิทานสนุกๆ ไว้ในการแสดงธรรมเสมอ ฉะนั้นนอกจากท่านจะแสดงธรรมด้วยการเล่านิทานให้เด็กๆ ฟังแล้ว ท่านยังต้องหานิทานมาเล่าให้บรรดาลูกศิษย์ชราๆ ฟังด้วย

ข้าพเจ้าเห็นว่านิทานและเรื่องราวต่างๆ ที่ท่านอาจารย์เล่า มีคุณค่ายิ่งสมควรที่จะรวบรวมบางส่วนพิมพ์เป็นธรรมะบันเทิงเพื่อประโยชน์แก่คนหมู่มาก จึงได้กราบเรียนขออนุญาต ซึ่งท่านก็ได้เมตตาอนุญาตให้จัดทำได้ ท่านยังได้ช่วยตรวจทานเนื้อหาให้ถูกต้อง พร้อมให้ข้อคิดทางธรรม และยังได้ตั้งชื่อเรื่องต่างๆ และชื่อหนังสือว่า ‘เรื่องท่านเล่า’ อีกด้วย

เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ใช่นักเขียนมืออาชีพและไม่ใช่นักภาษา การเขียนเรื่องราวต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้าใช้ภาษาพูดง่ายๆ เพื่อให้ได้อรรถรส อาจจะไม่ถูกต้องตามหลักการเขียน จึงต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ชยสาโรอย่างสูง ที่ได้เมตตาอบรมสั่งสอนข้าพเจ้าและเล่าเรื่องราวมากมายหลายรสนชาติที่ให้อรรถรส ความสนุกสนานเพลิดเพลินและความซึ่งใจเหล่านี้ และขอขอบคุณกัลยาณมิตรทุกๆ ท่านที่ได้มีส่วนร่วมช่วยให้หนังสือเล่มนี้สำเร็จด้วยดี

๒๕๐๗ ธีรสา:

แต่... ท่านอาจารย์ช่ยส่าโร ท่านอาจารย์ของลูกศิษย์

แต่... คุณน้าแก้วและพี่นิด

ผู้แนะนำใคร่ขอขอบคุณเราให้เป็นศิษย์ของท่านอาจารย์

แต่... พ่อแม่ ผู้ให้ชีวิต ความรักและความอบอุ่น

แต่... นกเขา ปลาจาวฬ ปลาจุก ปลาเข็ม อ่อน วิทิต อดทองน

ผู้เป็นกำลังใจสำคัญ

แต่... ด้ยงานมิตรทุกๆ ท่าน ท่านฉิว ท่านตัน พี่นุ้ย สุ ป่า สุภาณี

มีว ย้ง พี่วิธฒ พี่แฉง พี่น้อย น้ารัชณี คุณสุภาวดี คุณประวิทย์

อ้อฟ ครูนาง ที่มีส่วนช่วยยให้งานนี้สำเร็จ

สารบัญ

ไม่มีวันจบ	๑
คุณยายใจตะกร้า	๓
เชื่อนันตี!	๕
วิทยาศาสตร์ตั้งมงาย ?	๗
เห็นหลวงปู่กับตา	๙
คำถามคำตอบ ๑	๑๑
ขึ้นันใครอย่าแตะ	๑๒
เมตตาซาเป้	๑๓
หลวงพ่อดทดสอบ	๑๕
เล่น์กัลการขาย	๑๘
ตามหาขงจื้อ	๑๙
คำถามคำตอบ ๒	๒๐
สวยเลิศในปฐพี	๒๑
แกไม่ยอมแก่	๒๕
พลิกลือก	๒๖
พระชุดอุโมงค์	๒๙
ชาวกินต่าง	๓๕
คำถามคำตอบ ๓	๓๖
๒๐๐ คือ ๒๐๐	๓๖
Good idea / bad idea	๓๘
ไม่โง่พอ	๔๑
ซาซาตช่วยแซนซาต	๔๒
สุขหนอ	๔๕
คำถามคำตอบ ๔	๔๖

เวลาวิกฤติ	๔๖
สมน้ำหน้า	๔๗
จิตบูดเพราะจุดบอด	๕๐
นอกเหตุได้ผล	๕๒
เหตุผลเทียม	๕๔
คำถามคำตอบ ๕	๕๕
พุดง่าย	๕๕
อย่าหาว่าย่อ	๕๗
สงสารแดงกว่า	๕๘
ฤๅษีสมัครเล่น	๕๙
เหม็นกลิ่นมนุษย์	๖๑
คำถามคำตอบ ๖	๖๒
สายลับชั้นเลิศ	๖๒
แก๊งสเตอร์ตัวอย่าง	๖๕
เทคนิคดี	๗๐
หน้าแตกเพราะตาโต	๗๑
อย่าหยามฉลาม	๗๓
คำถามคำตอบ ๗	๗๔
ลูกประจำตักแหว	๗๔
กบใจสู้	๗๗
อย่าด่วนสรุป	๗๘
สมบูรณแบบเกินไป	๗๙
สูตรแก้โรคเบื่อ	๘๒
คำถามคำตอบ ๘	๘๓

ไม่สะทกสะท้าน	๘๔
เมืองไทย...	๘๖
....เมืองพุทธตลอดกาลนาน ?	
แม่สองตัว	๘๙
เอาเปรียบเสียเปรียบ	๙๐
ทานยาครบคอร์ส	๙๑
คำถามคำตอบ ๙	๙๓
กบพูดได้	๙๔
ก่อหรือแก้	๙๕
เสียสละเพื่อนกกระสา	๙๖
กลัวครูลงโทษ	๙๙
ปลอบใจ	๑๐๐
คำถามคำตอบ ๑๐	๑๐๑
ขนมก้อนที่เจ็ด	๑๐๒
สวรรค์ก็ไม่เอา	๑๐๓
เหนื่อยจัด	๑๐๕
หาเรื่องคิด	๑๐๖
ไม่ลืมหาผี	๑๐๙
คำถามคำตอบ ๑๑	๑๑๐
ไม่ยอมแพ้เป็นพระ	๑๑๑
สถานทูตพระพุทธเจ้า	๑๑๔
มหาอำนาจแม่แห่งชาติ	๑๑๕
ได้ไม่เหมือนคิด	๑๑๖
เขียนน้อย	๑๑๗

คำถามคำตอบ ๑๒	๑๒๐
ฝันดี	๑๒๑
สบู่อะของพระพุทธเจ้า	๑๒๒
แบ่งสมบัติ	๑๒๓
สอนนักรบวิภค	๑๒๔
สัมพิการ	๑๒๖
คำถามคำตอบ ๑๓	๑๒๗
หมาคุยงักลัว	๑๒๘
เพราะใจเย็น	๑๒๙
แม่ผิวลูกสะใภ้	๑๓๐
ใจแค่น	๑๓๑
รำคาญค่างคาว	๑๓๒
คำถามคำตอบ ๑๔	๑๓๔
ซาบซึ่งความดี	๑๓๕
รยจนจน	๑๓๕
เรื่องผี ๆ	๑๓๘
อยู่ไม่ดี ๆ อยู่แล้วก็.....	๑๔๐
ช่วยขโมย	๑๔๑
คำถามคำตอบ ๑๕	๑๔๓
ถึงเวลาเข้าวัด	๑๔๔
งอกไม่งาม	๑๔๔
เกือบจะ....	๑๔๖
ระวังสิ่งที่ยากได้	๑๔๗

คำถามคำตอบ ๑๖	๑๕๐
เด็ดหนวดเสือโคร่ง	๑๕๑
ยิ่งแพงยิ่งดี	๑๕๓
กว่าจะได้บัวช	๑๕๔
หญิงเดียวในชีวิต	๑๕๖
เห็นดอกเดียว	๑๕๗
คำถามคำตอบ ๑๗	๑๕๙
ภพภูมิมนุษย์	๑๖๐
ไม่มีสูตรสำเร็จ	๑๖๑
เมตตาธรรมแก้ปัญหา	๑๖๓
ตามมีตามได้	๑๖๖
เงินร้อยล้าน	๑๖๗
คำถามคำตอบ ๑๘	๑๖๙
C/ซี หรือ D/ดี	๑๗๐
ระหว่าง C/ซี กับ E/อี	๑๗๐
จ้องเป้าไว้	๑๗๒
หาตัวช่วย	๑๗๓
งานชิ้นสุดท้าย	๑๗๕
คำถามคำตอบ ๑๙	๑๗๘
ซี to be	๑๗๙
เอาใจเทพ	๑๘๐
เพี้ยน คือ นวัตกรรม?	๑๘๑
เรื่องร้ายกลายเป็นดี	๑๘๒

ลวงตา	๑๘๔
คำถามคำตอบ ๒๐	๑๘๕
บ้าช้อปปังบำบัด	๑๘๖
บทสวดของคนไม่ภาวนา	๑๘๗
เห็นไฟหายหนาว	๑๘๘
ขอชื่อ	๑๙๔
ณรงน้อยโปรดสัตว์	๑๙๔
คำถามคำตอบ ๒๑	๑๙๘
ก้นกีบ	๑๙๙
มีทางเลือก	๒๐๐
อดไม่ได้	๒๐๒
แล้วปิดแมลง	๒๐๓
โรงเรียนกินนอน	๒๐๕
คำถามคำตอบ ๒๒	๒๐๗
หลงความหล่อ	๒๐๘
อรร้อยเพราะค่านิยม	๒๑๑
จุดอ่อนของท่านอาจารย์	๒๑๓
เรื่องของภาษา	๒๑๔
เต็มให้เต็ม	๒๑๗
คำถามคำตอบ ๒๓	๒๑๙
ฟังเพลงหรือฟังเครื่อง	๒๒๐
พระสูตรผี	๒๒๑
อิติปิโส...ฉันรักเธอ	๒๒๓
ปรุ้งแต่งสุดๆ	๒๒๔

นักโทษ (คนอื่น)	๒๒๖
คำถามคำตอบ ๒๔	๒๒๗
Yes we can	๒๒๘
ยังไงก็ไม่เทศน์	๒๒๙
กัณฑ์เทศน์ที่ร้อคอย	๒๓๐
นั่งเสียตำลึงทอง	๒๓๑
แค่นี้ก็สุขแล้ว	๒๓๕
คำถามคำตอบ ๒๕	๒๓๖
ความรักที่แตกต่าง	๒๓๖
อิสระของลูก ทุกข์ของใคร?	๒๓๘
ปล่อยวางแบบควาย	๒๔๐
แบรนช์เนม	๒๔๑
หลวงปู่ชื้อยุน	๒๔๓
คำถามคำตอบ ๒๖	๒๔๗
เงินนี้มีมิตรแท้	๒๔๘
ความอยากที่น่ารัก	๒๕๐
จะเอาอย่างไรกันแน่	๒๕๒
ฉันจะฆ่าเธอ!	๒๕๓
ดีทุกอย่าง?	๒๕๖
คำถามคำตอบ ๒๗	๒๕๗
ฉันแล้วผีตคอ	๒๕๗
จะสึกเมื่อไหร่?	๒๕๘
หिनกับทราย	๒๕๙
คุณยายดินสอ	๒๖๑
เล่าเรื่องท่าน	๒๖๕

...ต่อจากนี้ไป
ขอเชิญท่านอ่านนิทาน
และเรื่องราวต่างๆ
หลากหลายชาติที่ท่านอาจารย์ช่วยสำโร
ได้เมตตาเล่าให้ลูกศิษย์ฟัง...

ไม่มีวันจบ

พระราชารองค์หนึ่งโปรดปรานการฟังนิทานเป็นชีวิตจิตใจ ท่านมีความสุขมาก ๆ ทุกครั้งที่ได้ฟังนิทาน จนนึกอยากฟังนิทานอย่างต่อเนื่อง เพราะฟังเท่าไรก็ยังไม่รู้สึกอึดไม่รู้สึกพอ สำนักพระราชวังจึงต้องประกาศเชิญนักเล่านิทานทั่วประเทศให้เดินทางเข้าเมืองหลวงมาเล่านิทานให้พระราชารฟัง และพระราชารก็สัญญาว่าจะให้รางวัลอย่างงามแก่นักเล่านิทานที่สามารถเล่านิทานที่ไม่มีวันจบให้พระองค์ฟัง

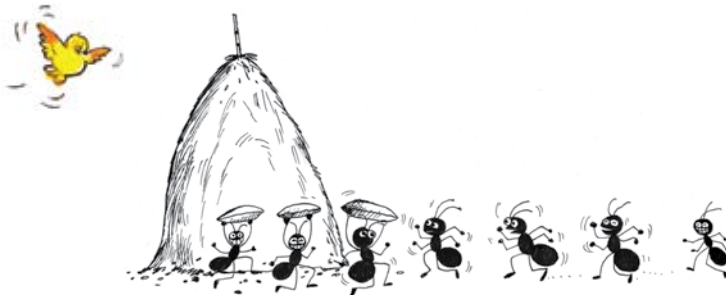
บรรดานักเล่านิทานจึงหลั่งไหลมาจากทุกสารทิศ ต่างก็พยายามเล่านิทานให้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ บางคนเล่าได้หนึ่งชั่วโมง บางคนเล่าได้สองสามชั่วโมง คนที่เล่าเก่งมาก ๆ เล่าได้ทั้งวันทั้งคืน แต่แล้ว...สุดท้ายนิทานก็ต้องถึงจุดจบ พระราชารผิดหวังมากที่นิทานทุกเรื่องล้วนมีจุดจบด้วยกันทั้งสิ้น ท่านรู้สึกเศร้าใจที่ไม่สามารถจะหาความสุขอย่างต่อเนื่องชนิดไม่มีวันจบได้ จนกระทั่งถึงคิวของชายหนุ่มคนสุดท้าย ชายหนุ่มหน้าอ่อนคนนี้เล่านิทานเรื่องกองทัพนมดดำ ซึ่งมีมดเป็นล้าน ๆ ๆ ตัวกำลังเดินทัพไปตามท้องนา จำนวนมดดำมากมายแผ่ดำทะมึนเป็นวงกว้าง มันกินพืชทุกชนิดบนเส้นทางที่มันผ่านไปเสียดราบเรียบจนถึงยุงข้าวใหญ่ มโหฬารซึ่งมีข้าวอยู่เต็มยุง แต่ยุงข้าวนั้นปิดมิดชิดแน่นหนา

ที่สุดจนมดเข้าไปไม่ได้ พวกมดพยายามๆ ทุทุกวิธีทางที่จะเข้าไปกินข้าวในยุ้งนั้น จนแม่ทัพมดตัวหนึ่งสามารถเจาะรูเล็กๆ พอที่จะสอดตัวเข้าไปในยุ้งข้าวได้เพียงตัวเดียว มันจึงเข้าไปในยุ้งข้าวแล้วแบกข้าวออกมาได้หนึ่งเมล็ด เมื่อมันออกมาแล้ว มดอีกตัวก็เข้าไปแล้วมันก็ขนข้าวออกมาอีกหนึ่งเมล็ด มดอีกตัวก็เข้าไปแล้วมันก็ขนข้าวออกมาอีกหนึ่งเมล็ด มดอีกตัวก็เข้าไปแล้วมันก็ขนข้าวออกมาอีกหนึ่งเมล็ด..... มดอีกตัวก็เข้าไปแล้วมันก็ขนข้าวออกมาอีกหนึ่งเมล็ด.....เขาเฒ่าเช่นนี้ไปเรื่อย ๆ มันเป็นนิทานที่ไม่มีวันจบ จนพระราชชาติต้องขอร้องให้เขาจบนิทานของเขาได้แล้ว และเขาก็ได้รับรางวัลงามนั้นไป

พระราชชาติคิดว่า จริงๆ แล้วนิทานที่มีจุดจบนั้นก็ดีเหมือนกัน ท่านจะได้ไม่ต้องรู้สึกเบื่อมากเหมือนเวลาฟังนิทานเรื่องกองทัพมดดำซึ่งไม่มีวันจบ

ฉะนั้นต่อจากนี้ไป ขอเชิญท่านอ่านนิทานและเรื่องราวต่างๆ หลากรสชาติที่ท่านอาจารย์ชยสาโรได้เมตตาเล่าให้ลูกศิษย์ฟังซึ่งล้วนมีจุดจบด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

คุณยายใจตะคร่า

ที่ภาคอีสานในคืนวันออกพรรษาหรือวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา บรรดาพ่อออกแม่ออก*ผู้มีศรัทธาจะพากันไปถือศีลและร่วมกิจกรรมที่วัดตลอดคืน ทั้งนั่งสมาธิเดินจงกรมและฟังเทศน์ที่พระท่านสลับกันขึ้นธรรมาสน์จนถึงเช้า แม่ออกคนหนึ่งกลับถึงบ้านหลังจากไปเณลัชชิก** ที่วัดมาตลอดคืนด้วยใบหน้าอิมบุญ เมื่อพบหน้าหลานชายๆ ทักยายว่า

หลาน “เป็นจังได้ละยาย ไปวัดมาเม็ดคีน เหมื่อยบ่”

ยาย “บ่เหมื่อยดอก... มันอิมใจ ฟังพระเดินเทศน์เม็ดคีนเลย เฝิ่นเทศน์ได้จับใจ อีหลี”

หลาน “เฝิ่นเทศน์ว่าจังได้”

ยาย “เฝิ่นเทศน์ดีคัก” (เทศน์ดีเหลือเกิน)

หลาน “ดีจังได้ละ”

ยาย “ฮู้ย... จำบได้ดอก ฮู้แต่ว่าดีหลาย”

หลานรำพึง “โฮ้ย! ลีมีประโยชน์หยั่งน้อ...อดสา (อดสำห) ตั้งใจไปอยู่เม็ดคีน บได้ประโยชน์อียังเลย”

ยาย “เจ้าบ่เข้าใจดอก เอาจังซี้ก็แล้วกัน.....”

ว่าแล้วยายก็ส่งตะกร้าสานใบหนึ่งให้หลานชายแล้วสั่งว่า....

ยาย “บักหล่าเอ๊ย เจ้าเอากะต่า(ตะกร้า)นี้ไปตักน้ำมาให้ยายแทน”

หลาน “แม่ใหญ่... คือให้เอากะต่าไปตักน้ำ มันสิได้น้ำได้จังได้”

ยาย ดูว่า “ยายให้ไปตักก็ไปตักมาโลด”

แม้หลานชายจะงงวย แต่เพราะเขาเป็นหลานที่ดีและเชื่อฟังยาย เขาจึงลงทุนหิ้วตะกร้าสานใบนั้นไปตักน้ำที่คลอง เพื่อให้ยายสบายใจ แล้วจึงนำตะกร้ากลับมาหายาย

ยาย “เจ้าเห็นน้ำในกะต่าบ่”

หลาน “ก็มันบ่มี ข่อยสิเห็นได้จังได้” แล้วคิดต่อในใจว่า ‘ยายไปวัดหลายเลยเพี้ยนแล้วละ’

ยายมิได้สนใจท่าที่หลานชาย แต่กลับสั่งให้เขาสะบัดตะกร้านั้นแรงๆ จนน้ำกระเด็นออกมา

ยาย “บัดนี้เจ้าเห็นน้ำบ่ กะต่านี้มันคืออุ่มน้ำ กลับมาบ่ได้ จังได้มันก็ได้น้ำมาละ กะต่าก็คือใจยาย มันเว้าบ่ได้ว่าเพิ่นเทศน์ว่าจังได้ แต่คำสอนเพิ่นก็อยู่ในห้วยยายนี้ละ

ฟังเทศน์แล้วใจมันใสขึ้น มันแจ่มขึ้น คือกะต่าที่ถึก (โดน) น้ำ จังได้จังได้ มันก็สะอาดขึ้นละ บัดนี้เข้าใจขึ้นบ้อ บักหล่าเอ๊ย”

* พ่อออกแม่ออก ในภาษาอีสานหมายถึงโยมผู้ชายโยมผู้หญิง

** เนลัชชิก คือ การปฏิบัติโดยไม่อนทั้งคืน

เชื่อนั่นสิ!

อาจารย์ที่อินเดียคนหนึ่งที่ไม่ใช่ชาวพุทธนะ ท่านสอนให้ลูกศิษย์เชื่อฟังอาจารย์ ให้ทำเฉพาะสิ่งที่อาจารย์สั่งให้ทำเท่านั้น ถ้าอาจารย์ไม่สั่งล่ะก็ อย่าได้ทำเป็นอันขาด

วันหนึ่งอาจารย์พาลูกศิษย์สามสี่คนนั่งเกวียนไปธุระที่ต่างจังหวัด อาจารย์นั่งฟังเกวียนกลับไป ผ้าโพกศีรษะของอาจารย์ตกลงไปบนถนน แต่ลูกศิษย์ก็ไม่กล้าเก็บเพราะอาจารย์ไม่ได้สั่งไว้ เดินทางไปอีกหลายกิโลกว่าอาจารย์จะตื่น

อาจารย์ “เอ๊ะ! ผ้าโพกอาจารย์หายไปไหน”

ลูกศิษย์ “ตกลงไปบนถนนครับผม”

อาจารย์ “อ้าว! แล้วทำไมไม่เก็บล่ะ”

ลูกศิษย์ “ก็ท่านอาจารย์ไม่ได้สั่งไว้ครับ”

อาจารย์ “ทำไมเจ้าถึงง้ออย่างนี้นะ ต่อไปสิ่งใดตกลงไปบนถนนล่ะก็ เจ้าต้องเก็บนะ จำไว้ให้ดี”

แล้วอาจารย์ก็กลับต่อ ที่นี้วัวที่ลากเกวียนถ่างลงไปบนถนน ลูกศิษย์รีบจอดเกวียนลงไปเก็บขี้วัว เพราะอาจารย์สั่งไว้ว่า อะไรตกก็ต้องเก็บ

อาจารย์ “อ้าว! อะไรตกอีกละนั่น”

ลูกศิษย์ “ขี้วัวครับอาจารย์”

อาจารย์ “ปัตไธโว้ย! เก็บมาทำไม ทำไมศิษย์เรามันถึง
ได้ส่งเงาขนาดนั้นะ”

ว่าแล้วอาจารย์ก็เขียนรายการว่าต้องเก็บอะไรบ้างอย่าง
ละเอียดคมอบให้ลูกศิษย์ไว้ แล้วจึงเดินทางต่อ พอตีเป็นช่วงที่
ถนนเป็นหลุมเป็นบ่อมาก เกวียนกระเด็นกระดอน จนอาจารย์
พลัดหล่นลงไปบนถนน ร้องให้ลูกศิษย์ช่วย ลูกศิษย์ตรวจดู
รายการ ไม่มีท่านอาจารย์อยู่ในรายการที่ต้องเก็บขึ้นเกวียน
ลูกศิษย์เข้าใจว่าอาจารย์กำลังทดสอบความเชื่อฟัง จึงไม่ยอม
จอดเกวียน อาจารย์เลยต้องวิ่งไล่ตามเกวียนจนทัน แล้วรีบ
เติมชื่อตัวเองลงไปรายการนั้น

ลูกศิษย์ไม่ได้ใช้สติปัญญาของตัวเองเลย เพราะต้องทำ
ตามที่อาจารย์สอนเท่านั้น ท่านอาจารย์สอนว่า การมีศรัทธา
ยึดติดในตัวบุคคลไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้อง ถ้าอาจารย์ต้องการสร้าง
ความผูกพันให้ลูกศิษย์ยึดติดในตัวอาจารย์ ทางพุทธเราถือว่าเป็น
อาจารย์ที่ไม่ดี ไม่ใช่กัลยาณมิตรของลูกศิษย์ **อาจารย์ที่เป็น
กัลยาณมิตรของลูกศิษย์นั้น ต้องฝึกลูกศิษย์ให้ใช้สติ
ปัญญาของตัวเอง รับผิดชอบตนเอง และเป็นที่พักของ
ตนเองได้** เหมือนหมอนที่ดียว่อมต้องการให้คนใช้พ้นจากการ
เป็นคนใช้ ไม่ต้องการให้ใครเป็นคนใช้ของหมอนตลอดชีวิต

พระพุทธองค์สอนว่า การมีศรัทธาในตัวบุคคลมีโทษ
ถ้าความเชื่อของเราผูกพันกับพระองค์ใดองค์หนึ่ง หรืออาจารย์
ท่านใด เมื่ออาจารย์เสียชีวิตไป เราจะรู้สึกเสมือนขาดที่พัก ที่
ร้ายไปกว่านั้น คือ ถ้าอาจารย์คนนั้นลี้กไป หรือมีเรื่องอื้อฉาว

ศรัทธาของเรา ก็จะเสื่อมทันที ท่านจึงให้เอาพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง ไม่ใช่เอาพระองค์นั้นองค์นี้เป็นที่พึ่ง

วิทยาศาสตร์ล่มงาย ?

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์ขึ้นเครื่องบินจากกรุงเทพฯ ไปอุบลฯ ท่านนั่งคู่ไปกับอาจารย์คนหนึ่งซึ่งจะไปสอนพิเศษที่อุบลฯ และได้สนทนากัน

อาจารย์ทางโลก “ทำไมพระชอบสอนเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด มันเสียนะครับ ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผมรับไม่ได้”

อาจารย์ทางธรรม “โยมเป็นนักวิทยาศาสตร์ ก็ดีนะซี ตามหลักวิทยาศาสตร์เท่าที่อาตมาเข้าใจนั้น ถ้ามีข้อมูล นักวิทยาศาสตร์ต้องหาสมมุติฐานที่จะอธิบายข้อมูลนั้น แล้วถ้าเราปฏิเสธสมมุติฐานอย่างหนึ่ง นักวิทยาศาสตร์ต้องมีสมมุติฐานอย่างอื่น ไซ้ใหม่”

อาจารย์ทางโลก “ถูกต้องแล้วครับ”

อาจารย์ทางธรรมจึงเล่าเรื่องเด็กคนหนึ่งทีละลึกชาติได้ว่า ชาติก่อนเกิดที่นั่น บ้านเป็นอย่างนั้น พ่อแม่ซึ่งขณะนั้นมีเรื่องราวอย่างนั้นๆ คนก็ตามไปพิสูจน์ ปรากฏว่าสิ่งที่เด็กบอกถูกต้องทุกอย่าง

อาจารย์ทางธรรม “การที่เด็กคนนี้สามารถเล่าถึงคนอื่นคนหนึ่งในอดีต เล่าถึงรายละเอียดเกี่ยวกับ ชีวิต ได้ แม่อย่า ทุกข้อ สมมุติฐานทางพุทธศาสนาก็คือ เด็กคนนี้ในปัจจุบันระลึกชาติได้ โยมเป็นนักวิทยาศาสตร์ถือว่าการเวียนว่ายตายเกิดเป็นเรื่องงมงาย อาตมาก็ไม่ว่า แต่อยากจะฟังว่า สมมุติฐานของ โยมเป็นอย่างไร ที่จะอธิบายเรื่องเด็กคนนี้ได้”

อาจารย์ทางโลก “..... งิมงำๆ... ผมไม่รู้ล่ะ.... งิมงำๆ... ผมเป็นนักวิทยาศาสตร์งิมงำๆ... ผมไม่เชื่อเรื่องงมงาย... งิมงำๆ.....”

นักวิทยาศาสตร์จำนวนไม่น้อยก็เป็นเช่นนี้แหละ วิทยาศาสตร์ของเขากลายเป็นศาสนาอย่างหนึ่ง ถ้าสิ่งใดขัดกับความเชื่อถือของตัวเอง ก็รับไม่ได้ ได้แต่ยืนยันว่าตัวเองเป็นนักวิทยาศาสตร์ สิ่งใดที่วัดเป็นตัวเลขไม่ได้ถือเป็นเรื่องงมงาย

เห็นหลวงปู่กั๋งตา

พระธุดงค์รูปหนึ่งอยากจะเจริญเมตตาภาวนา ท่านได้ข่าวเรื่องหลวงปู่องค์หนึ่งอยู่ในวัดที่ห่างไกลจากความเจริญและอึดคักกันดารมาก หลวงปู่มีชื่อเสียงมากในความมีเมตตาของท่าน พระธุดงค์องค์นี้จึงตั้งใจเดินทางไปหาหลวงปู่ เส้นทางยาวไกลและยากลำบากมาก แต่ท่านก็กัดฟันสู้ ท่านเดินธุดงค์หลายวันกว่าจะถึงวัดของหลวงปู่ เมื่อท่านเดินเข้าไปในเขตวัด ลูกวัดออกมาต้อนรับพาท่านไปพักนอนที่กุฏิ บอกให้ท่านเก็บบริขารให้เรียบร้อยแล้วจะกลับมานิมนต์ไปกราบหลวงปู่

พระธุดงค์ขึ้นไปบนกุฏิ เปิดหน้าต่างมองลงไปเบื้องล่าง เห็นหลวงปู่กำลังยืนอยู่ที่ชายป่า ท่านรำพึงขึ้นว่า ‘โอ้! นี่คือหลวงปู่ผู้มีเมตตาธรรม’ ท่านรู้สึกปีติซาบซึ้งเลื่อมใส พอตีมีกวางตัวหนึ่งเดินออกมาจากชายป่า หน้าตาของหลวงปู่ผู้เปี่ยมไปด้วยเมตตาธรรมเปลี่ยนไป ท่านยกไม้เท้าของท่านขึ้นตีกวางอย่างแรง ทำให้กวางตกใจวิ่งกลับเข้าป่าไปทันที พระธุดงค์เห็นแล้วรู้สึกหมดศรัทธาทันที... ‘โอ้! นี่เราโดนหลอกอย่างแรงเลย อุตุสำหรั้เดินทางมาหาด้วยความยากลำบากแทบตาย ใครๆ ก็ว่าหลวงปู่องค์นี้มีเมตตาหนัก เรา ก็อยากจะเจริญเมตตาภาวนา...โอ้ย! ไม่เอาแล้ว รีบเก็บ

บริหารแล้วแผ่นเลยดีกว่า ไม่อยากจะต้องเผชิญหน้ากับท่าน ท่านทำให้เราผิดหวังสุดๆ เลย’ ...หลังจากนั้นไม่ว่าท่านจะไปที่ไหน ไปเจอใคร ท่านก็จะเที่ยวพูดถึงหลวงปู่ว่า “อย่าไปเชื่อเลยนะ หลวงปู่ที่เขาว่ามีเมตตาสุดๆ นะ ไม่ได้เป็นอย่างนั้นเลย นี่ผมไม่ได้นินทาท่านนะ ผมไปเจอมาเอง ไม่ใช่ฟังจากคนอื่นนะ ผมเห็นกับตาตัวเอง เห็นชัดๆ เลยนะ ท่านทั้งทรมาณสัตว์ ทั้งตีสัตว์ ผมเห็นหน้าท่านผมตกใจเลย” ไปไหนๆ ท่านก็พูดอย่างนี้

ส่วนที่วัดของหลวงปู่ หลวงปู่ถามลูกวัดว่า “พระธุดงค์องค์นั้นอยู่ไหนล่ะ ไหนว่าท่านจะมากراب” ลูกวัดกราบเรียนท่านว่า “หลวงปู่ครับ ท่านออกจากวัดไปแล้ว” หลวงปู่จึงพูดว่า “โอ...หลวงปู่รู้แล้ว เห็นพระองค์หนึ่งมองลงมาจากหน้าต่าง น่ากลัวท่านจะเข้าใจผิดเสียแล้วล่ะ” แล้วท่านก็ยิ้มก่อนที่จะพูดต่อว่า “วันนี้ตั้งใจจะตัดเตี๊ยมพวกท่านอยู่แล้ว เรื่องนี้ว่า พระเรามักจะเทอาหารที่เหลือจากบาตรทิ้งไว้ที่ชายป่า กวางมันชอบมากิน กินบ่อยเข้าๆ จนมันคุ้นเคยกับคน มันก็เริ่มจะเข้าไปแถวๆ หมู่บ้าน ลูกชาวบ้านยิงตายลงหม้อไปหลายตัวแล้ว วิธีแก้มีอยู่เพียงวิธีเดียว เราต้องทำให้กวางมันกลัวคน หลวงปู่สงสารมัน หลวงปู่ก็เลยตีเพื่อให้มันกลัวคน มันจะได้ปลอดภัยจากความโหดร้ายของคน” นี่คือเมตตาของหลวงปู่ ไม่ใช่เมตตาด้วยการเอาใจ แต่เป็นเมตตาที่ประกอบด้วยปัญญา มองภาพใหญ่หรือภาพรวมเป็นหลัก

ท่านอาจารย์สอนว่า ข้อคิดข้อแรก คือ ในกระบวนการที่จะทำสิ่งที่ เป็นประโยชน์ เพื่อจะช่วยเหลือคนอื่น ในบางช่วงอาจจะต้องทำสิ่งที่คนอื่นมองได้ว่าไม่หน้าจะทำเลย แต่ก็เป็นการทำด้วยเมตตาเหมือนกัน ข้อคิดข้อที่สองคือ พระชฎงค์ท่านเห็นกับตานะ ไม่ได้ฟังจากคนอื่น แต่ตาตัวเองนี่ก็เชื่อไม่ได้เสมอไป เพราะเราอาจจะเห็นแค่ช่วงสั้น ๆ ของเรื่องราวทั้งหมดที่อาจจะสลับซับซ้อน ถ้าเราเห็นเพียงแค่นั้น เราอาจจะด่วนสรุปอย่างผิด ๆ ก็ได้

คำถามคำตอบ ๑

“ใส่แต่อาหารดีกว่า”

“เวลาอยู่กรุงเทพฯ ถนนสกปรก
เราควรถอดรองเท้าใส่บาตร
หรือเปล่าครับ”

จี๋ฉั่นไครอย่าแตะ

ท่านอาจารย์สอนว่า การจะดูว่าคนเรามีปัญญา หรือไม่มีปัญญา ก็ให้ดูที่ความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งต่าง ๆ ว่าเป็นเรา เป็นของเรา มีอัตตาตัวตนเป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่าง

ในสมัยก่อนทางอีสานไม่มีห้องน้ำ พ่อออกคนหนึ่งออกไปถ่ายในทุ่ง พ่อออกอีกคนเดินตามเข้าไปในทุ่งโดยไม่เห็นคนแรก ก็อบเหี้ยบบองอุจจาระของเพื่อน

คนที่สอง “เฮ้ย! กองขี้ผู้ใด เหม็นแท้”

คนที่หนึ่ง “อียังวะ มาว่าขี้ของเฮาเหม็น”

คนที่สอง “ข่อยปู้ว่าเป็นขี้ของผู้ใด ข่อยเห็นว่ามันเหม็น แต่ปู้ว่าเป็นของเจ้า”

จากนั้นพ่อออกทั้งสองก็เริ่มเถียงกันลั่นทุ่ง คนแรกว่าคนที่สองดูถูก..... ดูถูกว่าอะไร..... ก็ดูถูกว่าขี้ของเขาเหม็นนะชิ ทะเลาะกันจนเกือบตีกันตาย ความยึดมั่นถือมั่นนี่มันเข้าไปในทุกอย่าง แม้แต่อุจจาระก็ยังถือว่าเป็นของเรา ใครจะตำหนิไม่ได้ สิ่งที้ออกมารากร่างกายแล้ว ก็ยังยึดมั่นถือมั่นชะเหลือเกินอะไรจะขนาดนั้น!

เมตตากาซาเป

เรื่องนี้เกิดที่อเมริกา เด็กผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้าไปในร้านขายสัตว์เลี้ยง

เด็ก “ผมอยากได้ลูกหมา ลูกหมาราคาตัวละซักเท่าไรครับ”

เจ้าของร้าน “สามสิบ ถึง ห้าสิบดอลลาร์ หนูมีเงินเท่าไรล่ะ”

เด็ก “ผมมีเงินสองดอลลาร์ สามสิบเซ็นต์ ผมขอคุณได้มั๊ยครับ”

เจ้าของร้านเห็นเด็กน่าเอ็นดู จึงปล่อยแม่หมาออกมาจากกรง มีลูกๆ วิ่งตามออกมาสี่ตัว วิ่งเล่นกันดูน่ารักมาก สักพักก็มีลูกหมาอีกตัวค่อยๆ ออกมาช้าๆ ดูน่าสงสาร เด็กคนนั้นซุ่มลูกหมาตัวน้อยนั้น

เด็ก “ผมจะเอาตัวนั้น ตัวสุดท้ายนั้นนะ ราคาเท่าไรครับ”

เจ้าของร้าน “ตัวนั้นอย่าเอาเลย มันพิการ เลี้ยงยากนะ เล่นไม่สนุกหรอก แต่ถ้าจะเอาตัวนั้นจริงๆ ก็จะไม่ยกให้ฟรีๆ เลย”

เด็กน้อยไม่พอใจ “ผมมีเงิน ผมอยากจ่ายเงินซื้อมัน อย่าไปดูถูกมันเลยครับ มันก็มีค่าเท่ากับพี่ๆ

ของมัน ผมจะดาวน์โหลดสามสิบ
เจ็ดเซ็นต์ แล้วจะขอผ่อนอาทิตย์ละห้าสิบ
เซ็นต์”

เจ้าของร้าน “เงินเลือกเอาตัวอื่นดีกว่า ตัวนี้มันวิ่งไม่ได้
เล่นไม่สนุกหรอก”

เด็กชายมองหน้าเจ้าของร้าน แล้วเขาก็ดึงขาทางเกงขึ้น
มา ขาของเขาก็เป่เหมือนกัน

เด็ก “ผมว่าลูกหมาตัวนี้ มันคงต้องการเจ้าของ
ที่จะเข้าใจมัน ผมขอตัวนี้เถอะครับ”

นี่แหละคือความเมตตา

ท่านอาจารย์ว่า การที่เด็กชายคนนั้นเห็นใจและรัก
ลูกหมาตัวนั้น เพราะเขารู้สึกว่ามันเหมือนกับเขา หมาก็ขา
เป่ไม่มีใครรักและให้ความสำคัญ ตัวเขาก็เหมือนกัน มันน่าจะ
จะไปด้วยกันได้

ท่านสอนต่อว่า หากเราสามารถมองเห็นว่า คนอื่น
หรือสัตว์อื่นมีอะไรๆ เหมือนๆ กับเรา ความเมตตาจะเกิด
ทันที ฉะนั้น การที่เราพิจารณาว่า ทุกคนในโลกนี้ล้วน
เป็นเพื่อนเกิด แก่ เจ็บ ตาย ทุกคนในโลกนี้ไม่ต้องการ
ความทุกข์แม้เพียงนิดเดียว และทุกคนต้องการความสุข
แค่นิดเดียวก็ยิ่งเอา ฉะนั้นเรา
เหมือนกัน ความซาบซึ้งในข้อที่
เราเหมือนกันนั้นแหละจะทำให้
ความเมตตาเกิดขึ้น

หลวงพ่อดลสอ

ท่านอาจารย์เล่าว่า เมื่อบวชใหม่ๆ ท่านยึดติดในตัว หลวงพ่อชามาก และหลวงพ่อก็อทราบเรื่องนี้ดี ที่ท่านตั้งอกตั้งใจเรียนรู้ภาษาไทยอย่างรวดเร็วก็เพราะอยากจะเป็นพระอุปัชฌ์ ท่านปรารถนาจะอยู่ใกล้ชิดหลวงพ่อ ถ้าพูดภาษาไทยไม่เป็นก็คงหมดสิทธิ์ ออกพรรษาปีนั้น หลวงพ่อไปพักที่วัดที่วัดอีกวัดหนึ่งอยู่ริมแม่น้ำ ท่านอาจารย์ได้รับเลือกให้อยู่ในชุดอุปัชฌ์ชุดแรก ท่านดีใจมากที่ได้ไปอุปัชฌ์หลวงพ่อกับที่วัดนั้น เพราะที่วัดป่าพงมีพระอุปัชฌ์กเยอะนับสิบๆ รูป แต่ที่นี่มีเพียงสามสี่รูปเท่านั้น จึงได้อยู่กับหลวงพ่อดลตลอดเวลา ท่านมีความสุขเหลือเกิน นั่งถวายเป็นพัดบัง นวดเท้า ท่านบ้าง ทำอะไรๆ ให้ท่านได้ทุกๆ อย่าง บางทีหลวงพ่อยืนพับปลอมให้ไปล้าง ท่านก็ภูมิใจมากที่ได้เป็นคนรับพับปลอมหลวงพ่อดลล้าง ตอนเช้าท่านรีบขึ้นไปห้องหลวงพ่อ อยากจะถึงกระถอนของท่านก่อนเพื่อน ในกระถอนมีทั้งน้ำปัสสาวะ น้ำหมาก น้ำอะไรต่อมิอะไร ท่านเล่าว่า ท่านภูมิใจมากที่ได้ของดีไปล้าง

ป้ายวันหนึ่งท่านเข้าไปที่ศาลา เห็นหลวงพ่อกำลังครองผ้าเตรียมจะเดินทาง ท่านคิดว่า ‘แยะแล้ว ! ครูบาอาจารย์จะไปไหนแล้ว เราก็ยังไม่พร้อม ยังไม่ได้เตรียมบริวารเลย’

ท่านอาจารย์ “ขอโทษครับ เดี่ยวผมจะรีบไปเอาผ้าจีวร”

หลวงพ่อ “ไม่ต้อง! ซ้อน*อยู่ที่นี่แหละ”

ท่านอาจารย์ “อะ? ผมพร้อมแล้วครับ ผมจะไปด้วยครับ”

หลวงพ่อ “ซ้อนอยู่ที่นี่ อยู่ดูแลปู่ น.”

ปู่ น. นั้นขึ้นชื่อว่าเป็นพระที่ดูมาก ท่านเป็นหลวงตาที่แทบไม่เคยยิ้มเลย ท่านอาจารย์ได้เรียนรู้สำนวนไทยที่ว่า ‘เอาใจยาก’ ก็ตอนนั้นแหละ เวลาใครๆ พูดถึงพระองค์นี้ก็จะมีพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า “ปู่ น. นี่เอาใจยาก” หลวงพ่อซาสั่งให้ท่านอาจารย์อยู่ดูแลหลวงปู่ น. แล้วหลวงพ่อก็จากไป

หน้าที่ที่ต้องอุปัฏฐากหลวงปู่ น. ก็เหมือนกับที่เคยทำถวายหลวงพ่อซา แต่ความรู้สึกมันช่างไม่เหมือนกันเสียเลย กระโถนก็มีน้ำปัสสาวะน้ำหมากเหมือนกัน แต่ทำไมน้ำปัสสาวะของหลวงพ่อซาน่ารัก น้ำปัสสาวะของหลวงปู่ น. นี่น่าเกลียด ท่านต้องกัดฟันอดทน เพราะเห็นว่าหลวงพ่อกำลังทดสอบ ท่านจึงตั้งใจทำแล้วก็ได้ความรู้มากมาย ตอนกลางคืนท่านต้องไปชงน้ำร้อนให้หลวงปู่แล้วเดินนวดเหยียบหลังให้ทุกคืน หลวงปู่จะเล่าอะไรๆ จากพระไตรปิฎกให้ท่านฟัง เคี้ยวหมากไปด้วยเล่าไปด้วย หลวงปู่พูดภาษาลาวซึ่งท่านฟังออกบ้างฟังไม่ออกบ้าง คืนหนึ่งหลวงปู่เล่าเรื่องพระรัฐบาลอย่างละเอียด ท่านได้ยินคำว่า รัฐบาลๆ หลายๆ ที่เข้า ก็คิดตำหนิหลวงปู่ในใจว่า ท่านประพฤติดังนี้ไม่เหมาะสมเลย เป็นพระแท้ๆ กลับมานอนพูดเรื่องการเมืองซึ่งเป็นเรื่องทางโลกทั้งคืน ท่านมาทราบภายหลังว่า ที่แท้หลวงปู่กำลังเล่าถึงประวัติของ

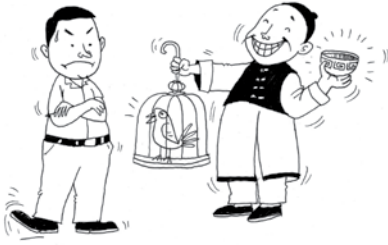

พระมหาสาวกองค์หนึ่งของพระพุทธเจ้า ชื่อ พระวัฐบาล

อย่างไรก็ตาม ตลอดเวลาที่อยู่กับหลวงปู่ แม้จะฟังท่านพูดไม่ค่อยเข้าใจ ท่านอาจารย์ก็ตั้งใจจดทบทวนฟังอย่างเต็มที่ แถมยังพูดจาเออออ “โดยๆ ชะน้อย” ไปเรื่อยๆ ทำให้หลวงปู่มีความสุขมาก หลวงปู่ท่านเหงาเพราะไม่ค่อยมีใครยอมอยู่กับท่าน นอกจากผู้ที่หลวงปู่ส่งไป และถึงหลวงปู่จะส่งไป พระก็จะหนีไปภายในเวลาไม่กี่วัน เพราะใครๆ ก็ว่าหลวงปู่ น.องค์นี้เอาใจยากกก..มากกก.....ท่านอาจารย์เล่าว่า ท่านก็มีมานะและอึดတာว่า ‘พระองค์อื่นๆ อยู่ไม่กี่วันก็หนี แต่เราจะไม่หนี’ แล้วท่านก็ตั้งอกตั้งใจพยายามอุปัฏฐากหลวงปู่เต็มที่ อย่างที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน หลวงปู่จึงรักท่านเหมือนลูกชาย ท่านอาจารย์เองก็ได้ทำประโยชน์แก่พระผู้ใหญ่

ท่านเล่าว่า วัดนั้นเงียบสงบดี ท่านท่องปาฏิโมกข์ขึ้นใจได้ที่นั่น ซึ่งสำหรับพระแล้ว ถ้าได้ ‘ปาฏิโมกข์’ ที่ไหน ก็จงจดจำที่นั่นได้ตลอดชีวิต ท่านอยู่ที่วัดนั้นกับหลวงปู่ น. หลายเดือน จึงได้กลับไปอยู่วัดป่าพง ถ้าจิตใจของท่านผืนและปรุงแต่งด้วยความไม่พอใจ ด้วยความคิดถึงหลวงปู่ชา และความไม่อยากอยู่ที่วัดนั้น มันจะเป็นการทรมานจิตใจไปเปล่าๆ **เมื่อหลวงปู่ให้อยู่ที่นี่ ท่านก็ตั้งใจจะให้ได้กำไรจากการอยู่ที่นี่ ท่านต้องสร้างประโยชน์ให้ได้ ถ้ากายอยู่ที่นี้แต่ใจมัวไปคิดถึงที่อื่น มันยอมเป็นการไม่ฉลาดโดยแท้**

* ชื่อเดิมของท่านอาจารย์คือ Shaun หลวงปู่เรียกท่านว่า ‘ซ็อน’ ท่านเองเดียวกับที่เรียกท่าน Shibahashi ว่า ‘สึบาทห่าสิบ’ และท่าน Bruce ว่า ‘บุรุช’

๑๘ เล่ห์กลการขาย

เจ้าของร้านขายนกในฮ่องกงวางกรงนกธรรมดาๆ ใส่ นกธรรมดาๆ ไว้ที่บริเวณกระจกหน้าร้าน สิ่งที่ไม่ธรรมดาใน กรงนกนั้น คือ ภาชนะใส่น้ำสำหรับนก มันเป็นโบราณวัตถุ สัมัยราชวงศ์หมิงราคาหลายหมื่นเหรียญฮ่องกง คนที่เดินผ่าน หน้าร้าน ถ้าเป็นคนที่รู้จักคุณค่าของโบราณวัตถุเป็นต้องตาลุก วาว ที่เห็นวัตถุสูงค่าเช่นนั้นอยู่ในกรงนกที่ทั้งกรงและทั้งนกดู แสนจะธรรมดาๆ ราคาถูกๆ ก็เลยยอมจะเกิดขึ้นได้ทันที และ จะนำพาคบคคนนั้นๆ เข้าไปในร้าน เขาจะแก้งถามเจ้าของ ร้านว่า นกกรงนี้ราคาเท่าไร เจ้าของร้านก็จะบอกราคาไม่ ธรรมดา คือ ราคาแพงมากสำหรับนกธรรมดาๆ ชนิดนั้น จน เขาตกใจ แม้เขาจะรู้อยู่แก่ใจว่า ราคานกไม่ควรจะแพงขนาด นั้น แต่ก็เอาเถอะ ไม่เป็นไรหรอก เขาคิดว่าเขาฉลาดคนเดียว เจ้าของร้านคงไม่รู้คุณค่าของภาชนะใส่น้ำในกรงนกหรอก เขา จะรีบตกลงซื้อนก โดยไม่กล่าวถึงภาชนะใส่น้ำ เจ้าของร้านก็ จะยิ้มแล้วรีบไปหยิบกรงนกออกมาส่งให้คนซื้อ แต่ไม่ลืมที่จะ หยิบภาชนะใส่น้ำออกเสียก่อน

ลูกค้า “ไม่ต้องเอาออกหรอก ถึงมันจะเก่าก็ไม่ เป็นไร ผมไม่ถือหรอก”

เจ้าของร้าน “คุณไม่ถือแต่ผมถือนี้ครับ ภาชนะใบ

เนีย...ย นะ สมัยราชวงศ์เหม็งเซียวนะครับ
ราคาตั้งหลายหมื่นดอลลาร์นะ”

ท่านอาจารย์จึงว่า **นี่คือตัวอย่างหนึ่งของเล่ห์กลการ
ขายที่อาศัยความอยากหรือทัศนคติธรรมดา ๆ ของมนุษย์
ความอยากทำให้เราคิดว่าเราฉลาดคนเดียว จนลืมคิด
ไปว่าคนอื่นเขาอาจจะฉลาดกว่า**

ตามหาเงาคือ

ที่เมืองจีนในช่วงฤดูร้อน ครูคนหนึ่งมักจะชอบบีบหลับใน
ตอนบ่าย เขาสั่งให้เด็กนักเรียนเขียนเรียงความ ส่วนตัวเอง
ก็นั่งหลับสัปหงก พอตื่นขึ้นมาก็ทำไกว่าตัวเองไม่ได้หลับ

นักเรียน “เมื่อกี่ตอนคุณครูหลับอยู่ ผม.....”

ครู “เฮ้ย! พูดยอะไอย่างน่าน.....ครูไม่ได้หลับซັก
กะหน่อย”

นักเรียน “อ้าว! แล้วถ้าคุณครูไม่ได้หลับ คุณครูทำ
อะไอยู่ล่ะครับ”

ครู “อย่าเอ็ดไปเซียว..... ครูแอบขึ้นไปถกปรัชญา
กับขงจื้อบนสวรรค์นะ”

บ่ายวันต่อมาอากาศร้อนอบอ้าว เด็กนักเรียนคนหนึ่ง
เปลืองใจกลับไป ตัวครูเองตื่นขึ้นมากเห็นเด็กหลับก็ไม่พอใจ รีบ
เขย่าตัวให้ตื่นและขู่ว่าจะทำโทษ

เด็กรีบบอกครูทันทีว่า “คุณครูครับ ผมไม่ได้หลับนะ
ครับ ผมขึ้นไปบนสวรรค์ไปหาขงจื้อ ผมเรียนท่านว่าผมเป็น
ลูกศิษย์คุณครูที่ขึ้นมาหาท่านเมื่อวาน แต่...ขงจื้อทำท่าแงงแง
นะครับ ท่านว่า....เอ้!.....ครูอะไรเหอ.....ไม่เห็นมีครูที่ไหน
มานี่.....” มุขเด็คนี่ทำเอาครูพูดไม่ออกไปเลย

ท่านอาจารย์ว่าเด็กนักเรียนคนนี้มีไหวพริบปฏิภาณ แต่
ออกไปในทางมุสรวาท **ท่านให้เราฝึกคิด คิดให้เร็ว คิดให้
ทันการ แต่ขอให้คิดในทางที่เป็นกุศลนะ**

คำถามคำตอบ ๒

“อยากเป็นคนตัดสินใจอะไรเด็ดขาด
ตัดสินครั้งเดียวและไม่เปลี่ยน”

“อ้าว!
แล้วถ้าตัดสินผิดละ
เปลี่ยนก็ดีนะ”

สวยเลิศในปฐพี

ท่านอาจารย์ปรารภกับลูกศิษย์ว่า ท่านรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีเวลาได้ยินพ่อแม่ปู่ย่าตายายชมลูกสาวหลานสาวว่าสวย ท่านว่าการชมเด็ก ๆ ว่าสวยอยู่บ่อย ๆ นั้น มีส่วนส่งเสริม **ความเสื่อมสติปัญญาของสตรี** เด็กผู้หญิงสวย ๆ ต้องได้ยินคำชมว่าสวยไม่รู้กี่ร้อยกี่พันครั้งกว่าจะเติบโตขึ้นมา แม้เด็กผู้หญิงที่ไม่สวยก็ยังต้องทนฟังคำชมคนอื่น แล้วยังเด็กผู้ชายที่ได้ยินคำชมเหล่านั้นอีกเล่า มันเป็นการล้างสมองเด็ก ๆ **ให้เข้าใจผิดว่า คุณค่าชีวิตของผู้หญิงอยู่ที่หน้าตาและร่างกาย ทำให้เกิดความหลงใหลในความสวยงาม**

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์เล่าเรื่องพระนางเซมาแสนสวย ผู้เป็นอัครมเหสีของพระเจ้าพิมพิสารแห่งกรุงราชคฤห์ในสมัยพุทธกาลในแนวสนุก ๆ ว่า พระนางหลงใหลในความสวยงามของตัวเองมาก ต้องการจะเป็นคนที่สวยที่สุดเหมือนราชินีในเทพนิยายฝรั่งที่ส่องกระจกแล้วถามว่า “Mirror! mirror on the wall, who is the fairest of them all?... กระจกวิเศษบอกข้าเถิดใครสวยเลิศในปฐพี” พระนางหวังจะได้คำตอบว่า “พระนางเซมาสวยเลิศในปฐพี” แต่ถ้ากระจกวิเศษกลับบอกว่า “สโนไวท์สวยเลิศในปฐพี” พระนางจะทนไม่ได้ที่มีใครสวยกว่า แม้พระนางจะสวยที่สุดในอินเดีย ซึ่งอาจจะมีประชากร

หลายล้านคนในยุคนั้น แต่หากมีคนสวยกว่าพระนางเพียงคนเดียวในโลกนี้ พระนางก็รับไม่ได้

พระเจ้าพิมพิสารพระสวามีเป็นพระโสดาบัน และเป็นอัครอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้า ท่านไม่ค่อยปลื้มนักที่มเหสีของท่านเอาแต่หลงใหลในความสวยงามของตน ไม่ยอมเข้าวัดเข้าวา ชักชวนให้ไปด้วยทุกครั้งแต่พระนางก็ไม่ยอมไป เพราะพระนางได้ยินข่าวว่า พระพุทธเจ้าชอบสอนเรื่องอสุภะความไม่สวยไม่งาม ซึ่งไม่ถูกจริตนิสัยของพระนาง

พระเจ้าพิมพิสารพยายามคิดหาอุบายพามเหสีเข้าวัด ในที่สุดท่านคิดได้ว่าต้องใช้เรื่องความสวยความงามเป็นเครื่องล่อ ท่านให้ท้าวเวสาลีแต่งกลอนพรรณนาความสวยงามของเวฬุวนารามที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ แล้วให้นักดนตรีแต่งเป็นเพลงไพเราะไปติดพิณร้องให้พระนางเขมาฟัง เมื่อได้ฟังเพลงนั้น พระนางเกิดความรู้สึกอยากจะไปดูความสวยงามของเวฬุวนารามทันที พระนางบอกพระสวามี ซึ่งท่านก็รับอนุญาตแล้วท่านก็กระซิบกำชับมหาดเล็กให้หาทางพาพระมเหสีไปเฝ้าพระพุทธเจ้าให้จงได้

ที่เวฬุวนาราม พระนางเขมาเดินชมความงามของราชอุทยานโดยพยายามเลียงไปให้ไกลจากเขตสงฆ์มากที่สุด แต่มหาดเล็กก็พยายามหลอกล่อจนสุดความสามารถ กิ่งเชิญชวนกิ่งบังคับให้พระนางเข้าไปกราบพระพุทธเจ้าจนสำเร็จ แม้พระนางไม่เต็มใจเลยก็ตาม

เมื่อพระพุทธเจ้าเห็นพระนางเขมาเดินเข้ามา พระองค์ทรงเนรมิตหญิงงามขึ้นมาคนหนึ่ง ซึ่งสวยงามชนิดหาที่เปรียบมิได้ พอพระนางเขมาเดินเข้ามา สายตาพลันปะทะเข้ากับหญิงงาม ท่านอาจารย์เล่าว่า สมอของพระนางทำงานราวกับเครื่องซูเปอร์คอมพิวเตอร์สแกนข้อมูลทั้งหมด ทั้งหน้าตา ผมน้ำ การแต่งกาย กิริยามารยาท ดีดี! ดีดี! ดีดี! ภายในเศษส่วนวินาที พระนางก็ต้องทำใจยอมรับความจริงว่า หญิงงามที่กำลังนั่งพับเพียบเรียบร้อยถวายงานพัดแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสวยงามกว่าพระนางมาก โดยไม่ทราบว่านางงามคนนั้นเป็นเพียงสิ่งที่พระพุทธองค์เนรมิตขึ้นมาเพื่อให้บทเรียนแก่พระนางเท่านั้น ดังนั้นพระนางจึงเกิดความอิจฉาขึ้นมาอย่างรุนแรง ผู้หญิงคนนี้ทั้งสวยงามเลอเลิศ ทั้งเข้าวัดก่อน แล้วยังได้อุปัฏฐากใกล้ชิดถวายงานพัดแต่พระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นที่เคารพบูชาสูงสุดของพระเจ้าพิมพิสารและชาวกรุงราชคฤห์ทั้งหลาย

เมื่อพระพุทธองค์ทรงทราบด้วยญาณว่าพระนางเขมา กำลังรู้สึกอิจฉาริษยาอย่างรุนแรง ก็ทรงเนรมิตให้หญิงงามคนนั้นค่อยๆ เปลี่ยนโฉมจากความงดงามอย่างสาวรุ่นที่เรียกว่าปลุ้มวัย แก่ขึ้นๆ เข้าสู่วัยกลางคน หรือมัชฌิมวัย แล้วในที่สุดก็แก่ลงๆ เข้าสู่บั้นปลายชีวิตหรือปัจฉิมวัย ผมหงอก หน้ะเหี่ยว ย่น ฟันฟางหักหมด หลังค่อม เดินไปด้วยความงกๆ เงินๆ แล้วในที่สุดก็หมดลมตายอยู่ตรงนั้น

ด้วยบุญบารมีที่เคยสั่งสมมาหลายภพหลายชาติ พระนางเขมาเห็นแล้วเกิดความสลดสังเวช เห็นความไม่เที่ยงของสังขาร จะสวยเลอเลิศขนาดไหนก็ต้องแก่ต้องตาย นึกน้อมเข้ามาถึงตัวพระนางเองว่า วันหนึ่งข้างหน้าก็จะหนีความแก่ ความตายไม่พ้นเช่นกัน ปัญญาจึงเกิดขึ้นและพระนางก็บรรลุโสดาบันในบัดนั้นเอง ในที่สุดพระนางได้ออกบวชเป็นภิกษุณี และได้เป็นอัครสาวิกฝ่ายขวา ได้รับยกย่องว่าเป็นเอตทัคคะในทางปัญญา คู่กับพระสารีบุตร ซึ่งเป็นพระอัครสาวกฝ่ายขวาผู้เลิศในทางปัญญา

พระพุทธองค์ตรัสว่า **คนที่หลงความสวยความงามเหมือนแมงมุมที่ติดอยู่ในข่ายใหญ่ของตัวเอง สร้างขึ้นมาเอง หลงเอง และทุกข์เอง**

แกไม่อยากแก

เมื่อท่านอาจารย์เดินทางกลับจากอเมริกา ท่านเล่าว่ามีโยมผู้หญิงฝรั่งสูงอายุนคนหนึ่งแต่งหน้าแต่งตาจัดเต็มที่ทำผมทรงสูงๆ นุ่งมินิสเกิร์ตสั้นกุด ดูแล้วน่าสลดสังเวช ท่านจึงว่าคนบางคนชอบสู้ในสิ่งที่มนุษย์เราสู้ไม่ได้ ทำให้เหนื่อยเปล่า เสียทั้งกำลังกายกำลังใจและกำลังทรัพย์ คนที่คิดว่า ‘ข้าพเจ้าไม่ต้องการแก ข้าพเจ้าจะสู้เต็มที่เพื่อไม่ให้แก’ และพยายามจะประกาศว่าฉันไม่แก ท่านว่าน่าสงสาร ยิ่งไงๆ **สุดท้ายเราก็ต้องแก จะเป็นแกที่ไม่ยอมรับว่าแก หรือแกที่ยอมรับว่าแก ก็ยังแกอยู่วันยังค่ำ** ฉะนั้นทุกๆ เช้าท่านแนะนำให้ส่องกระจกแล้วบอกตัวเองว่า “เรามีความแก่เป็นธรรมดา จะลวงพ้นความแก่ไปไม่ได้” และทุกๆ ครั้งที่เห็นผมหยอก ให้คิดว่า ‘โอ้! พระพุทธเจ้าสอนจริงหนอๆ’ ท่านว่าไม่ต้องไปยอมให้เสียศักดิ์ศรีลูกศิษย์พระพุทธเจ้าหรอก จะได้เป็นเครื่องเตือนสติไม่ให้เราประมาท

พลัดลือด

เกจิอาจารย์ท่านหนึ่งนั่งทางในเก่งมาก จึงมีคนชอบไปให้ท่านดูว่า ญาติพี่น้องที่ตายไปแล้ว บัดนี้เขาไปอยู่ที่ใด หญิงสาวคนหนึ่งมีพี่ชายเป็นพระซึ่งเพิ่งมรณภาพ ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดใหญ่มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย แม่โยมน้องสาวจะมั่นใจว่าท่านต้องไปเกิดบนสวรรค์แน่ แต่เธอก็ยังอยากจะได้ยินจากปากเกจิอาจารย์ว่า หลวงพี่ของเธอไปเกิดที่ไหน เธอจึงไปเข้าคิวรอเพื่อจะสอบถามท่าน คิวก่อนหน้าเธอเป็นญาติของคนขับรถแท็กซี่ที่เพิ่งเสียชีวิตไป หลวงปู่บอกว่า คนขับรถแท็กซี่ขึ้นสวรรค์ชั้นดุสิตไปแล้ว ญาติๆ พากันดีใจ ร้องสาธุๆ แล้วลากลับไป คราวนี้ก็ถึงคิวของเธอ เธอจึงบอกชื่อหลวงพี่ของเธอ

หญิงสาว “หลวงพี่ที่ตายไปเนี่ย ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว เจ้าคะ”

หลวงปู่ “ไม่ต้องเป็นห่วงเลย ท่านไปดีแล้ว ท่านไปเกิดใหม่บนสวรรค์ ชั้นจาตุมหาราชิกา*แน่ะ”

หญิงสาวได้ยินดังนั้น เธอรู้สึกไม่พอใจและไม่เข้าใจว่าทำไมหลวงพี่ซึ่งบวชเป็นพระมาหลายปีจนเป็นพระผู้ใหญ่ ได้ไปเกิดแค่นั้นสวรรค์ชั้นแรก ขณะที่คนขับรถแท็กซี่ธรรมดาๆ กลับขึ้นสวรรค์ชั้นดุสิตซึ่งสูงกว่า

หญิงสาว “เอ๊ะ! เป็นไปไม่ได้ หลวงพี่เป็นพระผู้ใหญ่ นะ ขนาดคนขับแท็กซี่ยังได้ไปตั้งชั้นดูลิตเลย”

หลวงปู่ “แต่ราคาค่าของคนนะอยู่ที่ผลของงานนะ”

หญิงสาว “ไม่เข้าใจ ท่านหมายความว่ายังไงเจ้าคะ”

หลวงปู่ “ขอพูดตรงๆ นะโยม พี่ชายของโยมนะ บวช เป็นพระก็จริง แถมยังเป็นเจ้าอาวาสด้วย แต่ว่า...ท่านเทศน์ที่ไร คนฟังนั่งหลับลึบหงก ทุกที เค้กก็เลยไม่ได้ฟังกัน แล้วเวลาท่าน เทศน์ ท่านชอบใช้ศัพท์บาลีเยอะทำให้เข้าใจ ยาก คนฟังที่ไม่หลับหงกก็ฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง พอท่านเทศน์จบ คนฟังก็แค่ยกมือไหว้สาธุๆ เท่านั้นเอง จึงได้ประโยชน์น้อย ส่วนคนขับ รถแท็กซี่นะ เขารักษาศีลห้า แล้วเขาก็ขับ รถแถมมากๆ สวิงสวายสุดๆ จนผู้โดยสาร ทุกรายเกิดอาการหวาดเสียวกลัวตายไป ตามๆ กัน ต้องเจริญมรณสติไปตลอดทางตายแน่ๆตายแน่ๆ บางคน ถึงกับนั่งทบทวนชีวิตของตัวเองว่า เรา กำลังทำอะไรอยู่ เป็นบุญหรือเป็นบาป ถ้าวอดชีวิตไปได้ จะปรับปรุงแก้ไขชีวิต อย่างไรดี ซึ่งล้วนเป็นความคิดที่เป็นประโยชน์ ต่อชีวิตของผู้โดยสาร ผลบุญจึงส่งให้เขาไป เกิดในสวรรค์ชั้นดูลิต”

.....ญาติโยมที่ได้ฟังท่านอาจารย์เล่าพากันหัวเราะ แล้วก็มีเสียงหนึ่งถามขึ้นว่า “เรื่องที่ท่านอาจารย์เล่านี้เป็นเรื่องจริงหรือเปล่าเจ้าคะ” ท่านอาจารย์ยิ้มก่อนจะตอบว่า “อาตมารับรองไม่ได้หรอก เพราะไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ แต่ข้อคิดที่เราควรจะได้จากเรื่องนี้มีว่า **จะได้ขึ้นสวรรค์หรือไม่ได้ขึ้นแล้วจะขึ้นชั้นสูงหรือชั้นต่ำ อยู่ที่การกระทำ ไม่ได้อยู่ที่ตำแหน่ง** นั่นแหละเรื่องจริงที่อาตมารับรองได้”

* สวรรค์มีหกชั้น จากummharaวิชา คือ สวรรค์ชั้นแรก และ ดุสิต คือ สวรรค์ชั้นที่สี่

พระชุดอุโมงค์

เรื่องต่อไปนี้ท่านอาจารย์เล่าว่าเป็นเรื่องจริงที่เหมือนนิทานมาก เรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศญี่ปุ่นเมื่อประมาณ ๒๕๐ ปีมาแล้ว เรื่องมีอยู่ว่า....

พระชุดองค์หนึ่งอายุสี่สิบกว่าปี ท่านเดินชุดงค์เข้าไปในเขตภูเขาจนถึงหมู่บ้านแห่งหนึ่ง พวกชาวบ้านดีใจมากเมื่อเห็นพระ รีบนิมนต์ท่านไปสวดศพที่เพิ่งตกเหวตาย เมื่อเสร็จพิธีจึงพาท่านไปดูที่ๆ เกิดอุบัติเหตุ พร้อมกับเล่าให้ท่านฟังว่าเส้นทางนี้เป็นเส้นทางสัญจรระหว่างหมู่บ้านนี้กับอีกหมู่บ้านหนึ่ง เป็นทางที่จำเป็นแต่อันตรายมาก เพราะต้องเดินเลียบเกาะภูเขา เต็มไปด้วยหน้าผาและเหวลึก เวลาฝนตกเส้นทางเล็กๆ นี้จะลื่นมาก เป็นเหตุให้เกิดอุบัติเหตุ มีคนตายอยู่เป็นประจำ

พระฟังแล้วรู้สึกสงสาร อยากจะช่วยชาวบ้าน ท่านจึงตัดสินใจยุติการชุดงค์ และปักหลักอยู่ที่หมู่บ้านนี้เพื่อชุดอุโมงค์ให้เป็นเส้นทางใหม่ที่ปลอดภัยสำหรับชาวบ้านและลูกหลานของเขาในอนาคต ท่านตรวจสภาพภูมิประเทศแล้วเห็นว่า จะต้องชุดอุโมงค์ทะลุภูเขายาวประมาณ ๔๐๐ เมตร ซึ่งคงจะต้องใช้เวลายาวนานมาก อาจจะทำให้จบตลอดชีวิตของท่านทีเดียว แต่ท่านมีความตั้งใจเด็ดเดี่ยวที่จะทำโครงการนี้

ให้สำเร็จ เมื่อท่านบอกชาวบ้าน พวกเขากลับสงสัยว่าท่าน สติดีหรือวิปลาสกันแน่ มันเป็นภูเขาหินไม่ใช่ภูเขาดิน ท่านจะ ขุดภูเขาหินระยะทางตั้ง ๔๐๐ เมตรได้อย่างไร นอกจากชาว บ้านจะไม่ให้กำลังใจและขอบคุณท่านแล้ว เขายังไม่สนับสนุน แถมบางคนยังหัวเราะเยาะท่านอีกด้วย

ไม่ว่าปฏิบัติการของชาวบ้านจะเป็นอย่างไร ท่านก็ไม่ หวั่นไหวเพราะจิตของท่านตั้งมั่นเสียแล้ว ท่านเริ่มลงมือใช้ ค้อนตอกตะปูขุดเจาะภูเขา เสียง ก๊อก...ก๊อก...ก๊อก... ดังอยู่ ต่อเนื่องตั้งแต่เช้าจนมืดทุกวัน แรก ๆ ชาวบ้านก็ไม่ค่อยสนใจ ท่านนัก เขาคิดว่าท่านคงทำอยู่ได้ไม่นาน ก็คงจะท้อใจแล้ว หนีไป แต่ท่านก็ไม่ไปไหน ท่านปักหลักทำงานของท่านอย่าง ไม่ท้อถอย วันเวลาผ่านไป..หนึ่งปี...สองปี...สามปี...ท่านก็ยัง ขุดเจาะภูเขาทุกวันไม่มีเว้น คิดเฉลี่ยแล้วท่านเจาะอุโมงค์ได้ ประมาณวันละ ๔-๕ เซนติเมตร หรือปีละ ๑๕ เมตร สาม ปีที่ผ่านมากท่านเจาะได้ลึก ๔๐-๔๕ เมตร ท่านถือการขุด เจาะหินเป็นข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ท่านทำงานง่วนอยู่แต่ใน ถ้ำวันแล้ววันเล่า

มาถึงบัดนี้ชาวบ้านบางคนรู้สึกละอายใจ พระท่านตั้งใจ ทำงานหนักเพื่อพวกเขา แล้วเขาจะนั่งดูตายอยู่ได้อย่างไร จึง เริ่มมีคนทยอยยกมือมาช่วยท่านเจาะอุโมงค์ แต่ทำกันได้ไม่เท่า ไหร่ก็ต้องล่าถอยไป เพราะงานมันหนักเกินกำลัง และเขายัง ไม่มีศรัทธาแก่กล้าพอ ในที่สุดก็เหลือแต่ท่านที่ยังคงทำงานอยู่ ต่อไปองค์เดียว ท่านขุดเจาะอุโมงค์ไปเรื่อย ๆ ห้าปี...เจ็ดปี...

เก้าปี...สิบแปดปี...เสียงก๊อก...ก๊อก...ก๊อก...ยังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง เวลานี้ท่านเป็นหลวงพ่อกแล้ว สังฆารก็เสื่อมถอยลงไปมาก ข้าก็ไม่ค่อยดี ตาก็เริ่มฟาง ท่านรู้สึกเหนื่อยง่ายกว่าแต่ก่อน แต่ก็ช่างมันเถอะ จิตใจท่านมุ่งมั่นไม่เปลี่ยนแปลง กิตติศัพท์เรื่องหลวงพ่อบุญจะอุโมงค์เพื่อช่วยชาวบ้านขจรขยายไปถึงเมืองหลวง ทางกรมจึงส่งช่างมาช่วยเมื่องานชุดอุโมงค์สำเร็จไปกว่า ๘๐ เปอร์เซ็นต์แล้วด้วยฝีมือหลวงพ่อก

อยู่มาวันหนึ่ง ก่อนที่อุโมงค์จะสำเร็จเสร็จสิ้นลง ซามูไรหนุ่มคนหนึ่งเดินทางมาที่หมู่บ้านนี้เพื่อถามหาพระที่กำลังชุดอุโมงค์ เขาต้องการจะดูว่า ท่านคือคนที่เขาตามหาอยู่หรือไม่ นานๆ ที่ชาวบ้านจะได้พบคนใหญ่คนโตสักครั้ง พวกเขาจึงรีบอาสาพาซามูไรหนุ่มไปที่อุโมงค์และส่งคนเข้าไปตามหลวงพ่อก เมื่อหลวงพ่อกเดินออกมา ท่านทราบทันทีว่า ซามูไรคนนี่คือใคร และมาตามหาท่านเพื่ออะไร ความทรงจำเก่าๆ ไหลรินเข้ามาเป็นระลอกๆ

เมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้ว ก่อนที่ท่านจะบวชเป็นพระ ท่านเคยเป็นคนรับใช้ของไต่เมียว หรือขุนนางคนหนึ่ง ท่านได้ลอบเป็นซู้กับเมียน้อยของเจ้านายและถูกจับได้ ท่านไต่เมียวชกดาบออกมาหมายจะฆ่าท่านให้ตาย แต่ท่านสู้ ท่านยกเชิงเทียนใหญ่ฟาดหัวเจ้านายจนตายก่อนที่ท่านจะพาผู้หญิงหนีออกมา แม้จะหนีออกมาได้แล้ว จิตใจท่านก็ยังเต็มไปด้วยความหวาดกลัว ท่านรู้สึกว่าคุณได้ทำบาปหนักสาหัสสากรรจ์ ฆ่าผู้มีพระคุณเพียงเพราะฤทธิ์ของกามตัณหา ความรู้สึกผิดกัดกร่อน

จิตใจของท่านรวมถึงความหลงรักในตัวผู้หญิงด้วย ท่านไม่ได้มีความสุขกับผู้หญิงคนนั้นอย่างที่เคยฝันไว้ กลับต้องทะเลาะกันอยู่ตลอดเวลา แถมท่านยังต้องกลายเป็นอันธพาลปล้นจี้เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องด้วย สร้างบาปสร้างกรรมทบทวีคูณ

ท้ายที่สุด ท่านทนไม่ไหว จึงตัดสินใจขอแยกทางกับผู้หญิงที่ท่านเคยหลงรัก แล้วหันหน้าเข้าวัด ท่านยังไม่ได้คิดที่จะบวชหรือ เพียงแต่หวังจะทำบุญเสียบ้างก่อนจะฆ่าตัวตาย ท่านเจ้าอาวาสรู้ทันความคิดของท่าน จึงแนะนำให้ท่านออกบวชเป็นพระ เป็นการตายไปจากโลกเดิม ถือพรหมจรรย์สร้างคุณงามความดีชำระบาปกรรมที่เคยก่อมา ท่านจึงออกบวชและรับการอบรมสั่งสอนจากครูบาอาจารย์สักระยะก่อนจะออกธุดงค์ จนมาถึงหมู่บ้านแห่งนี้แหละที่ท่านคิดตัดสินใจปักหลักอุทิศตนสร้างความดีช่วยเหลือชาวบ้านด้วยการขุดเจาะอุโมงค์ โดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน เพียงเพื่อชำระบาปในใจของท่าน แม้งานจะหนักหนาสาหัสเพียงใด ไม่ว่าจะต้องใช้เวลานานเท่าใด ท่านก็จะอดทนต่อสู้จนกว่างานจะสำเร็จหรือท่านจะหมดลม วันเวลานั้นคงจะมาถึงแล้วล่ะกระมัง

หลวงพ่ “โยมคงเป็นลูกชายของท่านใดเมียวไ้หม้ย”

“โอใช่...ใช่” **ซามูไร** รับคำหัวนๆ ด้วยท่าทางเย็นชาและสายตาส่งประกายเกลียดชังและสมหวัง เขาไล่ล่าตามหาฆาตกรที่ฆ่าท่านพ่อจนพบแล้ว มันช่างยาวนานกว่าสี่สิบปีทีเดียว และบัดนี้ถึงเวลาที่แก่นของเขาจะได้รับการชำระเสียที ซามูไรหนุ่มชักดาบออกจากฝักเพื่อเตรียมสังหารคนชั่ว หลวงพ่

ยื่นหนึ่งไม่แสดงอาการสะทกสะท้านใดๆ ให้ปรากฏ ก็สาสม
อยู่หรือที่ซาบู่ไรจะฆ่าท่าน ส่วนงานของท่านก็ใกล้จะสำเร็จ
แล้ว มีทางการรับผิดชอบทำงานต่อ ท่านไม่มีห่วงกังวลใดๆ
ท่านพร้อมแล้ว

หลวงพ่ “เชิญคุณทำสิ่งที่คุณเห็นสมควรเถิด หลวงพ่
คอยวาระนี้มานานแล้ว”

บรรดาชาวบ้านที่พากันมามุ่งดูอยู่ด้วยความอยากรู้
อยากเห็นตกใจอ้าปากค้าง พอได้สติ บางคนก็เข้าไปยี้ดซา
ซาบู่ไร บางคนเข้ายี้ดแซน และบางคนก็เข้าไปยืนกางกั้นหลวง
พ่ไว้ เสียงอ้อนวอนขอร้องซาบู่ไรดังระงม

ชาวบ้าน “อย่าทำร้ายหลวงพ่เลยขอรับ.... ให้ท่าน
ทำงานของท่านให้เสร็จก่อนเถิดขอรับ... ท่าน
ซุดอุโมงค์นี้มาสิบแปดปีแล้ว อีกไม่นานก็จะ
เสร็จแล้ว...หลวงพ่ท่านไม่หนีไปไหนหรือ
ขอรับ....”

ซาบู่ไรหนุ่มคิดหนัก ‘ไหนๆ เราก็รอคอยมาได้นาน
ขนาดนี้แล้ว จะอดทนรอต่อไปอีกหน่อยคงไม่เป็นไร ถ้าเราฆ่า
พระนี้เดี๋ยวนี้ ชาวบ้านคงโกรธแค้นแน่ แต่ถ้าเรารอคอยตาม
คำขอร้อง ชาวบ้านคงเห็นใจเรา’ ซาบู่ไรจึงตกลงรอให้หลวง
พ่ซุดอุโมงค์ให้แล้วเสร็จเสียก่อน จึงจะลงมือแก้แค้น

ซาบู่ไรหนุ่มรออยู่สามสี่วัน ก็ยังไม่มีแว่วว่างานซุดอุโมงค์
จะแล้วเสร็จ เขาเป็นคนใจร้อน เขาจึงรู้สึกอึดอัดใจมาก คิน
นั้นเขานอนไม่หลับ เขาทนรอไม่ไหวแล้ว จึงลุกขึ้นถือดาบไป

ที่กุฏิหลวงพ่อเพื่อจะไปจัดการจบความแค้นของเขาเสียที แต่หลวงพ่อไม่ได้อยู่ในกุฏิ ซามูไรจึงเดินเข้าไปในอุโมงค์ ลึกเข้าไปๆ เขาได้ยินเสียง ก๊อ๊ก...ก๊อ๊ก...ก๊อ๊ก...อย่างต่อเนื่อง แม้จะตึกตื่น ท่านก็ยังทำงานอยู่ เสียงสวดมนต์เบาๆ ของท่านก้องสะท้อนอยู่ในอุโมงค์จนซามูไรขนลุก เขารู้สึกสับสนจนต้องหันหลังเดินกลับออกไป เขาไม่กล้าฆ่าท่านอย่างที่ใจปรารถนามานาน ทำไมฆาตกรเลยๆ ที่ฆ่าท่านพ่อจึงกลายเป็นคนบริสุทธิ์เยี่ยงนี้

วันรุ่งขึ้นคณะชุดอุโมงค์ได้อาสาสมัครเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน เป็นถึงคนใหญ่คนโตจากเมืองหลวง ซามูไรหนุ่มมาช่วยชุดอุโมงค์ เขาทำงานใกล้ชิดหลวงพ่อและคอยสังเกตนิสัยใจคอของท่าน ต้องการจะดูว่าท่านน่าเลื่อมใสจริงๆ หรือท่านเสแสร้งเก่ง วันเวลาผ่านไปอีกเดือนเศษ ในที่สุดอุโมงค์ก็แล้วเสร็จ ทะลุจากเขาด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่ง ชาวบ้านได้เส้นทางสายใหม่ที่ทั้งสะดวกทั้งปลอดภัย เสียงไซโยลั่นภูเขาทิ้งสองด้าน หลวงพ่อค่อยๆ วางเครื่องมือลงและสวดมนต์อุทิศส่วนกุศลให้ผู้ที่ท่านเคยทำร้าย แล้วหันหน้ามาหาซามูไร

หลวงพ่อ “หลวงพ่อพร้อมแล้ว เชิญท่านทำหน้าที่ของท่านได้”

ด้วยน้ำตานองหน้า ซามูไรหนุ่มหมอบกราบลงแทบเท้าหลวงพ่อ

ซามูไร “หลวงพ่อครับ ผมขอเลิกการจ้องแวงทุก ๆ สิ่งโปรดเมตตารับผมไว้เป็นศิษย์ด้วยเถิดครับ”

ชาวถิ่นต่าง

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ท่านอาจารย์ได้ไปกราบหลวงปู่เทศก์ที่วัดหินหมากเป้งซึ่งอยู่ริมแม่น้ำโขง ท่านเคารพนับถือหลวงปู่มากและได้แปลหนังสือของหลวงปู่เป็นภาษาอังกฤษครั้งนั้นท่านนำต้นฉบับที่ท่านแปลไปถวายหลวงปู่

ที่กุฏิหลวงปู่ ท่านอาจารย์หันไปมองทางฝั่งลาวแล้วคิดสงสารชาวลาว ซึ่งในขณะนั้นตกอยู่ใต้การปกครองของคอมมิวนิสต์ ‘กรรมเวรอะไรของชาวลาวนะ อุตสาห์ได้เกิดเป็นมนุษย์ทั้งที อยู่ห่างจากพระอรหันต์แค่นี้ก็ร้อยเมตร แต่ไม่สามารถข้ามน้ำมากราบท่านได้’ ท่านเล่าว่า ‘อีกสักพักต่อมาท่านก็คิดได้ว่า ‘พวกที่น่าสงสารกว่าชาวลาวน่าจะเป็นชาวไทยนี่แหละ ชาวไทยที่อยู่ฝั่งเดียวกับพระอรหันต์แท้ๆ สามารถมากราบท่านได้โดยสะดวก แต่กลับไม่คิดจะมากกราบมาไหว้ท่าน.....ช่างน่าสงสารนัก.....’

คำถามคำตอบ ๓

“มีคนบอกให้กล้ำทำบุญให้มากๆ ยิ่งทำมาก ยิ่งได้บุญมาก ยิ่งได้รับคืนมาก ฉะนั้นมีเท่าไร ให้ทำเข้าไปให้หมด แม้หามาได้ไม่พอ ก็ให้กู้ยืมเอา เพราะมันคุ้มยิ่งกว่าคุ้ม ให้เร่งบริจาคเพื่อชาติหน้า จะได้ไปสวรรค์ มีข้าทาสบริวารนับหมื่น มีนกยูงรับใช้ด้วย”

“ที่จริงอาตมาไม่รู้จักคนที่มีข้าทาสบริวาร รู้จักแต่คนที่มีความทำงานในบ้าน เขาบอกว่ามีแค่นี้ห้าคนก็ยุ่งแล้วล่ะ ถ้ามีข้าทาสเป็นหมื่นมันจะยุ่งขนาดไหนนะ ไม่รู้จะสุขสบายได้ตรงไหน มีนกยูงรับใช้ก็เหมือนกัน นกยูงไม่ใช่สัตว์สงบนะ มันร้อง เล-ย้ง เล-ย้ง ลั่นทั้งวัน ทั้งคืนเลยล่ะ”

๒๐๐ คือ ๒๐๐

เพราะเราชอบคิดว่าเราเป็นคนมีเหตุผล เราจึงไม่ได้เรียนรู้เท่าที่ควรในส่วน of ชีวิตที่ไม่มีเหตุผล หลาก ๆ อย่างในชีวิตเราทำโดยไม่มีเหตุผล ท่านอาจารย์ยกตัวอย่างง่าย ๆ ให้ลูกศิษย์ฟังดังนี้

สมมุติว่าเรากำลังจะซื้อของราคา ๑๐,๐๐๐ บาท แต่เพื่อนของเราห้ามเราเสียก่อน

เพื่อน “เธอๆ.... อย่าเพิ่งซื้อที่ร้านนี้เลย ไปซื้อที่ร้าน
นู้นเถอะ ค่าขาย ๙,๘๐๐ บาทเอง ประหยัดไป
ได้ตั้ง ๒๐๐ บาทนะ”

เรา “โอย! ช่างมันเถอะ แค่ ๒๐๐ บาทเอ็ง! ฉันจะ
ซื้อที่ร้านนี้แหละ ชี้เกียจเดินไปนู่น”

ตกลงเราก็ได้ซื้อของราคา ๑๐,๐๐๐ บาทไปด้วยความ
อิมเอมใจ ทีนี้เราเดินเข้าอีกร้านหนึ่ง ต้องการจะซื้อของราคา
๖๐๐ บาท กำลังจะจ่ายเงินอยู่แล้ว เพื่อนก็เดินเข้ามาห้ามอีก

เพื่อน “เธอๆ อย่าเพิ่งซื้อที่ร้านนี้เลย ไปซื้อร้านนู้น
เถอะ ค่าขายแค่ ๔๐๐ บาทเท่านั้น ประหยัดไป
ได้ตั้ง ๒๐๐ บาทนะ”

เรา “จริงเหอ... อะไร! ถูกกว่ากันตั้ง ๒๐๐ บาท
ไป... ไป... รีบพาฉันไปร้านนู่นเร็ว....”

เวลาจะซื้อของราคา ๑๐,๐๐๐ บาท ที่จะประหยัด
ได้ ๒๐๐ บาทนี้ไม่มีความหมาย แต่ถ้าจาก ๖๐๐ บาทเหลือ
๔๐๐ บาท ๒๐๐ บาทที่ประหยัดได้กลับมีความหมายมาก นั่น
เป็นเพราะเราคิดเปรียบเทียบกับราคาของสิ่งนั้น แต่นั่นไม่ใช่
ประเด็น ท่านอาจารย์บอกว่า ตามหลักเหตุผลแล้ว ๒๐๐ ก็
คือ ๒๐๐

Good idea / bad idea

วันหนึ่ง ท่านอาจารย์เทศน์ให้เด็ก ๆ ที่โรงเรียนทอสีฟัง เรื่องความดีความไม่ดีว่า มันเกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อยจนเรา แทบไม่รู้รู้สึก เหมือนน้ำค่อยๆ หยดทีละหยดๆ ลงในตุ่ม แม้ จะเป็นเพียงหยดเล็กๆ แต่ในที่สุด ตุ่มก็จะเต็มได้ ท่านสอน ให้เด็ก ๆ ไม่ประมาทแม้ในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ โดยเล่านิทาน เรื่องลิงให้ฟังดังนี้

มีลิงฝูงหนึ่งอยู่ในป่า จำฝูงเกิดศรัทธาอยากจะทำศีลแปดทุกวันพระ เพื่อสร้างบุญสร้างกุศลชาติหน้าอาจจะได้ มีโอกาสเกิดเป็นมนุษย์กับเขาบ้าง จึงเรียกประชุมฝูงลิงเพื่อปรึกษาเรื่องการถือศีลแปด ลิงทุกๆ ตัวก็ไผ่ดีเหมือนกัน ต่างยินยอมพร้อมใจจะทำศีลแปดด้วยกัน เพียงแต่มีกังวลอยู่เรื่องเดียว คือการงดข้าวเย็น ความจริงการงดข้าวเย็นไม่ใช่เรื่องยากสำหรับลิง เพราะ...ลิงไม่กินข้าว...สิ่งที่ยากสำหรับลิงคือ การงดกล้วยเย็น เพราะลิงชอบกินกล้วยตอนเย็นมาก จำฝูงถามความคิดเห็นว่า ถ้าจะไม่กินกล้วยเย็นจะไหวหรือไม่ ลูกสมุนทั้งหลายก็เริ่มรวนเรไม่แน่ใจว่าจะไหวหรือไม่ เพราะมันมีทั้งลิงแก่ๆ ลิงหนุ่มๆ สาวๆ จนกระทั่งถึงลูกอ่อน จำฝูงจึงพยายามโน้มน้าวจิตใจว่า ที่งดกล้วยเย็นนั้น เราทำเพื่อถวายพระพุทธรักษา เพื่อพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์... เอ!

เมื่อจำฝูงว่าอย่างนั้น... ลูกฝูงก็โอเค... ว่าไงว่าตามกัน... แต่...

ลิงตัวที่หนึ่งเสนอว่า “ผมว่าผมงดกล้วยเย็นไหวแน่นอนครับ เพราะผมมีศรัทธา แต่ผมกลัวว่า ฝูงนี้เข้าพอสว่างได้เวลากินแล้ว เราก็ต้องออกไปหากกล้วยอีก แต่เราอาจจะเพลียมาก เพราะไม่ได้กินกล้วยมาทั้งคืน ไม่รู้จะมีแรงออกไปหากกล้วยหรือเปล่า ถ้าต้องงดกล้วยเป็นวันที่สองละก็้อ อาจจะไปเลยนะครับ ผมจึงขอเสนอว่า ตอนนี้ออกไปช่วยกันเก็บกล้วยไว้ก่อนดีมั๊ย ฝูงนี้เข้าพอพระอาทิตย์ขึ้นเราก็จะได้มีกล้วยพร้อมอยู่ที่ลานแล้ว”

ลิงทุกตัวเห็นด้วย....good idea! good idea!.... ต่างแยกย้ายกันออกไปเก็บกล้วยเอามากองรวมกันไว้ใต้กองโต.... ลิงอีกตัวเสนอว่า “ผมว่าฝูงนี้เข้า เราอาจจะเพลียมาก เพราะงดกล้วยทั้งคืน จนไม่มีแรงห้อยโหนปีนป่ายต้นไม้จากบ้านมาถึงลานนะครับ ผมกลัวจะไม่ไหวจริงๆ ขนาดตอนนี้ยังไม่ไ้งดกล้วย ผมก็ไม่ค่อยจะมีแรงอยู่แล้ว ผมว่าเราน่าจะแบ่งกล้วยกันตั้งแต่ตอนนี้เลย เอาไปวางไว้ที่หน้าบ้านของแต่ละครอบครัว อย่างนี้ดีมั๊ยครับ”

ลิงทุกตัวโอเค....good idea! good idea!.... ที่นี้ถึงคราวลูกลิงเสนอความเห็นบ้าง “ขอโอกาสหนูพูดได้มั๊ยคะ หนูว่าฝูงนี้เราจะเพลียมากเลย แค่ว่าปอกกล้วยนะ ก็ยังไม่รู้จะปอกไหวหรือเปล่า ถ้าสมมุติว่าเราปอกกล้วยไว้ตั้งแต่ตอนนี้เลยจะดีมั๊ยคะ ฝูงนี้เข้าหลังจากนั่งสมาธิทำความเพียรทั้งคืน เราจะได้หยิบกล้วยกินได้ทันที”

ลิงทุกตัวก็เห็นชอบด้วยgood idea! good idea!.... พวกมันปอกกล้วยวางกองไว้หน้าบ้านพร้อมกินทันทีในวันรุ่งขึ้น ลิงลิงอีกตัวเสนอว่า “ผมกลัวว่า เราปอกกล้วยวางไว้อย่างเนี่ย นะ พวกมดพวกหนูมันจะมากินกล้วยของเรา ผมว่าเราแจกกล้วยให้เก็บไว้กินเองเลยจะดีมั้ยครับ เนี่ย! นั่งสมาธิ แล้วก็วางกล้วยไว้ในมืออย่างเนี่ย... รุ่งเช้าพอพระอาทิตย์ขึ้นจะได้เอากล้วยเข้าปากได้เลย”

ลิงทุกตัวพูดขึ้นพร้อมๆ กันว่า “เออ! ดี ความคิดเจ้าเข้าท่ามากgood idea! good idea!....”

แล้วก็มีลิงตัวเล็กจิ๋วอีกตัว พูดขึ้นว่า “หนูว่าถ้าเราวางกล้วยไว้บนมือ มันไม่ค่อยสะดวกเท่าไรหรอก จะลุกขึ้นหยิบ แก้วน้ำยังลำบากเลย หนูว่าเราเอากล้วยไว้ในปากเลยดีกว่า แค่อมไว้เฉยๆ พรุ่งนี้เช้าเราก็เคี้ยวได้เลยไงคะ”

เสียงลิงแข็งแะ “เจ็ยกๆเข้าท่ามากๆ เลยอีหนูgood idea! good idea!....”

ที่นี้ลิงก็เลยนั่งสมาธิ แก้มตุ่ย มีกล้วยอัดแน่นอยู่ในปาก

ลิงตัวหนึ่งไม่ค่อยมีความอดทน...มองซ้าย...มองขวา... แล้วก็กลืนกล้วยเอือกลงคอไปเลย (เสียงเต็กๆ ทอสีร้อง “อ้าว” กันลั่นพร้อมเสียงหัวเราะ)

จบกัน! ความตั้งใจดีที่จะถือศีลแปดงดกล้วยเย็นเป็นอันจบกัน พอลิงตัวอื่นๆ เห็นเพื่อนกลืนกล้วยลงท้องไปแล้ว ต่างก็ไม่อยากเสียเปรียบ ตัวอื่นกินได้ เราก็ขอกินมั่ง ทุกตัวก็

เลยสามัคคีพร้อมใจกันกินกล้วยเย็นในคำคืนนั้น

ท่านอาจารย์ถามเด็กๆ ว่า พวกลิงผิดพลาดตรงไหน จึงเสียความตั้งใจ ท่านว่า กิเลสความอยากกินมันหลอกให้ ลิงใช้เหตุผลในการทำให้สะดวก...เก็บกล้วยไว้ก่อน...เอากล้วย ไว้หน้าบ้านก่อน...ปกกล้วยไว้ก่อน...แจกไว้กับตัวก่อน...อม ไว้ก่อน...ทีละเล็กทีละน้อย จนในที่สุดพวกลิงก็พ่ายแพ้ต่อกิเลสไปตามระเบียบ good idea.... good idea..... good idea....สุดท้ายกลายเป็น bad idea ได้

ท่านว่า **สิ่งที่ตั้งใจทำอาจเป็นความคิดที่ดี แต่ เพราะไม่รู้เท่าทันกิเลสตัวเอง ความผิดพลาดจึงเกิดขึ้น ทีละเล็กทีละน้อย จนกลายเป็นความเสียหายในที่สุด**

ไม่เียงพอ

ก่อนที่ท่านอาจารย์จะบวช ท่านได้เข้าปฏิบัติธรรม ที่สำนักวิปัสสนาแห่งหนึ่งในประเทศอังกฤษ หลังจากนั้น ท่านจึงได้เดินทางไปหาท่านอาจารย์สุเมโธ และในที่สุดก็ได้ มาบวชเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อชา ที่วัดหนองป่าพง เมื่อบวชได้ ประมาณสิบพรรษา วันหนึ่งท่านได้รับจดหมายจากอาจารย์ที่

สำนักวิปัสสนาที่ท่านเคยไปปฏิบัติธรรม เขาเขียนเล่าถึงคุณวิปัสสนากรรมฐานแห่งใหม่ที่กำลังจัดตั้งขึ้น และได้ถามท่านอาจารย์ว่าสนใจที่จะสึกออกมาช่วยเป็นครูสอนวิปัสสนากรรมฐานหรือไม่ ท่านอาจารย์ได้ตอบกลับไปได้ว่า ท่านต้องขอกฎที่ไม่สามารถรับนิมนต์ได้ด้วยเหตุผลที่ว่า “If I was stupid enough to disrobe, I would not be wise enough to be a vipassana teacher” (ถ้าอาตมาโง่พอที่จะสึกละก้อ อาตมาก็คงไม่ฉลาดพอที่จะเป็นครูสอนวิปัสสนาหรือ)

ซาซาอช่วยแงงซาอ

ทหารอเมริกันคนหนึ่งถูกส่งไปรบที่เวียดนาม เขาโดนระเบิดทำให้ต้องเสียขาทั้งสองข้าง จึงถูกส่งกลับไปอยู่บ้านที่รัฐออริโซนา เขาต้องใช้รถเข็นเพราะเดินไม่ได้ แต่เขาเข้มแข็งอดทนและช่วยเหลือตัวเองได้ดี

วันหนึ่งเขาได้ยินเสียงผู้หญิงกรีดร้องขอความช่วยเหลือ มันดังมาจากบ้านในละแวกนั้นซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเขาราวร้อยเมตร เขารีบหมุนล้อรถเข็นของเขาเพื่อจะไปช่วยเธอ หมุน ๆ ๆ

อย่างรวดเร็วที่สุด แต่เส้นทางนั้นไม่เรียบเอาเสียเลย เขาจึงตัดสินใจลงจากรถขึ้นแล้วคลานไปแทน เพราะคิดว่ามันจะถึงที่เกิดเหตุเร็วกว่า เขาคลานๆ ไปด้วยความทุลักทุเลแต่ก็รวดเร็ว เมื่อไปถึงบ้านต้นเสียง เขาพบผู้หญิงคนนั้นกำลังยืนกรีดร้องด้วยความตกใจสุดขีดอยู่ข้างๆ สระว่ายน้ำหลังบ้านของเธอ เธอชี้และบอกให้เขารู้ว่าลูกสาวของเธอตกลงไปในสระ และลูกสาวของเธอพิการไม่มีแขนมาแต่กำเนิด บัดนี้เธอนอนแน่นิ่งอยู่ใต้น้ำ

ทันทีที่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ทหารผ่านศึกพิการขาขาดคนนี้ รีบกระโดดตุ้มลงไปในสระทันที เขาดำลงไปถึงก้นสระและอุ้มเด็กหญิงเล็กๆ อายุสามขวบขึ้นมา เด็กหญิงนอนแน่นิ่งเหมือนคนตาย ชีพจรไม่เต้นแล้วและเธอก็ยังไม่หายใจอีกด้วย ผู้เป็นแม่ร้องไห้โฮด้วยความหมดหวัง

นายทหารผู้กล้าหาญพยายามควบคุมสติไม่ให้เตลิด เขาบอกให้เธอใจเย็นๆ เขาพูดว่า “เมื่อกี้ผมเป็นแขนให้คุณตอนนั้นผมจะเป็นปอดให้คุณด้วย” เขาผายปอดให้เด็กหญิงเป่าลมเข้าไปในปากของเธอ ทำอยู่พักใหญ่ด้วยความตั้งอกตั้งใจ ในที่สุดชีพจรเริ่มปรากฏและเด็กหญิงก็เริ่มตื่นหายใจ

ผู้เป็นแม่ร้องไห้โฮอีกครั้งด้วยความดีใจ เธอรู้สึกประทับใจสุดๆ เพราะแทบไม่น่าเชื่อเลยว่าชายขาขาดคนนี้สามารถช่วยชีวิตลูกสาวของเธอไว้ได้

แม่ “ขอบคุณอย่างที่สุดเลยคะ วันนี้คุณเป็นทั้งแขนและปอดให้ลูกสาวของฉันอย่างที่คุณพูดไว้จริงๆ”

ทหาร “ด้วยความยินดีครับ ตอนอยู่ที่เวียดนามผมเองก็เกือบตายไปแล้ว ผมโดนระเบิดขาขาดทั้งสองข้าง ผมนอนรอความตาย แต่มีเด็กผู้หญิงชาวเวียดนามอายุซัก ๑๒-๑๓ ปี คลานออกมาจากที่กำบัง ยอมเสี่ยงชีวิตเสี่ยงถูกระเบิดและกระสุนปืนเพื่อมาช่วยผม เธอคลานเข้ามาหาผม มาจับตัวผมไว้และปลอบผมไม่ให้กลัว เธอว่าแม้ขาผมจะขาดไปแล้ว แต่เธอจะเป็นขาให้ผม...จากนั้นเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งที่ทั้งเก่งทั้งกล้า ก็ลากผมออกจากสนามรบ ลากไปจนถึงบ้านของเธอ ปฐมพยาบาลผมจนเฮลิคอปเตอร์มารับผมไป... ผมเป็นหนี้บุญคุณเธออย่างที่สุด ฉะนั้นวันนี้เมื่อผมได้มีโอกาสเป็นแขนเป็นปอดให้ลูกของคุณ ผมจึงมีความสุขมาก”

ส่งหน่อ

ท่านอาจารย์เล่าเรื่องการทดลองกับหนูโดยนักวิทยาศาสตร์เอา electrode (ขั้วไฟฟ้า) ฝังบริเวณสมองตรงส่วนที่กดลงไปแล้วจะเกิดความสุข ถ้ากดปุ่มแล้วหนูจะรู้สึกมีความสุขทันที แล้วฝึกหนูให้กดปุ่มเอง พวกหนูก็จะเรียนรู้ว่าพอกดปุ่มนี้ปุ๊บ ก็สุขปั๊บ กดแล้ว..โอ้...สบายเหลือเกิน มันก็เลยเอาแต่กดๆๆๆ เรื่องผสมพันธุ์อะไรต่อมิอะไรลืมไปหมดเลย ไม่สนใจแม้แต่จะกินอาหาร เอาแต่กดๆๆๆ จนตายไปเลย

ท่านว่าหนูมันทำเช่นนั้นเพราะหลงมัวเมาความสุข จนถึงขนาดไม่เอาเรื่องอื่นๆ ในชีวิต จะเอาแต่ความสุขอย่างเดียว **คนเราทุกคนต้องการความสุข แต่เราควรระมัดระวังให้มาก เพราะความสุขเป็นเรื่องเสพติด อาจทำให้เราประมาท หรือลืมความรู้สึกผิดชอบชั่วดีได้ การแสวงหาความสุขอาจจะกลายเป็นการทำลายตัวเอง โดยไม่รู้ตัวเหมือนหนูในเรื่องนี้**

คำถามคำตอบ ๕

“สุขสามอย่างสิ้น
ในบทสวดมนต์
หมายถึงอะไรครับ”

“สุขที่ ๑ คือความสุขทางเนื้อหนัง
สุขที่ ๒ คือความสุขในฉานหรือสมาธิ
สุขที่ ๓ คือความสุขของนิพพาน...
แต่มีสุขอีกประเภทนะ
ที่ไม่สิ้นจะดีกว่า”

เวลาวิกฤติ

ท่านอาจารย์เล่าเรื่องที่มีคนอังกฤษถามหลวงพ่อสุมะโหว่า เมื่อท่านเป็นพระที่จะไม่เบียดเบียนใครเป็นอันขาด ถ้าสมมุติว่าท่านอยู่ที่บ้านกับโยมแม่ แล้วมีฆาตกรจะมาฆ่าโยมแม่ ท่านจะวางเฉยหรือจะทำอย่างไร ท่านอาจารย์บอกว่า ท่านชอบคำตอบของหลวงพ่อกมาก ท่านตอบว่า ท่านไม่สามารถจะบอกล่วงหน้าได้ว่า ในวันนั้นเวลานั้น

ในเหตุการณ์นั้น ท่านจะทำอย่างนั้นอย่างนี้ แต่ที่ฟังของท่าน คือ สติสัมปชัญญะ ท่านเชื่อมั่นว่า ถ้าท่านมีสติสัมปชัญญะ ในเวลานั้น รู้ตัวอยู่ในเวลานั้น ท่านจะทำสิ่งที่ถูกต้องที่สุดใน เวลานั้น

ท่านอาจารย์จึงว่า สติและความรู้ตัวจะเป็นที่ฟังที่ ทำให้เรามีความเชื่อมั่นในตัวเอง โดยไม่ต้องไปวางแผน ล่วงหน้าว่า ถ้าเรื่องนั้นเรื่องนี้เกิดขึ้น แล้วจะอย่างไร เพราะเวลาที่คิดถึง เรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น มันจะไม่ตรงกับ เวลาที่มันเกิดจริง ๆ เพราะเหตุปัจจัย ในแต่ละเหตุการณ์มันมากมายเกิน กว่าที่จะกำหนดล่วงหน้าได้ เราจึง ต้องเอาหลักภายในเป็นที่ฟัง

ส่องใจหน้า

เด็กยากจนคนหนึ่งเดินเข้าไปในตลาด เขาเห็นกระเป๋าสตางค์ใบหนึ่งตกอยู่บนพื้น เขาหยิบมันขึ้นมาเปิดดู พบว่ามีเงินอยู่ในกระเป๋ได้ถึง ๓,๐๐๐ บาทเศษ ซึ่งเป็นเงินจำนวนที่ เยอะมาก เขามองซ้ายมองขวาหาเจ้าของแต่ก็ไม่พบ เขาจึง นำเศษเงินไปซื้อขนมฝากแม่ เมื่อแม่ของเขาเห็นขนม แม่รู้สึก ตกใจจนต้องสอบสวนลูกทันที

แม่ “ลูกเอาเงินที่ไหนไปซื้อขนมจะ ลูกไปขโมยเค้ามาหรือเปล่า แม่ไม่ต้องการเห็นลูกเป็นคนทุจริตนะ”

ลูก “ผมไม่ได้ขโมยนะครับ ผมเห็นกระเป๋าสตางค์ตกอยู่บนพื้น มีเงินตั้ง ๓,๐๐๐ บาท ผมพยายามมองหาเจ้าของแล้ว แต่ไม่เห็นใครเลยครับ”

แม่ “ถึงยังงั้นก็ไม่ถูกต้องนะจะลูก เราจะต้องหาทางคืนเจ้าของให้ได้ เพราะเค้าคงกำลังเป็นทุกข์อยู่ เราจะเอาของๆ คนอื่นมาเป็นของเราไม่ได้นะลูก”

ลูก “ครับแม่”

เด็กน้อยจึงวิ่งกลับไปที่ตลาด เขาเห็นชายคนหนึ่งกำลังถามหากระเป๋าสตางค์อยู่ เขาจึงเข้าไปยื่นกระเป๋าสตางค์ให้ แต่เจ้าของกระเป๋าสตางค์เป็นคนไม่น่ารัก (มาก...ก) เขากระชากกระเป๋าสตางค์ไปจากมือเด็กน้อย รีบนับเงินทันทีแล้วตั้งท่าจะเดินจากไปโดยไม่มีแม้แต่คำขอใจ ชาวบ้านแถวๆ นั้นจึงวิ่งตัวเขาไว้ เพราะเห็นว่า เจ้าของเงินน่าจะให้รางวัลเด็กน้อยสักหน่อย เพื่อตอบแทนความดี และความซื่อสัตย์สุจริต แต่เขาเป็นคนขี้นีียวแถมยังใจดำอีกด้วย เขาจึงไม่ยอมให้รางวัลเด็กน้อย

ชาวบ้าน

“นี่คุณ.....อย่าเพิ่งรีบไปสิ คุณน่าจะขอใจแล้วก็ให้รางวัลเป็นสินน้ำใจเด็กสักหน่อยนะ ที่เค้าเป็นพลเมืองดี”

เจ้าของกระเป๋า

“ทำไมผมจะต้องให้รางวัลเด็กคนนี้ล่ะ ผมมีเงินในกระเป๋าตั้ง ๕,๐๐๐ บาทนะ

แต่เนี่ย...เหลืออยู่แค่ ๓,๐๐๐ บาทเอง
หายไปตั้ง ๒,๐๐๐ บาทแน่ะ ผมไม่จับ
ตัวส่งตำรวจก็บุญแล้ว”

เด็กน้อยผู้ที่แม่สอนให้ทำความดีรู้สึกผิดหวังมากที่ถูก
กล่าวหาว่าทุจริต เขาทนไม่ได้ เขาจึงเถียงกลับ

เด็กน้อย “ไม่จริงครับ ในกระเป๋ามีเงินอยู่แค่
๓,๐๐๐ ไม่ใช่ ๕,๐๐๐”

เจ้าของกระเป๋า “๕,๐๐๐” **เด็กน้อย** “๓,๐๐๐”

เจ้าของกระเป๋า “๕,๐๐๐” **เด็กน้อย** “๓,๐๐๐”

เถียงกันไปเถียงกันมา จนตำรวจทนไม่ไหว เลยจับทั้ง
สองคนนำตัวไปส่งศาลเพื่อให้ผู้พิพากษาตัดสิน

ผู้พิพากษาให้ผู้ช่วยออกไปสืบ พบว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กดี
ท่านจึงเชื่อเด็กน้อยว่าเงินในกระเป๋ามีเพียง ๓,๐๐๐ บาท ท่าน
สอบถามเจ้าของกระเป๋าสดตาค้ออีกครั้งว่าจำได้แน่นอนหรือว่า
ในกระเป๋ามีเงิน ๕,๐๐๐ บาท เจ้าของก็ยืนยันชนิดคอเป็นเอ็น
ท่านผู้พิพากษาจึงตัดสินว่า “ถ้าคุณยืนยันเช่นนั้น เงิน ๓,๐๐๐
บาทก่อนหน้านี้ไม่ใช่ของคุณอย่างแน่นอน เงิน ๕,๐๐๐ บาทของ
คุณคงจะหายไปแล้วจริงๆ เฮ้! เจ้าเด็กน้อย.....เจ้าจรับเงิน
๓,๐๐๐ บาทก่อนหน้านี้
ไปเถิด”

จิตบุดเพราะลุดบอด

ท่านอาจารย์ออกจากบ้านตั้งแต่อายุสิบเจ็ดปี ท่านต้องการหาสิ่งทำหาย และคิดว่ายิ่งลำบากเท่าไร ก็ยิ่งดีต่อประสบการณ์ชีวิต ท่านถือคติที่ว่า **“มักง่ายได้ยาก ลำบากได้ดี”** ท่านจึงเลือกที่จะเดินทางทางบกจากอังกฤษไปอินเดีย ซึ่งต้องผ่านหลาย ๆ ประเทศ และประสบการณ์นานาชนิดสมใจท่าน ท่านรู้สึกภูมิใจในตัวเองมาก ตลอดเส้นทางการเดินทาง ผู้คนจะพากันถามอายุท่าน เพราะเห็นท่านเดินทางมาคนเดียว ทั้ง ๆ ที่หน้าตายังเด็กมาก พอทราบอายุท่านก็จะส่งเสียงฮือฮาแสดงความประหลาดใจ ท่านองว่า “ไม่น่าเชื่อเลยนะ อายุแค่นี้เอง เดินทางตามลำพังมาตั้งไกลขนาดนี้” และคงจะซ่อนความหมายว่า “เก่งจัง” เอาไว้ด้วย ท่านจึงปลื้มจนตัวพอง ท่านได้สร้างอัตตา หรือภาพพจน์ของตัวเองขึ้นมาว่า ท่านเป็นคนที่ไม่รู้จักคำว่า ‘เหงา’ หรือพุดง่าย ๆ ท่านเหงาไม่เป็นแล้วท่านก็เชื่อจริง ๆ จัง ๆ ว่าท่านเป็นคนเช่นนั้น

แต่แล้ววันหนึ่ง ขณะที่ท่านกำลังเดินทางอยู่ในประเทศปากีสถาน ซึ่งบรรยากาศในยุคนั้นเต็มไปด้วยความก้าวร้าว เย็นวันนั้นท่านเดินทางถึงเมืองเพชวาร์ (Peshawar) ซึ่งอยู่ติดชายแดนอัฟกานิสถาน หลังจากหาที่พักได้แล้ว ท่าน

ก็เดินเข้าไปในตลาด ท่านว่าวันนั้นท่านรู้สึกแปลกมาก ๆ มัน
กระวนกระวาย เหมือนมีความว่างเปล่าอยู่ภายใน โหรง ๆ
ว่าง ๆ แปลก ๆ บอกไม่ถูก ท่านก็ไม่เข้าใจว่าท่านเป็นอะไร รู้
แต่ว่ามันแปลก ๆ เท่านั้น

ท่านเข้าไปทานอาหารในร้านอาหารเล็ก ๆ อย่างอ้อยอิ่ง
เมื่อถึงเวลาที่ควรจะกลับโรงแรม ท่านกลับเดินเข้าไปนั่งในร้าน
อาหารร้านที่สอง สั่งอาหารมาทานเป็นรอบที่สองทั้ง ๆ ที่ไม่
ได้หิวอะไรเลย ท่านรู้แต่ว่าท่านอยากทำอะไรสักอย่าง อยาก
มีคนอยู่รอบ ๆ ฟังเขาคุยกัน และเผื่อคุณเข้าคนออกจากร้าน
สักพักใหญ่ท่านก็เดินออกจากร้านที่สอง ท่านรู้สึกอึดมาก แต่
ภายในมันก็ยังว่างเปล่าอยู่ ยังไง ๆ ก็ยังไม่ยอมกลับโรงแรม
เชื่อหรือไม่ว่าคืนนั้นท่านไปเข้าร้านอาหารต่ออีกสี่ร้าน ทาน
อาหารเย็นรวมหกครั้ง ทั้งที่อึดแสนอึด ใจหนึ่งท่านสงสัยว่า
ท่านเป็นบ้าไปหรือเปล่านะ ความรู้สึกมันรุนแรงและชัดเจน
มาก แต่ท่านก็ยังไม่เข้าใจว่ามันคืออะไรนั่นเป็นเพราะทิว
มานะ และอัตตาทที่ท่านสร้างขึ้นมากว่า ท่านเป็นคนเก่ง อายุแค่
สิบเจ็ดปี ก็สามารถเดินทางไปทั่วโลกคนเดียว มีความอดทน
สูงและเป็นพี่ของตนตามหลักคำสอนของพระพุทธศาสนา

ท่านอาจารย์เล่าว่า แม้ความรู้สึกแสนจะรุนแรงชัดเจน
แต่เพราะท่านยังดูจิตใจตัวเองไม่เป็น ท่านจึงมองไม่เห็นและ
ไม่เข้าใจ ทั้ง ๆ ที่คนอื่น ๆ เห็นท่านแล้วคงดูออกทันทีว่าคน ๆ
นี้กำลังเหงา ท่านจึงว่า **คนเรามากมีจุดบอดเสมอ การปฏิบัติ
ขัดเกลากิจใจนั้น เราต้องจริงจังและจริงใจ ต้องใฝ่รู้ใฝ่**

ศึกษา ถ้ามีคนมาชี้ให้เราเห็นจุดบอดของเรา เท่ากับเขา
ชี้ขุมทรัพย์ให้เราทีเดียว เราอย่าไปโกรธเขา แต่เราต้อง
ขอบคุณเขา

นอกเหตุไต้พล

เครื่องบินลำหนึ่งกำลังมุ่งหน้าจากเชียงใหม่สู่กรุงเทพฯ
เครื่องบินลำนี้มีเครื่องยนต์สี่เครื่อง จู่ๆ ผู้โดยสารได้ยินเสียง
ครืดๆๆ แล้วเครื่องยนต์ทางขวาเครื่องหนึ่งก็หยุดทำงาน
ผู้โดยสารตกใจกันถ้วนหน้า

กัปตัน “ท่านผู้โดยสารครับ เรามีปัญหาเล็กน้อย แต่
ไม่ต้องตกใจนะครับ มันไม่เป็นไรมาก เพียงแต่
เราจะถึงกรุงเทพฯ ช้ากว่ากำหนดสิบห้า นาที”

บินต่อไปสักพัก ก็ได้ยินเสียง ครืดๆๆ อีกครั้ง คราวนี้
เครื่องยนต์เครื่องที่สองดับลง

กัปตัน “ท่านผู้โดยสารทั้งหลายไม่ต้องตกใจนะครับ เรา
ยังบินได้ตามปกติ เพียงแต่เราจะไปถึง
กรุงเทพฯ ช้าลงสักหนึ่งชั่วโมง คือ เราจะไปถึง
กรุงเทพฯ ประมาณห้าโมงเย็นแทนที่จะเป็น
สี่โมงเย็น”

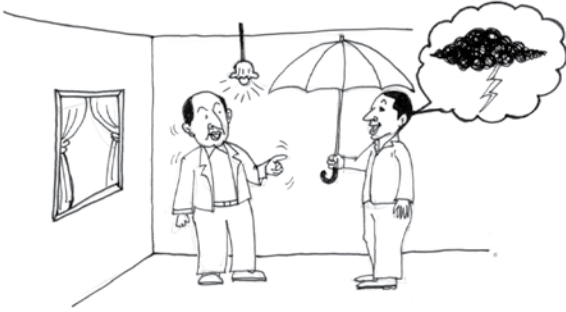
ตกลงขณะนี้เหลือเพียงสองเครื่องยนต์เท่านั้น บินต่อไป
สักพัก ครืดๆๆ แล้วเครื่องยนต์ที่สามก็หยุดลง

กัปตัน “ท่านผู้โดยสารไม่ต้องตกใจนะครับ ยังไม่มีปัญหาอะไรเกินกำลัง เพียงแต่ว่าการเดินทางของเราจะช้าลงอีกสักหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น เราจะถึงกรุงเทพฯ ราวๆ หกโมงเย็นแน่นอนครับ”

ตอนนี้เหลือเพียงเครื่องยนต์เดียวที่ยังทำงานอยู่ ผู้โดยสารคนหนึ่งพูดกับเพื่อนว่า “หวังว่าเครื่องที่สี่คงไม่เป็นอะไรนะ เพราะถ้าเครื่องที่สี่มันเกิดเป็นอะไรขึ้นมาล่ะก็... อกว่าเราจะถึงกรุงเทพฯ มันคงจะดีมากมาย...”

หลังจากท่านอาจารย์เล่าเรื่องนี้จบ และรอนจนเสียงหัวเราะของผู้ฟังจางหาย ท่านกล่าวต่อว่า ธรรมชาติชั้นสูงนั้น ครูบาอาจารย์เรียกว่านอกเหตุเหนือผล หากระหว่างการปฏิบัติ พวกเราต้องมีเหตุมีผลพอสมควร เราจะเห็นว่าเหตุการณ์เครื่องยนต์เสียเหมือนกันทุกครั้ง แต่ครั้งที่สี่มีผลต่างจากสามครั้งแรก เพราะมันเป็นชุดสุดท้าย ถึงแม้ว่าคนเราจะไม่โง่เหมือนคนในนิทาน เราก็มักจะชอบสรุปว่า ผลกระทบจากเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งแบบเดียวกัน ย่อมเหมือนกันทุกๆ ครั้ง ตัวอย่างในนิทานเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ง่าย เพราะเห็นได้ชัด หากเรื่องราวต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ที่เปรียบเสมือนเครื่องยนต์เสีย เรามักจะเห็นไม่ได้ชัดเจนเช่นนั้น เช่น การทะเลาะเบาะแว้งกัน เป็นต้น เราจะจับได้ยากว่า การทะเลาะครั้งที่เท่าไรจะเป็นครั้งสุดท้าย ท่านอาจารย์สรุปว่า **ใครจะรู้ล่วงหน้าได้ว่า ฟางเส้นไหนจะเป็นฟางเส้นสุดท้าย**

เหตุผลเทียม

ที่มหาวิทยาลัยมีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในอเมริกา อาจารย์คนหนึ่งทำการวิจัยเรื่อง การสะกดจิต โดยสะกดจิตอาสาสมัคร และสั่งเขาว่า เมื่อออกจากสภาวะนี้แล้ว ถ้าอาจารย์ชวนดื่มน้ำชา ให้เขาลุกไปกางร่มที่วางไว้ที่ประตู หลังจากนั้นจึงจัดการให้อาสาสมัครออกจากสภาวะโดนสะกดจิตกลับไปอยู่ในสภาวะปกติ แล้วนั่งพูดคุยกัน ลักพักอาจารย์ชวนดื่มน้ำชา ทันใดนั้นเขาก็ลุกไปที่ประตู หยิบร่มขึ้น และกางร่มทันที

อาจารย์ “คุณลุกขึ้นกางร่มทำไมนะ”

อาสาสมัคร ตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด “ผมรู้สึกอากาศมันครึ้ม ๆ กลัวว่าฝนจะตกตอนกลับบ้าน ผมกลัวจะเปียก ก็เลยอยากจะกางร่มดูว่ามันใช้ได้หรือเปล่า”

ทั้ง ๆ ที่เขากางร่มโดยไม่มีเหตุผล เขายังหาเหตุผลได้โดยอัตโนมัติ ท่านอาจารย์ว่าสมอมันทำงานเร็วขนาดนั้น จนแม้ตัวเองยังไม่รู้ตัว ไม่ใช่ว่าเขาตั้งใจจะโกหกหรือหาเหตุผลมาอ้าง ท่านจึงสอนไม่ให้เราเชื่อมงายในเรื่องเหตุผล

คำถามคำตอบ ๕

“เมื่อสามี อยากออกปฏิบัติธรรม
จะเป็นบาปหรือไม่ หากจะทิ้งสามีมา
ปฏิบัติธรรม แต่สามีเค้าก็อนุญาตให้
มาปฏิบัติธรรมได้นะเจ้าคะ”

“เอ! สงสัยเค้าจะเพื่อเรา
มากกว่าเราเพื่อเค้านะ”

พูดง่าย

พวกเราอาจจะเคยพูดหรือได้ยินคนอื่นพูดว่า ไม่กลัว
ตายหรือพร้อมที่จะตายได้ทุกเมื่ออะไรๆ ทำนองนี้ ท่าน
อาจารย์บอกว่า เวลาคนพูดว่าไม่กลัวตาย จริง ๆ แล้วมัก
จะหมายถึงการไม่กลัวความตายในขณะที่พูด แต่เมื่อ
เวลานั้นมาถึง ก็มักจะกลัวกันเกือบจะถ้วนหน้า นั่นเป็น
เพราะเรายังไม่รู้จักตัวเองจริง ๆ ยังไม่สามารถบริหาร
จิตใจของตนเองได้เต็มร้อย แล้วท่านก็ได้เล่าเรื่องต่อไปนี้
ให้ลูกศิษย์ฟัง

ที่ประเทศอินเดีย คุณยายแก่ๆ คนหนึ่งอาศัยอยู่ในบ้านเล็กๆ หลังหนึ่ง เพื่อนบ้านของคุณยายเป็นแม่ลูกคู่หนึ่ง เด็กหญิงเล็กๆ คนนั้นป่วยเป็นโรคที่รักษาไม่หาย และเกือบจะตายหลายครั้ง เวลาคุณยายพบหน้าแม่ของเด็กหญิงคนนั้น คุณยายจะพูดเป็นประจำว่า “ขอให้งมบาลมาเอายายไปแทนเถิด... ยายแก่แล้ว... อย่ามาเอาชีวิตแม่หนูน้อยไปเลย”ฟังดูดี!

คืนมีดๆ คืนหนึ่ง วัวดำตัวหนึ่งเดินไปเจอหม้อใบใหญ่ที่ยังไม่ได้ล้าง และมีเศษอาหารติดอยู่ หม้อใบนั้นดำสกปรกด้วยเขม่า วัวดำก็ลงไปกินเศษอาหารในหม้อ ปรากฏว่าตึงปากออกมาจากหม้อไม่ได้ หม้อก็เลยติดอยู่ที่ปาก วัวตกใจวิ่งมาที่บ้านคุณยาย คุณยายเห็นอะไรแปลกๆ ตัวใหญ่ๆ ดำๆ ทะมึนๆ ในความมืด.... ตกใจ.... คิดว่าเป็นนยมบาลจะมารับตัวคุณยาย ก็เลยปิดหูปิดตา โบกไม้โบกมือ แล้วชี้ไปทางบ้านข้างๆ พลังรื่องว่า “อย่ามาเอาตัวยายไปเลย.... ยายยังแข็งแรงอยู่... หนูแน่นะ.... เอาตัวเด็กข้างๆ บ้านยายไปก่อนเถิด.... แค่อាកรรร่อแร่จะตายวันตายพรุ่งอยู่แล้ว”

อย่าหาว่าขอ

พระราชองค์หนึ่งมีนิสัยที่ใครๆ ก็รู้กันทั่วว่าท่านบ้ายอ ท่านหลงคำสรรเสริญเียนยอเป็นที่สุด และคนชนิดนี้แหละที่จะถูกชักเชิดได้อย่างง่ายดาย วันหนึ่งพ่อค้าเจ้าเล่ห์คนหนึ่งขอเข้าเฝ้า อำมาตย์ใหญ่รู้สึกกังวลและไม่ไวใจพ่อค้าคนนี้อย่างแรง เขาจึงยอมเสี่ยงอันตรายเพื่อเตือนพระราชเจ้าไว้ล่วงหน้า

อำมาตย์ “พ่อค้าใหญ่ที่กำลังจะมาเฝ้าพระองค์ เป็นคนเจ้าเล่ห์เพทุบายมากพะยะค่ะ เขาจะใช้วิธีพูดจาประจบสอพลอยยกยอสรรเสริญพระองค์ ขอพระองค์อย่าได้ทรงหลงเชื่อเขา ต้องทรงระวังพระองค์ให้มากพะยะค่ะ เพราะเขาตั้งใจจะมาขออะไรบางอย่าง”

พระราชเจ้า “เจ้าไม่ต้องห่วงเราหรอก เจ้าก็รู้ดีอยู่แล้วว่า เราน่ะฉลาดจะตาย อย่าห่วงเลยว่าเราจะมาหลอกเราสำเร็จ ไม่มีทางซะหรอก”

เมื่อพ่อค้าเข้าเฝ้า เขาใช้คำหวานพูดจาประจบสอพลอยยกยอสรรเสริญพระราชเจ้าอย่างโจ่งแจ้งที่สุด แทนที่พระองค์จะรู้สึกได้ถึงเจตนาอันไม่บริสุทธิ์ของเขา พระองค์กลับเคลิ้มกับคำประจบเหล่านั้นจนตาลอย ขนาดท่านอำมาตย์ใหญ่

พยายามแล้วพยายามอีกที่จะส่งสัญญาณเด็อนแต่ก็ไม่สำเร็จ เมื่อพ่อค้าเริ่มขอรุ่นขื่อนี่มากขึ้นๆ ท่านอำมาตย์ทนไม่ไหว จึงคลานเข้าไปกระซิบเตือนข้างหูพระราชอาให้ระวังคำประจบ

พระราชอา “เจ้าไม่ต้องกังวลไป เราไม่ลืมหอก เรานะพร้อมอยู่แล้ว แต่เท่าที่เขาพูดมาก็มีแต่เรื่องจริงทั้งนั้นนี่นะ เจ้าจะกล่าวหาเขาว่าประจบได้ยังไง”

อำมาตย์ “! ? !”

ท่านอาจารย์จึงว่า เป็นเรื่องธรรมดาที่คนที่หลงตัวเองยอมไม่ยอมรับว่าหลง เพราะถ้าเขายอมรับ ก็แสดงว่าเขาไม่หลง

สังสารต่างดาว

อาจารย์เซ็นรูปหนึ่งที่ซานฟรานซิสโก ชื่อท่านชูชุกิโรชิ ท่านเป็นคนมีเมตตาสูงและสั่งสอนลูกศิษย์ให้มีเมตตาโดยไม่มีประมาณ คือเมตตาต่อเพื่อนมนุษย์และสรรพสิ่งทั้งหลายโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ต้องสนใจเรื่องรูปร่างหน้าตานิสัยใจคอ ท่านชอบไปจ่ายตลาดเพื่อซื้อผัก วันหนึ่งท่านพาลูกศิษย์คนใหม่ไปจ่ายตลาดด้วย เขาสังเกตเห็นท่านพิณิจพิเคราะห์เลือกเฉพาะแต่แตงกวารูปทรงไม่สวยใส่ลงในตะกร้า แทนที่จะเลือกแตงกวางามๆ เขารู้สึกแปลกใจจนอดที่จะถามท่านไม่ได้

ลูกศิษย์ “ท่านอาจารย์ครับ ทำไมท่านเลือกแต่แต่งกวา
รูปร่างประหลาดๆ ละครับ”

อาจารย์ “ก็สังสารแต่งความั่นนะซี ถ้าเราไม่ซื้อ ก็คง
ไม่มีใครซื้อมันนะ เดียวมันจะเสียใจว่าไม่มีใคร
สนใจเหลือवलมันเลย”

ภาษีสมัครเล่น

ท่านอาจารย์เดินทางไปประเทศอินเดียครั้งที่สอง เพื่อปฏิบัติภาวนาโดยเฉพาะ ไม่ได้ไปเพื่อท่องเที่ยวหา ประสบการณ์เช่นการไปครั้งแรก ท่านไปอาศัยอยู่ที่ถ้ำของพวก ฮินดู อยู่บนหน้าผาสูงหลายร้อยฟุต เบื้องล่างเป็นหมู่บ้านริม แม่น้ำ Sutlej ซึ่งไหลมาจากเทือกเขาหิมาลัย ถ้ำๆ นี้ถือเป็น สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ของชาวฮินดู พราหมณ์คนหนึ่งจากหมู่บ้าน จะขึ้นมาทำความสะอาดถ้ำอาทิตย์ละครั้ง ถ้าใครทิ้งเงินทำบุญ ไว้ พราหมณ์คนนี้มีสิทธิ์จะเก็บเงินทำบุญนั้นได้

เมื่อท่านอาจารย์ไปอยู่ในถ้ำนั้น ท่านมีเครื่องนุ่งห่มน้อย กว่าที่พระจะพึงมีเสียอีก มีเพียงผ้าสบงสองผืน ผ้าคลุมและ

ผ้าห่มอย่างละผืน นอกจากนี้ท่านก็มีหม้อหนึ่งใบไว้ต้มอาหาร ซึ่งมีแต่เพียงข้าว ถั่ว และเกลือ ท่านทานอาหารแค่วันละมื้อเท่านั้น และมีความเป็นอยู่ที่เรียบง่ายที่สุด วันๆ ท่านก็เอาแต่นั่งสมาธิ เดินจงกรม จนชาวบ้านรำลึกกันไปทั่วว่า มีฤทธิฝรั่ง เครื่องมาก ๆ และเก่งมาก ๆ มาอาศัยอยู่ที่ถ้ำ ทำให้พราหมณ์เกิดความอิจฉา อยากจะหาทางกำจัดท่านออกไปจากถ้ำ

วันหนึ่งขณะที่ท่านกำลังเดินจงกรมอยู่ที่หน้าถ้ำ ท่านเห็นชาวบ้านหลายสิบคนเดินถือจอบถือมีดขึ้นมาที่ถ้ำ หน้าตาแดงก่ำด้วยความไม่พอใจ ท่านพยายามทำให้สงบเยือกเย็น พวกชาวบ้านกล่าวว่าท่านกำลังดูหมิ่นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ด้วยการทานเนื้อสัตว์ และถ้าฤทธิทานเนื้อสัตว์ถือว่าเป็นเรื่องผิดวินัยรุนแรง พวกเขาต้องการจะไล่ท่านออกจากถ้ำ ท่านบอกพวกชาวบ้านว่า ท่านทานแต่มังสวิรัตมานานแล้ว ไม่ได้ทานเนื้อสัตว์ พอชาวบ้านทำท่าจะเชื่อ พราหมณ์รีบแก้ไขสถานการณ์ก่อนที่จะต้องเสียหน้าว่า แม้ท่านจะไม่ได้ทานเนื้อสัตว์ แต่พ่อแม่ของท่านก็ทานเนื้อสัตว์ทุกวัน ท่านเป็นฤทธิที่มีพ่อแม่ทานเนื้อสัตว์ ท่านอาจารย์จึงบอกว่า ถ้าเล่นถึงขั้นพ่อแม่ ท่านขอยอมแพ้ดีกว่า ท่านจึงออกจากถ้ำนั้นแล้วเดินจาริกต่อไป

เหม็นกลิ่นมนุษย์

สิ่งที่ยากที่สุดสำหรับคฤหัสถ์ในการเข้าปฏิบัติธรรม คือ การงดพูด แต่ละปีท่านอาจารย์ต้องหาเทคนิคต่าง ๆ ที่จะทำให้นักปฏิบัติธรรมงดเว้นจากการพูด เพื่อจะได้เข้าสู่ความสงบที่ต้องการ ปีหนึ่งที่ “บ้านพอ” ท่านอาจารย์เห็นว่า ลำพังกำลังของท่านเองอาจจะไม่พอ จึงต้องขอยืมกำลังเทวดามาช่วย ท่านจึงบอกพวกเราว่า พวกเรามาอยู่รวมกันที่นี่ เป็นการรบกวนเทวดาที่บ้านพอปีละครั้ง เรานำความไม่สงบมาให้ท่าน เทวดาจะ sensitive มากกับกลิ่นมนุษย์ **กลิ่นของผู้ที่ไม่รักษาศีลจะเหม็นมาก** ถ้าคนไม่รักษาศีลมาอยู่รวมกันเป็นร้อยอย่างนี้ เทวดาจะเหม็นจนแทบทนไม่ไหว **ส่วนผู้มีศีลจะมีกลิ่นหอม ชนิดทวนลมเลย** ซึ่งเทวดาก็พอจะทนไหว ถ้าเราพูดคุยกัน เทวดาต้องกั๊กพันทน เพราะพอเราพูดมันก็เริ่มจะมีอะไรเหม็นๆ แล้ว ดังนั้นเพื่อเป็นการรบกวนเทวดาให้น้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ ท่านอาจารย์จึงขอให้ทุกคนรักษาศีลให้งดงามและรักษากฎกติกาเรื่องการไม่พูดอย่างเคร่งครัด

คำถามคำตอบ ๖

“เรื่องการฝึกอบรมปฏิบัติธรรม
ของครูอาจารย์ในโรงเรียนวิถึพุทธ
ความเห็นแบ่งเป็นสองฝ่าย
ฝ่ายหนึ่งเห็นสมควรกำหนดเป็น
ภาคบังคับ อีกฝ่ายเห็นว่าควร
เป็นเรื่องความสมัครใจ ท่าน
อาจารย์ในฐานะประธานที่
ปรึกษาจะตัดสินอย่างไรเจ้าคะ”

“เอาทางสายกลางแล้วกันนะ
เราก็บังคับเฉพาะคนที่
ไม่สมัครใจสิ”

สายลับชั้นเลิศ

ท่านอาจารย์เล่าว่า ตอนเด็กๆ ท่านได้ข้อคิดเกี่ยวกับ
ชีวิตและศีลธรรม ไม่ใช่จากศาสนา แต่ได้จากการอ่านนวนิยาย
และการดูหนังคุณละคร ท่านเล่าเรื่องหนึ่งที่ท่านประทับใจมา
จนถึงบัดนี้ให้ลูกศิษย์ฟังสองเรื่อง เรื่องแรกเป็นหนังเกี่ยวกับ
เหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่สอง

ฝ่ายพันธมิตรกำลังวางแผนจะทำการบุกในวันดีเดียว มีการวางแผนหลอกฝ่ายนาซีหลายอย่างเพื่อให้ลับสนว่า พันธมิตรจะส่งกองกำลังไปที่นอร์ม็องดีหรือที่ไหนกันแน่ ปกติเวลาส่งสายลับไปหาศัตรู เป็นเรื่องธรรมดาที่จะต้องเลือกคนที่ทั้งเก่งทั้งกล้า แม้ว่าจะถูกจับได้และถูกทรมาน สายลับก็จะยอมตายดีกว่ายอมเปิดเผยข้อมูลให้ศัตรูรู้ ที่พันของสายลับจะมีสารไซยาไนด์ติดไว้ ถ้าทนการทรมานไม่ไหวจริงๆ ก็ยอมตายโดยกัตบดขยี้ให้ไซยาไนด์ออกฤทธิ์

ในเรื่องนี้ ฝ่ายพันธมิตรวางแผนหลอกฝ่ายนาซี โดยเลือกสายลับคนที่ซื่อซลาดที่สุดมาใช้งาน แถมให้คำสั่งและข้อมูลที่ผิดจากความเป็นจริง ตั้งใจปล่อยให้โคตรมลงไปในนาซีจับได้โดยที่ตัวสายลับเองไม่ได้รู้ตัว คาดว่าพวกนาซีคงไม่ต้องทรมานเขานาน เขาก็คงจะรีบพูดสิ่งที่เขาู้ทันที ซึ่งจะทำให้พวกนาซีหลงกลฝ่ายพันธมิตรได้ง่ายๆ

สายลับคนนี้เมื่ออยู่ในโรงเรียนฝึกสายลับ เขาซื่อซลาดซึ่กแล้ว อะไรร่ กึ่กแล้ว โคตรมก็ยังไม่กล้า เขาถูกเลือกมาทำงานนี้และถูกส่งให้ไปโคตรมในเขตที่นาซียึดครอง พันของเขาก็มีอะไรร่อย่างอื่นที่ไม่ใช่สารไซยาไนด์บรรจุไว้ เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ตายเมื่อต้องการจะตาย ข้อมูลผิดๆ ที่เขาู้จะต้องถูกถ่ายทอดสู่นาซี

เมื่อเขาถูกนาซีจับได้ เขารีบกัตบดขยี้ให้ยาไซยาไนด์ออกฤทธิ์เพื่อจะได้ตายหนีการทรมาน แต่ไม่ได้ผล เขาจึงโดนทรมานอย่างแสนสาหัส เขาต้องทนๆๆๆ โดยไม่ยอม

เปิดเผยข้อมูลใดๆ เลย ระหว่างถูกทรมานเขานึกอยากตายหลายครั้งเพื่อให้พ้นจากการทรมานทรมานนี้ นับว่าเขาได้ทำหน้าที่เยี่ยงสายลับวีรบุรุษที่สมควรได้รับการยกย่องมาก ตลอดเวลาที่เขาถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ เขาภูมิใจมากที่เขาได้ปกป้องประเทศชาติของเขา

เมื่อถึงวันดีเดย์ กองทหารอังกฤษยึดเรือนจำที่เขาโดนคุมขังอยู่ได้ เขาจึงได้รับอิสรภาพ หัวหน้าที่ของเขาบอกความจริงให้ฟังว่า จริง ๆ แล้วฝ่ายพันธมิตรหวังจะให้เขาบอกข้อมูลที่เขาอยู่กับนาซีเพื่อจะหลอกให้นาซีเข้าใจผิด แต่เขากลับเข้มแข็งกล้าหาญอดทนไม่ยอมบอก หัวหน้าที่ของเขาแสดงความเสียใจและขอโทษที่การโดนทรมานจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดนั้นกลับไม่ได้ช่วยชาติอย่างที่เขาคิด ฟังหัวหน้าพูดแล้วเขาอึ้งไปนานทีเดียวก่อนที่จะพูดออกมาว่า “ไม่เป็นไรหรอกครับ แม้จะถูกทรมานจนคิดอยากตายให้พ้น ๆ แต่ผมก็อยู่รอดมาได้และเหมือนมีชีวิตใหม่ ผมสามารถชนะใจตัวเอง เป็นครั้งแรกที่ผมรู้สึกภาคภูมิใจในชีวิต เป็นบทเรียนที่แสนสาหัสจริง ๆ แต่ก็สรุปได้ว่าเป็นบทเรียนอันล้ำค่าครับท่าน”

แก๊งสเตอร์ตัวอย่าง

หนังสือเรื่องหนึ่งที่ท่านอาจารย์ประทับใจมาก เจมส์ แคนนีย์เล่นเป็นพระเอก ชื่อร็อกกี้ เป็นหนังเกี่ยวกับเด็กสองคนซึ่งเป็นเพื่อนรักกัน ทั้งคู่เป็นเด็กยากจนเติบโตจากสลัมในนครชิคาโก เป็นคู่หูไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด วันหนึ่งขณะที่เขาพากันไปขโมยของที่ลานจอดรถไฟชนส่งสินค้า เกิดเจอตำรวจที่มาตระเวนตรวจเข้าพอดี ทั้งสองคนจึงวิ่งหนี โดยมีตำรวจวิ่งกวดไล่ ร็อกกี้พระเอกของเรื่องสะดุดหกล้ม เลยโดนตำรวจจับตัวได้ ส่วนเพื่อนหนีรอดไปได้

จากนั้นร็อกกี้ก็ถูกส่งตัวไปเข้าโรงเรียนดัดสันดาน แต่ยิ่งดัดก็ยิ่งเละ เพราะในโรงเรียนดัดสันดานเต็มไปด้วยเด็กนิสัยเสีย ยิ่งเขาคบคนไม่ดี เขาก็ยิ่งนิสัยเสียหนักขึ้นๆ เมื่อออกจากโรงเรียนดัดสันดานแล้ว เขาทำตัวเป็นนักเลง ทำความเลวสารพัดชนิด วนเวียนเข้าๆ ออกๆ คุก กลายเป็นแก๊งสเตอร์ระดับมีชื่อของชิคาโก ส่วนเพื่อนรักสมัยเด็กของเขานั้น เมื่อโตขึ้นมา ได้บวชเป็นบาทหลวง ทำงานสังคมสงเคราะห์ช่วยเหลือเด็กในสลัม ตั้งสโมสรให้เด็กๆ ได้ทำกิจกรรม และท่านก็พยายามอบรมสั่งสอนศีลธรรมให้เด็ก ๆ เป็นคนดี

เมื่อร็อกกี้ออกจากคุกครั้งสุดท้าย เขาไปเยี่ยมบาทหลวงเพื่อนรักเป็นประจำและช่วยสอนบาปเกิดบอลเด็ก ๆ ด้วย

ความเป็นแก๊งสเตอร์บวกกับความหล่อมาดเข้มทำให้เขากลายเป็นฮีโร่ของเด็กๆ ในสโมสร เด็กๆ ทั้งรักทั้งกลัวเขา ทำให้บาทหลวงเป็นกังวล ท่านไม่เห็นด้วยที่เด็กๆ จะเอาโรคก็เป็นแบบอย่าง

ที่จริงแล้ว แม้โรคก็จะเป็นแก๊งสเตอร์ เขาก็ยังมีความดีอยู่บ้าง แต่เพราะเคยทำความไม่ดีมานาน จิตใจจึงด้านชา เขาได้พบผู้หญิงที่ดีและเมื่อได้คลุกคลีกับเด็กๆ เขาก็มีใจเมตตาเอ็นดู เขาค้นพบสิ่งดีๆ บางอย่างในตัวเองซึ่งเขาเคยคิดว่ามันตายด้านไปนานแล้ว บางช่วงเขาเกือบจะกลับตัวได้ แต่ในที่สุดก็ทนสิ่งชั่วไม่ไหว ต้องกลับไปทำความไม่ดีอีก จนครั้งสุดท้ายเกิดเรื่องใหญ่ เป็นเหตุให้ต้องยิงต่อสู้กับตำรวจจนมีคนตาย เขาจึงถูกจับและต้องโทษประหารชีวิต

คืนก่อนวันประหารชีวิต บาทหลวงเข้าไปเยี่ยมเพื่อนรักในคุกเป็นครั้งสุดท้าย

บาทหลวง “เรามีเรื่องอยากจะขอร้องนาย เรารู้ว่ามันเป็นสิ่งที่ทำได้ยากที่สุด แต่ถ้าสามารถทำได้ มันจะเป็นบุญมหาศาล เรารู้ว่านายเป็นคนกล้าหาญเด็ดขาด และไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น แล้วนายก็รักศักดิ์ศรีและภูมิใจในตัวนายมาก ๆ ด้วย

พรุ่งนี้นายจะต้องนั่งเก้าอี้ไฟฟ้า เรารู้ว่านายไม่กลัวและคงสามารถยืนหยัดอยู่ได้ไม่สะทกสะท้านจนวินาทีสุดท้าย นายก็รู้ว่านาย

นะเป็นฮีโร่ของเด็กๆ ที่นี้นายก็จะเป็นฮีโร่มตะ
เลยทีเดียว เด็กๆ จะเอานายเป็นแบบอย่าง
แล้วก็จะมีแก๊งสเตอร์ใหม่ๆ เกิดขึ้นอีกมาก

พวุงนี้เด็กๆ จะติดตามข่าวนายอย่าง
ใกล้ชิด พวกเขามั่นใจว่านายจะไม่กลัว
แน่นอน เพราะเขาเชื่อในความเป็นฮีโร่ของ
นาย แต่ที่เราจะขอนะ คือ ขอให้นายแกล้ง
ทำเป็นกลัว เราว่ามันเป็นการเสียสละอัน
ใหญ่หลวงมาก เพราะมันจะเป็นการเสีย
สละความเป็นฮีโร่ของนาย ถ้าเด็กๆ เห็นนาย
กลัวตาย แก๊งสเตอร์ที่เขาเคยมองว่าทั้งแก๊ง
ทั้งกล้า จริงๆ แล้วก็ซี้ซลาดกลัวตายเหมือน
คนธรรมดาๆ นี่แหละ พวกเขาจะได้เลิกเอา
นายเป็นตัวอย่าง แล้วเขาจะได้ไม่ต้องทำ
อะไรผิดๆ อย่างที่นายเคยทำ เขาจะได้มี
โอกาสเป็นคนดีของสังคม”

ร็อกก็ฟังแล้วคิดหนัก ถ้าเขาแสดงท่าทางซี้ซลาดตาย
กลัวตาย มันจะต้องเป็นข่าวใหญ่ในหนังสือพิมพ์หน้าหนึ่งวัน
รุ่งขึ้นอย่างแน่นอน ศักดิ์ศรีของเขาจะต้องถูกทำลายย่อยยับ
บาทหลวงขอให้เขายอมสละภาพพจน์ที่แข็งแกร่งดูดีเพื่อช่วย
เด็กๆ โดยที่เขาจะไม่มีโอกาสกู้ชื่อเสียงและศักดิ์ศรีคืนด้วยซ้ำ
เขาจะยอมได้อย่างไร

ร็อกก็ “จริงๆ แล้วท่านขออะไร เราก็อยากให้นะ

แต่ศักดิ์ศรีคือสิ่งเดียวที่เราเหลืออยู่ ขอโทษนะ... เรื่องนี้เราให้ไม่ได้หรอก ท่านขออย่างอื่นเถอะ”

บาทหลวง “อย่างอื่นเราไม่ต้องการหรอก ถ้าไม่ได้ก็ไม่ใช่เป็นไร”

เช้าวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันประหาร ตำรวจพร้อมผู้คุมร่างใหญ่ยักษ์สองคนเดินเข้ามาจับตัวพระเอกที่ในกรงขัง ผู้คุมตั้งท่าจะมาจับกุมเขา แต่เขาแสดงอาการปฏิเสธ เขานิ่งสงบและก้าวเดินออกไปอย่างสง่าผ่าเผยเต็มไปด้วยความหนักแน่นมั่นคง เดินไปจนถึงเส้นทางที่มีช่องระเบียบหน้าต่างเป็นแนวยาว เต็มๆ วิทยุรุ่นจำนวนมากรอดูเขาอย่างใจจดใจจ่อ และมีนักข่าวกลุ่มใหญ่เตรียมรอทำข่าว เขาเห็นแววตาที่เด็ก ๆ จ้องมองเขาด้วยความชื่นชมศรัทธาอย่างเด่นชัด

ทันใดนั้นโดยที่ไม่มีผู้ใดคาดคิด ร็อกก็ก็เริ่มออกอาการกลัวตายต่อหน้าต่อตาทุก ๆ คน เขาร้องเสียงหลงด้วยท่าทางขาดสติแสดงสีหน้าหวาดกลัวสุดขีด กรีดเสียงลั่นว่า “ผมยังไม่อยากตาย ๆ ใครก็ได้ช่วยผมที่เถิด ผมยังไม่อยากตาย” เขาพยายามวิ่งหนีและต่อสู้กับผู้คุมนักโทษอย่างเสียสติ ผู้คุมหลายคนช่วยกันจับตัวเขาไว้ได้ ลากเขาเข้าไปในห้องประหาร ผู้คุมดำ่ว่าดูถูกดูหมิ่นเขา “..... นึกว่าจะเก่งสักแค่ไหน....ไม่เห็นสมคำร่ำลือเลย...ที่แท้ก็ไอ้ขี้ขลาดดี ๆ นี่เอง....” ขณะที่เขาถูกลากเข้าไปในห้องประหาร เขาดีดดิ้นกรีดร้องขอชีวิตจนหมดลมหายใจ

ท่านอาจารย์เล่าว่า ฉากสุดท้ายของหนังเรื่องนี้ บรรดาเด็ก ๆ แฟนคลับของพระเอกมารวมตัวกันอยู่ที่สโมสร ต่างแสดงความผิดหวัง บ้างก็ว่าหมดศรัทธา บ้างก็ว่าโดนร็อกก็สร้างภาพพจน์หลอก บ้างก็ว่าเขาเป็นไอ้ซี้ตลาด บาทหลวงนั่งฟังเด็ก ๆ วิจารณ์ด้วยความเศร้าสลดใจ ท่านอยากจะร้องตะโกนเปิดเผยความจริงให้เด็ก ๆ ทราบ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ ท่านทั้งรักทั้งอาลัยเพื่อนของท่าน ซาบซึ้งในความเสียสละอันยิ่งใหญ่ของเขา ท่านรู้สึกเสียดายในน้ำใจของเพื่อนจริง ๆ พอตีเด็กคนหนึ่งถามขึ้นว่า “ท่านเติบโตมากับเค้า เป็นเพื่อนรักกับเค้า แล้วทำไมชีวิตมันจึงได้แตกต่างไปกันคนละขั้วล่ะครับ คนหนึ่งแสนจะดี แต่เพื่อนของท่านกลับเลวร้ายเป็นมาตุกร”

บาทหลวงนั่งอึ้งอยู่นานก่อนจะรำพึงออกมาว่า “อาจจะ เป็นเพราะเราวิ่งเร็วกว่าเท่านั้นเอง” ทำเอาเด็ก ๆ งงไปตาม ๆ กัน แล้วท่านจึงขยายความว่า “วันนั้น...ที่ไปขโมยของแล้ววิ่งหนีตำรวจ พ่อวิ่งเร็ว แต่ร็อกก็วิ่งช้ากว่าจึงถูกตำรวจจับและถูกส่งเข้าโรงเรียนดัดสันดาน ถ้าพ่อเติบโตในสิ่งแวดล้อมอย่างนั้น ก็ไม่แน่เหมือนกันว่า จะมีโอกาสเป็นคนดีอย่างนี้หรือเปล่า”

เทศน์ดี

วันหนึ่งหลังจากฟังการแสดงพระธรรมเทศนา ชายคนหนึ่งเดินเข้าไปหาท่านอาจารย์แสดงความชื่นชมปลาบปลื้ม

โยม “ท่านอาจารย์ครับ วันนี้ท่านเทศน์ได้ดีมาก ๆ เลยครับ ผมฟังแล้วซาบซึ้งจริง ๆ”

ท่านอาจารย์ “โยมว่าดีตรงไหน ดีอย่างไรล่ะ”

โยม “ที่ท่านเทศน์นั้นะตรงกับที่ผมคิดทุกอย่างเลยครับ”

ท่านอาจารย์ “แล้วโยมคิดบ้างมั้ยล่ะว่า เราอาจจะคิดผิดทั้งคู่ก็ได้นะ”

แล้วท่านก็สอนว่า คนเราต้องระมัดระวังในเรื่องนี้ เมื่อเราเห็นว่ามีผู้ใหญ่คิดเหมือนที่เราคิด นั้นไม่ได้เป็นข้อพิสูจน์ว่า สิ่งที่เราคิดนั้นถูกต้องเสมอไป มันอาจจะเป็นไปได้ว่า ทั้งผู้ใหญ่ว่างเราต่างก็คิดผิดเหมือนกัน

อีกเหตุการณ์หนึ่ง....มีโยมผู้หญิงคนหนึ่งชมท่านอาจารย์ว่า ท่านเทศน์ได้ดีมาก ๆ

ท่านอาจารย์ “โยมว่าดีอย่างไร”

โยมผู้หญิง “ภาษาไทยท่านดีดีเจ้าค่ะ ท่านพูดภาษาไทยเก่งมากเลย ตัว ร ตัว ล นี่ ออกเสียงชัดชะยิ่งกว่าคนไทยแท้ ๆ เสียอีก”

ชมท่านอาจารย์เสร็จแล้วโยมก็ลากลับไป ท่านอาจารย์
นั่งอมยิ้มอยู่พักใหญ่ก่อนที่จะรำพึงออกมาว่า “โอ้! ตัว ร เรือ
ตัวนี้ศักดิ์สิทธิ์แท้เนาะ ทำให้การแสดงธรรมนี้ดีมาก ๆ ได้.....
อาตมาน่ะนึกว่าความดีจะอยู่ที่เนื้อหาซะอีก”

หน้าแตกเพราะตาโต

ชายชาวต่างชาติคนหนึ่งเดินทางไปอเมริกา เขาเดินผ่าน
หน้าร้านแห่งหนึ่งซึ่งแขวนเสื้อผ้าอยู่เต็มร้าน มีป้ายขนาดใหญ่
เขียนว่า สุธ สองดอลลาร์ เสื้อเชิ้ต หนึ่งดอลลาร์ห้าสิบเซ็นต์
กางเกง หนึ่งดอลลาร์ เขาตื่นเต้นมาก ‘โอ! ทำไมมันถูกอย่าง
นี้นะ เราซื้อเยอะ ๆ เลยดีกว่า เอาไปขายทำกำไรที่บ้าน แต่เรา
ต้องไม่ให้คนขายรู้ว่าเราเป็นคนต่างชาติ เดี่ยวเขาจะหลอก
เอา เราจะต้องพยายามพูดสำเนียงเป็นคนอเมริกัน’ คิดแล้ว
เขาก็เดินเข้าไปในร้าน พยายามทำเสียงให้เป็นคนอเมริกัน
มากที่สุด

ชายชาวต่างชาติ “ผมต้องการสูท เสื้อเชิ้ต แล้วก็กางเกง
อย่างละร้อย ช่วยจัดของให้ผมด้วย”

คนในร้าน จ้องมองเขาหนึ่งๆ อยู่สักพักก่อนจะถามเขาว่า
“คุณไม่ใช่คนอเมริกันใช่ไหม”
เขารู้สึกแปลกใจ แต่ก็ยอมรับ

ชายชาวต่างชาติ “เอ่อ...เอ่อ...ไม่ใช่... ว่าแต่ว่าคุณรู้ได้
ยังไงว่าผมไม่ใช่คนอเมริกัน”

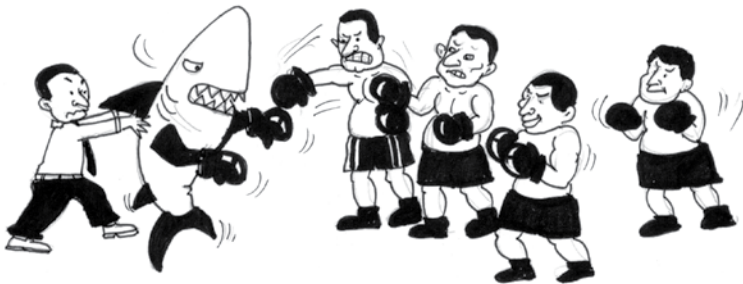
คนในร้าน “เนี่ย...มันไม่ใช่ร้านขายเสื้อผ้านะคุณ....
มันร้านซักอบรีดนะ คุณน่าจะโลกจนาขาดสติเลยแหละ”
ท่านอาจารย์จึงว่า **ตัณhamันมีอยู่แล้วเป็นปกติ**
อยากได้ราคาถูกลงที่สุด อยากได้กำไรมากที่สุด อยากได้ดีที่สุด...
ฯลฯ **ตัวตัณhamันกระซิบอยู่ในหูเราตลอดเวลา เราต้องมีสติรู้เท่าทันและไม่เชื่อตัณหา** อย่างน้อยก็สมควรเช็คดู
ก่อนว่า นี่มันร้านอะไรกันแน่

1 อย่าหยามฉลาม

วันหนึ่งมีข่าวใหญ่ในหน้าหนังสือพิมพ์เรื่องฉลามกินคน ท่านอาจารย์ปรารภว่า ฉลามนี้น่าสงสารนัก ไม่ได้ได้รับความยุติธรรมเอาเสียเลย ปีหนึ่งๆ มนุษย์เราฆ่าฉลามไม่รู้กี่หมื่นก็แสนตัว เอาครีบของมันมาทำหูฉลาม บางทีตัดเอาแต่ครีบ แล้วก็โยนมันทิ้งลงทะเลไปเสียเฉยๆ ให้มันต้องทนทุกข์ทรมานแสนสาหัส ความทารุณโหดร้ายต่อฉลามนี้แทบจะไม่เคยเป็นข่าวเลย ในขณะที่เมื่อถึงคราวฉลามสักตัวสองตัวกัดคนเข้าสักคนสองคน กลับเป็นข่าวใหญ่ดังไปทั่วโลกเลยทีเดียว ทำให้ผู้คนพากันเกลียดกลัวฉลาม นั่นเป็นเพราะมนุษย์เรามักจะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลาง เราทำใครไม่เป็นไร แต่ใครอย่าได้ทำเราเชียว

คำถามคำตอบ ๗

“อ้าว! ก็เพราะโยมมาเพียงปีละครั้ง
และนี่ก็เป็นฤดูฝนซะด้วย”

“มาปฏิบัติธรรมที่บ้านบุญที่ไร
ทำไมฝนถึงตกทุกทีครับ”

ลูกประจำตกเหว

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์บอกว่าจะเล่าความไม่ดีของท่านให้ลูกศิษย์ฟัง ทำเอาลูกศิษย์หูฟังไปตามๆ กัน ท่านเล่าว่า ตอนหนุ่มๆ ท่านโบกรถจากอินเดียกลับไปอังกฤษ ผ่านอิหร่าน ตุรกี เป็นช่วงที่ลำบากและอันตรายที่สุด นับเป็นประสบการณ์ที่โชกโชนมาก เมื่อถึงประเทศกรีซ ท่านจึงรู้สึกผ่อนคลายจนคิดว่าจะต้องพักผ่อนเสียหน่อยก่อนจะเดินทางต่อ ท่านอยากจะเที่ยวเกาะของกรีซมานานแล้ว เส้นทางจากกรีซไปยูโกสลาเวีย มีเกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งซึ่งค่าเฟอร์รี่ไม่แพง

ท่านจึงนั่งเฟอรีไปที่เกาะนั้น ท่านนึกวาดภาพว่าจะไปพักผ่อนไม่ได้จะไปอยู่ในโรงแรมหรือ ท่านอยากจะไปอยู่ในป่าสนริมชายทะเล ทำโยคะ อ่านหนังสือ ทำสมาธิ ว่ายน้ำ ทานโยเกิร์ตนมแพะกับพีช นี่คือชีวิตแบบสวรรค์ๆ ของท่านในสมัยนั้น

ท่านมีหนังสือที่มีค่ามากติดตัวอยู่เล่มหนึ่ง คือธรรมบทซึ่งชาวตะวันตกคนหนึ่งที่เป็นชาวพุทธที่ท่านพบระหว่างทางอยากได้ เขาจึงขอแลกธรรมบทของท่านกับหนังสือพุทธศาสนานิกายตันตระยานของเขา ซึ่งเป็นปรัชญาทิเบตที่ท่านอยากมาก ท่านเริ่มอ่านหนังสือเล่มใหม่นี้แล้วพบว่า มีการกล่าวถึงความยึดมั่นถือมั่นในศีลของฝ่ายหินยานว่า ยึดติดในศีลมากทำให้ท่านเกิดความสงสัยว่า เอ! มันจะใช้หรือเปล่านะ

เมื่อลงจากเฟอรี ท่านจึงไปซื้อเหล่าไวน์มาหนึ่งขวดอยากลองไม่ยึดติดกับศีลดู ที่นี้ฝั่งด้านท่าเรือของเกาะค่อนข้างพลุกพล่าน และท่านไม่อยากจะอยู่ในที่ๆ มีคน ท่านจึงตัดสินใจเดินข้ามเขาจะไปอยู่ฝั่งทางใต้ของเกาะเพราะคงจะมีแต่หมู่บ้านเล็กๆ ไม่มีหมู่บ้านใหญ่ๆ แม้ว่าตอนนั้นจะค่ำแล้วก็ตาม ท่านเริ่มออกเดินไปในรูปแบบนักปฏิบัติธรรมส์สไตล์ทิเบตตามหนังสือที่ท่านอ่าน คือ เดินนับลูกประจำไปด้วยตี๋มเหล่าไวน์ไปด้วย ลูกประคำนี้โยคีที่อินเดียให้ท่านมา มันงามมาก ท่านเดินไปเรื่อยๆ สมาธิก็ไม่ค่อยดี ไฟฉายก็ไม่มีมันทั้งมืดทั้งเป็นเขา ท่านก็เลยหกล้มกลิ้งหมุนๆๆๆ ตกเขาลงมาแล้วก็สลบไปเลย มารู้สึกตัวอีกทีก็เช้าแล้ว ของหายไปหมด ท่านต้องเดินหาอยู่เป็นนานจึงพบ แต่สิ่งที่ท่านหาไม่

เจอคือลูกประจำ ท่านพยายามหาๆ แต่ก็ไม่พบ ท่านรู้สึกเสียตายนมาก โยคีที่ท่านเคารพนับถืออุตส่าห์ให้มา แต่ท่านกลับทำมันหายเสียแล้ว

ตอนนั้นท่านทั้งเสียใจทั้งหิวข้าวและกระหายน้ำมาก ท่านมีแต่เหล้าไม่มีน้ำ ท่านต้องเดินต่ออีกสักสิบกิโลจึงถึงหมู่บ้าน แล้วมันก็ร้อนมากๆ ด้วย กลางหมู่บ้านมีสิงโตหินที่ตรงปากมีน้ำจากภูเขาไหลออกมา ท่านรีบวิ่งน้ำล้างหน้าและดื่มด้วยความกระหาย มันช่างเย็นฉ่ำใจชะเหลือเกิน ท่านเล่าว่า มันเป็นน้ำที่อร่อยที่สุดในชีวิตเลยก็เดียว จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มีอะไรจะเทียบเท่าได้ จากนั้นท่านก็ไปอยู่ที่ชายทะเล ท่านเซ็ดปรัชญาทิเบตแล้ว หันกลับมาหาหินยานตามเดิม ท่าน **ขอยึดมั่นในศีลดีกว่า มันปลอดภัยกว่า**

ท่านสรุปให้ลูกศิษย์ฟังว่า **การที่เราเสียสละความสุขทางโลก แม้บางครั้งเราจะรู้สึกแห้งแล้งและไม่สนุก หากในระยะยาวกลับมีประโยชน์มากและมีคุณอนันต์ด้วยบารมีของศีล**

กบใจสู้

กบตัวหนึ่งกระโดดไปกระโดดมาด้วยความเพลิดเพลิน
เร็งว่าเหมือนมนุษย์ที่กำลังหลงเพลิดเพลินในความสุข ความ
ประมาททำให้กระโดดตืบตกลงไปในถังนมสดเย็นๆ โอ้ย!
ตายแน่ๆ มันพยายามตะเกียกตะกายขึ้นจากถัง แต่พยายาม
เท่าไรก็ไม่สำเร็จ เพราะถังลื่นมากแถมนมยังเย็นเสียด้วย
มันอยากจะกระโดดออกจากถัง แต่ก็ไม่มีหลักอะไรให้มันยึด
ตัวกระโดดออกไปได้

เจ้ากบตัวน้อยไม่ย่อท้อ มันว่ายน้ำวนไปรอบๆ ถัง ว่าย
ไม่หยุด ว่ายทุกท่า ท่ากบ ท่าฟรีสไตล์ ท่ากรรเชียง แม้แต่ท่า
ผีเสื้อมันก็ลองฝึกว่ายน้ำดู มันหวังว่าจะมีคนมาพบและช่วยชีวิต
มัน แต่ดูเหมือนว่าจะไม่มีใครผ่านมาแถวนั้นเลย

มันว่ายๆๆๆ เพื่อจะได้ไม่จมนมตาย ว่ายอยู่หลาย
ชั่วโมงไม่ยอมเลิก แม้จะเหนื่อยแสนเหนื่อย มันก็ไม่ยอมหยุด
ว่าย จนมันรู้สึกแปลกๆ ที่นมสดนั้นค่อยๆ ชื้นขึ้นๆ จนแข็ง
ตัวในที่สุด บัดนี้เจ้ากบน้อยยืนอยู่บนเนยที่มันปั้นขึ้นมาจาก
ท่าว่ายน้ำพัดท่าของมัน มันรีบกระโดดผลุบออกจากถังนม
สด รอดชีวิตมาได้ราวปาฏิหาริย์

ท่านอาจารย์เล่าว่าท่านไม่ได้เห็นกับตาตนเอง แต่ท่าน
อ่านจากหนังสือที่เล่าว่า การว่ายน้ำไม่หยุดของกบเป็นการปั้น

นมสดีให้กลายเป็นเนย ท่านจึงว่าเจ้ากบน้อยรอดตายเพราะมีความเพียรไม่ย่อท้อ สู้เพื่อชีวิตอย่างไม่ยอมแพ้

อย่าด่วนสรุป

ในวันปิดเทอมที่โรงเรียนอนุบาลแห่งหนึ่ง มีธรรมเนียมว่า เด็ก ๆ จะนำของขวัญมาให้ครู และครูจะต้องทายว่าของขวัญนั้นคืออะไร เด็กนักเรียนคนหนึ่งเป็นลูกเจ้าของร้านดอกไม้เอาของขวัญมาให้ครู ครูจับ ๆ ดูแล้วทายว่า ดอกไม้ไซ้ไหม เด็กตอบว่า ใช่ค่ะ เด็กคนต่อมาเป็นลูกเจ้าของร้านขนมยื่นของขวัญที่สวยงามให้ครูจับ ครูทายทันทีว่า ขนมไซ้ไหม เด็กตอบว่า ใช่ครับ เด็ก ๆ หลายคนก็เฝ้ามองอยู่รู้สึกประทับใจครูมากที่ทายได้ถูกต้องแม่นยำ เด็กคนต่อไปเป็นลูกเจ้าของร้านขายเหล้า เขายื่นกล่องให้ครู กล่องใบนั้นมีของเหลวรั่วออกมา ครูเอานิ้วชี้ป่าตของเหลวแล้วเอาเข้าปากชิม

ครู “อืม! ไซ้ไวน์หรือเปล่านะ”

นักเรียน “ไม่ใช่ครับ”

ครู “ถ้านั้นก็คงเป็นแชมเปญล่ะสิ”

นักเรียน “ไม่ใช่ครับ”

ครู “เอ! ถ้านั่นมันคืออะไรล่ะ”

นักเรียน “ลูกหมาครับ”

ครู “!!!”

สมบูรณแบบเงินไป

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้วที่ประเทศจีน พระราชาองค์หนึ่งมีพระธิดาที่ทั้งสวยทั้งรวยทั้งเก่ง ดีพร้อมทุกอย่าง องค์ราชาเองก็เป็นราชาที่ติดอันดับท็อปเท็นในเรื่องความร่ำรวยและยิ่งใหญ่ ดังนั้นจึงมีเจ้าชายหนุ่มๆ มากมายที่หมายปองเจ้าหญิงองค์นี้และส่งเจ้าแม่มาทาบทามขอสู่ขออยู่เนืองนิตย์ พระราชาประสงค์จะให้พระธิดาได้พระสวามีที่สมบูรณแบบสมหน้าสมตา ท่านต้องการลูกเขยที่ขยันขันแข็ง อดทน ฉลาด และมีคุณธรรม ท่านจึงเชิญเจ้าชายทั้งหลายที่หมายปองพระธิดามาพิสูจน์คุณภาพว่าผู้ใดจะเหมาะสมกับพระธิดาที่สุด

ในสมัยนั้นคนจีนยังใช้น้ำบาดาลจากบ่ออยู่ พระราชามอบบ่อน้ำให้เจ้าชายองค์ละบ่อเพื่อให้ตักน้ำออกจนกว่าจะได้พบของดีก้นบ่อ ท่านไม่ได้บอกว่าของดีนั้นคืออะไร แต่ท่านจะมอบพระธิดาให้แก่เจ้าชายองค์แรกที่สามารณำของดีจากก้นบ่อมาให้ท่าน

เจ้าชายหลายองค์เมื่อรู้ว่าต้องวิดน้ำออกจากบ่อ ก็เริ่มไม่พอใจ ท่านเป็นใคร...ท่านเป็นถึงเจ้าชาย....แล้วจะต้องมาออกแรงทำงานอย่างนี้รี ...มันเสียเกียรติ...บางองค์ก็ถอนตัวไปเลย บางองค์ใช้สารพัดทำแทน ทำตั้งนานก็ยังไม่พบของดี มีแต่น้ำ...น้ำ...น้ำ แม้ไม่ได้ออกแรงเอง แต่ต้องรอก็เบื่อจะแหย่

แล้ว ที่ได้ยินกิตติศัพท์มาว่าเจ้าหญิงองค์นี้เพอร์เฟ็กจนต้องส่งคนมาลู่ขอ... บัดนี้เริ่มคิดว่า คงจะไม่ได้สวยอย่างที่คนร่ำลือหรอก... เผ่นหนีไปหาใหม่เอาข้างหน้าดีกว่า... เจ้าชายบางองค์พยายามทำงานอยู่เป็นชั่วโมงๆ ก็ชักสงสัยว่าจะโดนพระราชอาหลอก... ในที่สุดทุกๆ คนก็ทยอยกันเลิก พวกนั้นก็กลับบ้านกลับเมืองไป

บัดนี้เหลือเจ้าชายอยู่เพียงองค์เดียวที่ยังก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างไม่ยอมแพ้ ท่านตักน้ำ ๆ ๆ ถังแล้วถังเล่าอย่างมุ่งมั่น จนระดับน้ำในบ่อลดลงจนแห้งขอด ที่กั้นบ่อท่านไม่พบของดีอะไรเลย แต่ท่านก็ไม่ย่อท้อ ท่านตักทรายกั้นบ่อต่อจนหมด ถึงชั้นโคลนท่านก็ตักโคลนต่อ....และแล้ว.... ท่านก็พบเพชรเม็ดงามอยู่ในกองโคลนที่ท่านตักขึ้นมา ท่านรีบนำของดีชิ้นนั้นไปถวายพระราชอา

พระราชอาเห็นแล้วดีใจมาก มั่นใจได้ทันทีว่า นี่แหละคือลูกเขยที่ท่านแสวงหา เจ้าชายที่ไม่โดนท่านพ่อท่านแม่สปอยล์แต่ขยันขันแข็งอดทน มุ่งมั่นไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เชื่อมั่นในการกระทำของตนเอง ท่านจึงตกลงยกพระธิดาแสนเลิศของ ท่านให้เจ้าชายองค์นี้ด้วยความเต็มใจยิ่ง แต่เจ้าชาย.....

เจ้าชาย “กระหม่อมขอพระราชทาน อภัยพะยะค่ะ กระหม่อมเปลี่ยนใจแล้ว แต่ก่อนเคยคิดว่าตัวเองไม่เก่ง เคยอยากจะออกบวชเป็นพระวัดป่า แต่ก็กลัวจะทนความยากลำบากไม่ได้ เพราะท่านตื่นเช้ามาก ดีสามทุกเช้า ฉันทก็แค่

วันละมือเดียว บิณฑบาตก็ต้องเดินเท้าเปล่า ไกลหลายกิโล ทำงานก็หนักมาก ๆ กระทบอึดแล้วท้อใจว่า คงทำไม่ไหวแน่ ๆ แต่มาบัดนี้ หลังจากมีประสบการณ์สู้กับงานที่พระองค์ทรงทดสอบ กระทบอึดก็ได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่า มีคุณสมบัติและมีคุณธรรมเพียงพอที่จะออกบวชได้ ฉะนั้นเรื่องแต่งงงแต่งงาน กระทบอึดขอไม่เอาแล้ว กระทบอึดตัดสินใจขอออกบวชแทนพะยะค่ะ”

เจ้าชายจึงออกบวช มุ่งมั่นในการปฏิบัติภาวนา และได้ประสบความสำเร็จอย่างสูงในเพศบรรพชิต ท่านอาจารย์จบนิทานเรื่องนี้ว่า “เจ้าชายได้ practice and live happily ever after”

สูตรแก้อะไรก็เจอ

ก่อนที่ท่านอาจารย์จะมาบวชที่เมืองไทย ท่านอาจารย์ได้ไปเป็นปะชาวถือศีลแปดอยู่กับหลวงพ่อบุญสมเฑาะ ที่อังกฤษเป็นเวลาหนึ่งพรรษา นับเป็นพรรษาแรกที่ท่านปฏิบัติภาวนา ฝ้าาคูแต่ลมหายใจเป็นเวลาถึงสามเดือน เมื่อออกพรรษาแล้ว ท่านเตรียมจะเดินทางมาเมืองไทย เพราะท่านไม่คิดจะเป็นนักบวชในประเทศอังกฤษ ท่านอยากจะมาอยู่เมืองไทย ก่อนเดินทางท่านตั้งใจจะไปดูหนึ่งเป็นครั้งสุดท้าย เพราะท่านชอบดูหนึ่งดูละครมาก

ท่านเลือกหนังของ Bob Dylan ซึ่งเป็นนักร้องเอกในยุคนั้นและยังอมตะมาจนถึงบัดนี้ เขาเป็นผู้กำกับเองด้วย หนังเรื่องนั้นยาวมาก ตั้งสามสี่ชั่วโมง ท่านคิดว่าคุ้มค่าตัวดีและท่านก็ชอบเขาด้วย หลังจากดูลมหายใจเข้าลมหายใจออกมาตั้งสามเดือน ท่านดูหนังอย่างมีความสุขมาก เมื่อออกจากโรงภาพยนตร์แล้ว ท่านได้อ่านบทวิจารณ์ต่าง ๆ ล้วนมีความเห็นพ้องต้องกันเลยว่ามันเป็นหนังที่แย่มาก ๆ ถึงกับส่งผลให้ Bob Dylan เสียชื่อเสียงทีเดียว ผู้วิจารณ์บอกว่ามันน่าเบื่อมากจนไม่รู้จะมีใครหน้าไหนยอมทนดูจนหนังจบได้

ท่านอาจารย์จึงรู้ว่านี่เป็นอานิสงส์จากพรรษาแรก ที่ทำให้ท่านสามารถนั่งดูหนังโดยไม่มีความรู้สึกว่าเบื่อเลย

เพราะเมื่อเปรียบเทียบกับลมหายใจเข้าลมหายใจออกแล้ว
สิ่งอื่นๆ ย่อมเป็นสีเป็นสันน่าตื่นตาตื่นใจไปหมดนี่คือ
สิ่งที่ท่านอาจารย์ค้นพบโดยมิได้คาดหวังจากการปฏิบัติธรรม
ในพรรษาแรก

ดังนั้น **ในยุคที่โรคไข้เบื่อกำลังระบาดในสังคมเรา**
ท่านอาจารย์จึงว่า **การฝึกตนเองให้สามารถอยู่กับลมหายใจ**
ของตนได้ เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะรักษาโรคนี้ หากเรามีความ
สุขกับลมหายใจเข้าลมหายใจออกของเราแล้ว **ไม่ว่าจะ**
ไปที่ไหนหรือทำอะไร เราก็จะ**ไม่รู้สึغبื่อเลย**

คำถามคำตอบ ๘

“จู่ๆ ลูกศิษย์ก็เกิดความคิดขึ้น
มาว่า คนที่ปฏิบัติภาวนามากๆ
ส่วนใหญ่จะอายุยืน ที่นี่ พรรค
พวกเพื่อนฝูงของลูกศิษย์เขาไม่
ค่อยจะปฏิบัติกัน ถ้าเขาตายกัน
ไปหมดก่อนลูกศิษย์ ก็จะไม่เหลือ
แต่ลูกศิษย์ตามลำพังซีเจ้าคะ
ลูกศิษย์ไม่อยากจะอายุยืนมาก
เพราะไม่รู้จะอยู่ไปทำไม”

“อ้าว! เพื่อนฝูงตายไปกันหมดก็ไม่เห็น
เป็นไรนี่ เราจะได้มีเวลาเป็นของตัวเอง
มากขึ้น ไม่ต้องแต่งตัวไปงานปาร์ตี้ อยู่
คนเดียวแสบจะสงบ จะได้เร่งการเพียร
ภาวนา เอาให้ถึงมรรคผลนิพพานเลย...
เกิดเป็นมนุษย์แถมยังอายุยืนนะมีบุญ
มหาศาล.... **ควรจะต้องเป้าหมายชีวิตไว้
ซะเลยว่า เราจะเพียรภาวนาจนบรรลุ
โสดาบัน** งานมีให้ทำตั้งมาก เวลาที่มีอยู่
นะ มันไม่ได้มากอย่างที่คิดหรอกนะ”

ไม่สะดวกสะดวก

ชายหนุ่มคนหนึ่งเกิดมาในครอบครัวที่ยากจนมาก แถมยังไม่มียานทำอีกด้วย เพราะเศรษฐกิจในประเทศไทยตกต่ำและกำลังเผชิญปัญหาการว่างงาน แต่เขาเป็นคนมีปัญญาใฝ่รู้ เขาจึงขวนขวายไปทำงานที่ต่างประเทศ งานดีเงินดี เขาเป็นคนขยันมีธยัสถ์อดออม สามารถเก็บสะสมเงินก้อนโตได้ในเวลาไม่นาน จึงตัดสินใจเดินทางกลับบ้านเกิดเมืองนอนเพื่อตั้งตัว ระหว่างเดินทางกลับบ้านในชนบท เขาโดนโจรใช้ปืนจี้เอาเงิน เขานึกสลดสังเวชใจว่า อุตสาหกรรมเหนื่อยยากเก็บหอมรอมริบในต่างประเทศ แต่กลับมาเป็นปลาตายน้ำตื้นถูกจี้ในบ้านเราเอง อย่างไรก็ตามเพื่อความปลอดภัย เขาจำใจมอบเงินทั้งก้อนของเขาให้โจรไป....แต่เขาจะไม่ยอมเสียเงินไปง่าย ๆ หรือ.... เขาตั้งสติคิดหาทางเอาเงินคืนจากโจร...

ชายหนุ่ม “พี่ครับ ผมอุตสาหกรรมลงทุนลงแรงเดินทางไปทำงานเมืองนอกนุ่่นเป็นปี ๆ เหนื่อยยากแสนสาหัสเพื่อหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว ผมบอกทางบ้านว่าผมหาเงินมาได้เยอะแยะ ทีนี้พี่มาเอาเงินผมไปหมดอย่างนี้ ผมกลับถึงบ้านผมคงแย่นั่น ๆ ทุกคนต้องคิดว่าผมโกหก คงไม่มีใครเชื่อหรือกว่าผมไปทำงานประสบ

ความสำเร็จจนรวย ไหนๆ พี่ก็เอาเงินผมไป
แล้ว....ผมก็ไม่รู้ว่าจะว่ายังไง...แต่พี่ช่วยผมบ้าง
แล้วกัน...ช่วยรักษาหน้าผมหน่อย ช่วยยิงปืน
ใส่กระเป๋ใส่เงินใบนี้สักสองนัดเถิดครับ ทาง
บ้านผมเขาจะได้เชื่อว่าผมถูกจี้จริงๆ ไม่ได้
โกหก”

โจรอารมณ์ดีมาก เพราะจี้ครั้งนี้ได้เงินก้อนโตเกินคาด
โจร “เอาสิ!” ว่าแล้วก็ยิง ปัง!ปัง! ใส่กระเป๋
ของชายหนุ่มจนเป็นรู

ชายหนุ่ม “ขอบคุณมากครับ แต่เอ้อ! ถ้าที่หมวกก็โดน
ลูกกระสุนซัดสองนัด มันก็น่าจะดูสมจริง
สมจังมากขึ้นนะพี่”

โจร “ก็ถ่าย...ไม่มีปัญหา” ว่าแล้วก็ยิง ปัง!ปัง!
ทำให้หมวกเป็นรู

ชายหนุ่ม “อีกสักสองนัดที่เสื้อแจ็กเก็ตผมด้วยครับ”

โจรกำลังตื่นเต้นดีใจจนประมาท ขาดสติสัมปชัญญะ
ยกปืนยิงเสื้อแจ็กเก็ตชายหนุ่มทะลุ ขาดเป็นรูสองรู....กระสุน
หกนัดในกระบอกปืนหมดเกลี้ยงพอดี...

ชายหนุ่มผู้มีสติตั้งมั่น คิดหาอุบายให้โจรยิงอะไรก็ได้ที่
ไม่ใช่ตัวเขาจนหมดกระสุน ทันทีที่กระสุนหมดและก่อนที่โจร
จะสำนึกได้ เขาก็วิ่งเข้าใส่โจร จูโจมอย่างรวดเร็วจนสามารถ
จับโจรได้ และเขาก็ได้เงินของเขาคืนมาทั้งหมด

ท่านอาจารย์ว่านิทานเรื่องนี้สอนว่า **คนที่สามารถตั้งสติสงบอารมณ์ได้ ย่อมมีปัญญาแก้ไขปัญหาก็ดีกว่าคนเจ้าอารมณ์** สำหรับบางคนถ้าโดนโจรจี้หมดเงินหมดทองก็มักจะโอดครวญโทษเวรโทษกรรม หมดกำลังใจเสียใจจนไม่คิดหาทางแก้ไข

เมืองไทยเมืองพุทธตลอดกาลนาน ?

ท่านอาจารย์กล่าวเสมอๆ ว่า แม้พุทธศาสนาจะเป็นศาสนาประจำชาติของเรามาตั้งแต่สมัยสุโขทัย แต่พวกเรายังอย่าได้ประมาทนะว่าจะเป็นอย่างนี้ตลอดไป มันไม่แน่หรอก สิ่งที่เราร้ายในโลกก็เคยเกิดขึ้นแล้วกับพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าประสูติ ตรัสรู้ เผยแผ่ธรรมะในอินเดีย สมัยก่อนมีพระอรหันต์ พระอริยเจ้าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมากมายพัน เกือบๆ หมื่นทีเดียว แต่เดี๋ยวนี้แทบไม่มีเหลือ ถ้าพุทธศาสนาหายไปจากอินเดียได้ แล้วทำไมพุทธศาสนาจะหายไปจากเมืองไทยไม่ได้

ท่านได้อ่านบทความเรื่องทิเบตซึ่งเป็นเมืองพุทธยิ่งกว่าเมืองไทยเสียอีก แต่ปัญหาทางการเมืองและกิเลสความโลภ

พุทธศาสนาทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการรักษาสืบต่ออายุของพุทธศาสนา ไม่ใช่เพื่อเราเท่านั้น แต่เพื่อลูกเพื่อหลาน และเพื่อผู้ที่ยังไม่เกิดด้วย การสืบต่อที่แน่นอนที่สุดคือ การศึกษาและประพฤติปฏิบัติธรรม เพราะธรรมะต้องเป็นสิ่งที่เราแสดงได้ทั้งทางกายวาจาใจ จะเอางานปฏิบัติธรรมเป็นแค่งานอดิเรกทำเหล่าๆ แลละๆ ไม่ได้ ต้องให้งานปฏิบัติธรรมเป็นหัวใจของชีวิต ต้องมีความจริงใจต่อพระพุทธศาสนา เคารพในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

แม่แสบสองตัว

หลังงานพระราชทานเพลิงศพหลวงพ่อชาเมื่อพ.ศ. ๒๕๓๖ ท่านอาจารย์ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้ทุ่มเทแรงกายใจเตรียมงานมาเป็นระยะเวลาานาน จึงออกป्लीทวิเวกด้วยการถูตงค์ โดยเดินตามรางรถไฟจากอุบลช มุ่งสู่กรุงเทพฯ ตลอดเส้นทางเดิน ท่านอาจารย์พบชาวบ้านมากมายที่ได้ยินชื่อเสียงหลวงพ่อ

ชาวบ้าน “ท่านมาจากวัดหลวงพ่อชาละสิ โอ้! หลวงพ่อท่านเก่งมาก ๆ เลยนะ”

ท่านอาจารย์ “โยมรู้จักหลวงพ่อท่านหรือ เคยฟังท่านเทศน์หรือ”

ชาวบ้าน “ไม่เคยพบท่านหรอกครับ”

ท่านอาจารย์ “แล้วเคยไปวัดหนองป่าพงมั๊ยล่ะ”

ชาวบ้าน “ไม่เคยครับ”

ท่านอาจารย์ “นั่นโยมคงเคยอ่านหนังสือธรรมะท่าน”

ชาวบ้าน “เอ! ก็ไม่เคยนะครับ”

ท่านอาจารย์ “อ้าว! แล้วรู้ได้ยังไงล่ะว่าท่านเก่งนะ ท่านเก่งยังไงล่ะ”

ชาวบ้าน “อ้าว! แล้วท่านเองไม่รู้หรือกรี้ ท่านตั้งจะตาย ท่านแม่นสองตัวทำยังไงครับ”

ท่านอาจารย์ “สองตัวทำอะไรกัน”

ชาวบ้าน

“ก็ท่านมรณภาพวันที่ ๑๖ แล้วกำหนด
เผาที่วันที่ ๑๖ อีก คนก็เลยแหงนหวย
ไต่ดินเลข ๑๖ กันทั้งนั้น แล้วหลวงพ่อก
ก็เมตตาคอนจนชะด้วย ขนาดตายไปแล้ว
ยังอุตสาหให้ของขวัญอีก ถูกหวยกันถ้วน
หน้าเลย จนเจ้ามือหวยไต่ดินที่อุบลนะ
ถึงกับต้องเผ่นหนีไปเลยละท่าน”

นี่แหละชื่อเสียงโด่งดังของหลวงพ่อบุชาในชนบท ดังกว่า
พระธรรมเทศนาของท่านชะอีก

เอาเปรียบเสียเปรียบ

ลูกศิษย์ที่อเมริกาเล่าให้ท่านอาจารย์ฟังเรื่องพี่น้อง
สองคนที่เป็นเจ้าของร้านตัดเสื้อในนิวยอร์กว่า คนพี่จะทำงาน
อยู่ด้านใน ส่วนคนน้องซึ่งทำที่ว่าหุไม่ตีจะเป็นคนขายของอยู่
หน้าร้าน พอลูกค้าเข้ามาซื้อของและถามราคา น้องจะตะโกน

ถามพี่ว่า ของชิ้นนี้ราคาเท่าไร พี่จะตอบกลับมาว่าราคา ๙๐ ดอลลาร์ แต่น้องที่ทำที่ว่าหนูไม่ตีจะแกล้งบอกลูกค้าว่า ๗๐ ดอลลาร์ ลูกค้าก็จะคิดว่าน้องบอกราคาถูกลงไป ๒๐ ดอลลาร์ เลยรีบซื้อทันทีเพราะรู้สึกว่าได้ของราคาถูกลงกว่าที่ควรจะเป็น ทั้ง ๆ ที่ความจริงแล้วของชิ้นนั้นไม่ควรจะเกิน ๕๐ ดอลลาร์เสียด้วยซ้ำ

ท่านอาจารย์จึงว่า นี่คือนกลเม็ดการค้าขายที่มักจะใช้ได้ผลกับความโง่ของผู้บริโภค

ทนายนครบคอร์ส

ท่านอาจารย์มาเมืองไทยเมื่ออายุ ๒๐ ปี ท่านไม่เคยมาเมืองไทย พูดภาษาไทยไม่ได้ และไม่รู้จักใครในเมืองไทย ท่านตั้งใจไม่เอาเงินติดตัวมา เพื่อว่าจะได้ไม่มีโอกาสเปลี่ยนใจกลับบ้านหากเกิดความรู้สึกไม่ชอบ เป็นการบังคับให้ตัวเองต้องอยู่ ท่านมีเงินมาแค่สักพันบาทเท่านั้นสำหรับใช้เดินทางไปอีสาน และจัดการเรื่องวีซ่า ที่อังกฤษก่อนมาเมืองไทย ท่านได้ไปจำพรรษาเป็นปะชาวกับท่านอาจารย์สุเมโธ และได้

เรียนรู้เรื่องพระวินัยบ้าง ท่านจึงทราบชีวิตของพระสงฆ์ในช่วงห้าปีแรกเรียกว่าเป็นพระใหม่หรือพระนวกะ ต้องอยู่ใกล้ชิตเรียนรู้จากครูบาอาจารย์ ครบห้าพรรษาเรียกว่าพินนิสสัยแล้ว ถือว่ารู้เรื่องพอสมควร ไม่จำเป็นต้องอยู่ใกล้ชิตครูบาอาจารย์ สามารถออกธุดงค์หรือไปอยู่องค์เดียวตามป่าตามถ้ำตามเขาได้ ฉะนั้นห้าปีแรกจึงเป็นช่วงฝึกฝนเรียนรู้สิ่งต่างๆ จากครูบาอาจารย์ ท่านจึงตั้งใจไว้ก่อนจะมาเมืองไทยว่า จะต้องบวชและอยู่ให้ครบห้าพรรษาให้ได้ ถึงจะไปอยู่ในวัดในประเทศที่ไม่เคยไปมาก่อน ไม่รู้อะไรเลย จะถูกจริตไม่ถูกจริตเหมาะสมไม่เหมาะสม จะไม่คิดอะไรทั้งนั้น จะตคนรกเป็นๆ จะแย่มากๆ ทุกข์มากๆ ทุกข์ขนาดไหนก็จะไม่ถอย จะไม่คิดสัก จะต้องอยู่ให้ครบห้าปีก่อน จึงค่อยคิดประเมินผล นี่คือความตั้งใจของท่าน เป็นการอธิษฐานจิต.... ปรากฏว่าเมื่อได้ไปอยู่ที่วัดป่าพงแล้ว ท่านว่า..... โอ! มันสบายมาก ตั้งแต่วันแรกที่ไปถึง ท่านไม่คิดอยากจะไปไหนอีกเลย

ท่านว่าการที่ท่านอธิษฐานเรื่องห้าพรรษานั้นเป็นผลดีต่อจิตใจของท่าน คือ เมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น จิตใจของท่านจะมั่นคงเป็นหนึ่งในเสมอ คือมุ่งแต่จะแก้ปัญหานั้นๆ ‘เอ...จะแก้ปัญหายังไงดี’ ในขณะที่จิตใจของเพื่อนพระบางรูปจะเป็นสอง ใจหนึ่ง ‘เอ...จะแก้ปัญหายังไงดี’ แต่อีกใจหนึ่ง ‘เอ...หรือจะสึกดี เราจะสู้ไหวหรือ’ หากไม่คิดเรื่องสึกแล้วก็จะสามารถรวมพลังจิตใจให้อยู่ในจุดๆ เดียว คือ การที่จะแก้ปัญหานั้นๆ ให้จงได้

ท่านอาจารย์จึงสอนว่า **อธิษฐานบารมีช่วยให้เรา
ตัดความคิดวอกแวกและความกังวลสงสัยได้ทำให้เรารู้สึก
แน่วแน่มั่นคงขึ้น**

คำถามคำตอบ ๘

“ทำไมจึงมีผู้หญิงมาปฏิบัติธรรม
มากกว่าผู้ชายมากนักเจ้าคะ”

“ผู้ชายที่สนใจเรื่องนี้ส่วนใหญ่
ก็ได้บวชไปแล้ว”

กบพูดได้

เด็กชายคนหนึ่งเดินเข้าไปที่ชายป่าข้างบ้าน เขาได้ยินเสียงร้อง “ช่วยด้วยๆ” เขาค้นหาที่มาของเสียง จึงได้พบกับตัวหนึ่งกำลังส่งเสียงร้องขอความช่วยเหลือ เด็กชายตื่นเต้นมาก เขาค่อยๆ ซ้อนกบขึ้นมาไว้ในอุ้งมือของเขา

กบพูดว่า “ฉันเป็นเจ้าหญิงที่ถูกแม่มดสาปให้เป็นกบ เธอช่วยจูบฉันทีซีจ๊ะ ฉันจะได้คืนร่างเป็นเจ้าหญิง แล้วฉันจะแต่งงานกับเธอ” เด็กชายคิดในใจว่า ‘ไม่เอาดีกว่า แต่งงานกับเจ้าหญิงจะดีอะไร มีกบพูดได้นะเท่าที่ตั่งเยอะ แถมยังเอาไปออกงานวัดหาตั้งค์ได้ด้วย’ ว่าแล้วเขาก็จับเจ้าหญิงกบใส่กระเป๋ากลับบ้านไป

อะไรจะมีค่ามากกว่ากันระหว่างเจ้าหญิงกับกบพูดได้ ท่านอาจารย์ว่า **แต่ละคนย่อมเห็นค่าของสิ่งเดียวกัน แตกต่างกันออกไป**

ก้อหรือแค้น

มีสโลแกนดังในยุคที่ท่านอาจารย์ยังเป็นนักเรียน ซึ่งท่านฟังแล้วรู้สึกประทับใจมากและฟังใจมาโดยตลอด

“If you are not part of the solution, then you are part of the problem”

เรามีทางเลือกกว่าเราจะเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา หรือจะเป็นส่วนหนึ่งของปัญหาเราอยู่เฉย ๆ หรือ กลาง ๆ ไม่ได้หรอก ถ้าเราไม่ช่วยแก้ เราก็ช่วยก่อ

ในสมัยนั้นมีปัญหาสังคมมากมาย ทั้งเรื่องความยากจนและความรุนแรงซึ่งเป็นเรื่องที่ท่านอาจารย์สนใจ ท่านสนใจเรื่องการปฏิรูปสังคม ทำอย่างไรสังคมจึงจะดีขึ้น ทำให้คนยากจนและการเอาัดเอาเปรียบลดน้อยลง ท่านอยากจะช่วยสังคม การออกบวชนั้นไม่ใช่จะเลิกสนใจปัญหาเหล่านี้ ท่านเข้าใจและเชื่อว่า ปัญหาทั้งหลายทั้งปวงล้วนเกิดจากจิตใจของมนุษย์ การแก้ที่ระบบการปกครองและการจัดระเบียบสังคมคงจะไม่ถึงรากเหง้าของปัญหา ถ้าจิตใจของคนยังเต็มไปด้วยโลภ โกรธ หลง ระบบใดๆ ก็ตามจะค่อยๆ เลื่อมไป เพราะระบบต่างๆ ไม่มีอะไรนอกจากผู้ที่อยู่ในระบบ และถ้าผู้อยู่ในระบบขาดคุณธรรม ระบบนั้นจะบังคับให้คนมีคุณธรรมไม่ได้ ฉะนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ จิตใจมนุษย์ เราจึงต้องฝึก

และพัฒนาจิต แต่ก่อนที่เราจะพัฒนาจิตใจของคนอื่นได้ เราต้องพัฒนาจิตใจของเราเองก่อน ท่านอาจารย์จึงออกบวชโดยหวังความสงบ หวังปัญญา และหวังการพ้นทุกข์ส่วนตัว แต่ในขณะที่เดียวกันท่านถือว่าเป็นการช่วยสังคม และเป็นการช่วยเพื่อนมนุษย์ที่ดีที่สุดด้วย อย่างน้อยที่สุด ท่านก็ได้งดเว้นจากการเบียดเบียนผู้อื่น แต่ถ้าดีกว่านั้น ท่านก็จะได้รับความรู้ความเข้าใจในเรื่องความเป็นมนุษย์ และได้แบ่งปันความรู้นั้นให้คนอื่นต่อไป

ท่านอาจารย์แนะนำให้เราตั้งอุดมการณ์เหมือนท่านว่า ชาตินี้ขอเป็นส่วนหนึ่งของการแก้ปัญหา ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของปัญหา ขอเป็นผู้ช่วยแก้ปัญหา อย่าได้เป็นผู้ก่อปัญหาเลย

เสียสละเพื่อนกกระสา

เศรษฐีพ่อค้าเพชรพลอยคนหนึ่งเป็นคนวัตถุนิยม หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นคนบ้าสมบัติ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีใจอยากทำบุญเป็นครั้งคราว วันหนึ่งเขานิมนต์พระผู้ใหญ่รูปหนึ่งไปฉันอาหารที่บ้าน เมื่อถวายอาหารท่านแล้ว เขาก็ออกไปทำภารกิจที่หน้าบ้าน

นกกระสาตัวหนึ่งที่มีมักจะบ้วนเปียนอยู่ในละแวกนั้น บินเข้ามาในห้องที่ท่านกำลังฉันอาหารอยู่ตามลำพังทางหน้าต่าง มันเห็นเม็ดทับทิมที่เศรษฐีวางทิ้งไว้บนโต๊ะ ด้วยความตะกละ มันจึงเข้าใจผิดคิดว่าเป็นเศษเนื้อ มันดีใจมากรีบจิกเม็ดทับทิมกลืนลงคอไปเลย พระท่านเห็นเหตุการณ์แต่ท่านส่งเสียงห้ามไม่ทัน

เมื่อเศรษฐีกลับเข้ามาในห้องและมองไม่เห็นเม็ดทับทิมของเขา เขาเกิดความสงสัยทันทีว่าพระจะหยิบของๆ เขาไป ไม่มีมนุษย์หน้าไหนนอกจากพระและตัวเขาเองที่เดินเข้าออกห้องนั้น โดยไม่รอกู้ เขาถามท่านทันทีถึงเม็ดทับทิมของท่านก็ได้แต่ปฏิเสธว่าท่านไม่ได้เอาไป โดยไม่เอ่ยถึงนกกระสา นั้นเป็นเพราะท่านทราบกิตติศัพท์ว่าเขาเป็นคนงกสมบัติและไม่ค่อยจะมีเมตตาต่อผู้อื่น ถ้าเขารู้ว่านกกระสากลืนเม็ดทับทิมไป เขาจะต้องฆ่ามันแน่ๆ เพื่อจะเอาของๆ เขากลับคืนมา

เศรษฐีพยายามเค้นให้พระสารภาพ เขาให้ลูกน้องจับท่านไว้แล้วตีเพื่อให้ท่านบอกว่าเม็ดทับทิมอยู่ที่ไหน แต่ท่านก็นิ่งเงียบ แม้จะถูกทรมานหนักขึ้นๆ ท่านก็ไม่ปริปากพูด ท่านคิดว่าท่านอดทนยอมเจ็บดีกว่าปล่อยให้เศรษฐีไปฆ่ามัน ชีวิตของนกกระสาสำคัญกว่าความเจ็บปวดของท่านเอง แต่ขณะที่ท่านกำลังโดนทรมานอยู่นั้น เจ้านกกระสาตัวเดิมก็บินเข้ามาอีกครั้งทางหน้าต่าง มันเดินวนเวียนดูเหตุการณ์ด้วยความสงสัยว่าเหตุใดพระภิกษุผู้ทรงศีลจึงโดนทรมาน มันย่างเข้าไปใกล้เศรษฐีผู้กำลังอารมณ์หงุดหงิดสุดๆ ด้วยความเสียดาย

ทับทิม เขากำลังอยากจะระบายอารมณ์ร้ายอยู่พอดี เขาจึงเตะเจ้านกกระสาอย่างแรงจนลอยกระเด็นไปโดนกำแพงคอหักตายในบัดนั้น

เมื่อนกกระสาตาย พระจึงบอกว่าของที่เขากำลังหาคงจะอยู่ในท้องนก เศรษฐีผ่าท้องนกดูทันที และเขาก็เจอเม็ดทับทิมนั้น เศรษฐีรู้สึกเสียใจที่ได้ทำร้ายพระผู้ทรงศีล เขารู้ว่าเขาได้ทำบาปอย่างมหันต์ จึงรีบขอขมาท่าน ซึ่งท่านก็ได้ยกโทษให้

ท่านอาจารย์กล่าวว่า นี่เป็นตัวอย่างของผู้มีจิตใจสูงเปี่ยมไปด้วยเมตตากรุณา บางทีคนเราอาจยอมลำบากเดือดร้อนเพื่อช่วยคนที่เรารักหรือช่วยเพื่อน พระท่านยอมถูกทรมานแม้เพื่อช่วยชีวิตนกกระสาตัวหนึ่งเท่านั้น **เมตตา** จึงถือว่าเป็น**อัมปัญญา** คือธรรมที่แผ่ไปไม่มีประมาณใน**มนุษย์และสัตว์**ทั้งหลายอย่างกว้างขวางสม่ำเสมอ**ไม่มีขอบเขต**

กลัวครูลงโทษ

เด็กนักเรียนคนหนึ่งมาโรงเรียนด้วยหน้าตาเคร่งเครียดจนครูสังเกตเห็น จึงเข้าไปไต่ถาม

ครู “หนูเป็นอะไรจ๊ะ ทำไมทำหน้าตาอย่างนั้นล่ะ”

นักเรียน “ผมกลัวคุณครูครับ”

ครู “กลัวครูทำไม”

นักเรียน “เค้าว่่าคุณครูชอบลงโทษคนที่ไม่ได้ทำอะไรเลย”

ครูขาดสติ เกิดอาการเสียใจที่มีคนว่าครูอย่างนั้น

ครู “ครูไม่ได้เป็นอย่างนั้นซักหน่อย ครูไม่เคยลงโทษคนที่ไม่ได้ทำอะไร”

นักเรียน “โอ้! ถ้างั้นผมก็โล่งใจแล้วล่ะครับ เพราะผมไม่ได้ทำการบ้าน”

ครู “.....”

ท่านอาจารย์ว่าการใช้ไหวพริบเป็นสัญลักษณ์ของความฉลาด เด็กนักเรียนคนนี้ใช้ไหวพริบเพื่อเอาตัวรอดและเพื่อเลี่ยงความรับผิดชอบ ถ้ามีคนเห็นชั้นหรือชั้นซมเด็กว่าฉลาดจะเป็นการส่งเสริมนิสัยเสียให้ใช้ความฉลาดของเขาไปในทางที่ไม่ถูกต้อง

ปลอบใจ

ในระหว่างการปฏิบัติธรรม ลูกศิษย์ชายคนหนึ่งถูกกำหนดให้ไปนอนตามลำพังที่ห้องเล็กๆ ห้องหนึ่งข้างโรงรถ มีหมาช่างนอนและแมวช่างครวญหลายๆ ตัวนอนอยู่ในกรงข้างห้อง เขาได้ส่งสารโอดครวญมายังธรรมบาริกร ซึ่งก็คือภรรยาของเขานั่นเอง ท่านอาจารย์ได้เห็นสารของลูกศิษย์ ท่านรู้สึกเห็นใจจึงได้เขียนตอบเพื่อให้กำลังใจดังนี้

คำร้องเรียนของลูกศิษย์

“ถูกขังเดี่ยว
เตี้ยก็เหิน
ผีก็ดู
นอนกับแมวกับหมา”

คำปลอบใจจากท่านอาจารย์

“ได้ความวิเวก
เตี้ยไม่อับ
เทวดาคุ้มครอง
เมตตาสัตว์ได้ตลอดคืน”

คำถามคำตอบ ๑๐

“เอ! แล้วเวลาโยมเครียด บอกครอบครัวว่าจะไปพักผ่อนชายทะเลกับเพื่อนสักอาทิตย์หนึ่ง ไม่เห็นทางบ้านว่าอะไรเลย ทุกคนก็อนุโมทนาสาธุ ยินดีให้ไป ไปเถอะ...เที่ยวให้สนุกๆ นะ ไม่เห็นว่าเห็นแก่ตัวเลย เรื่องเห็นแก่ตัวนี้ ต้องเข้าใจนะว่า ทุกคนก็เห็นแก่ตัวกันทั้งนั้น ไม่เช่นนั้นชีวิตคงไม่รอดมาถึงขนาดนี้หรอก สำคัญแต่ว่าเห็นแก่ตัวอย่างไร เพื่ออะไร ถ้าเห็นแก่ตัวในทางที่ฉลาดและถูกต้อง ย่อมจะเป็นผลดีทั้งต่อตัวเองและคนรอบข้าง **การเห็นแก่ตัวที่ทำให้กิเลสลดน้อยลง และความเมตตาเพิ่มมากขึ้นเป็นเรื่องที่น่าอนุโมทนา**นะ”

“อยากจะมาปฏิบัติธรรมทุก ๆ ปี แต่คนที่บ้านบอกว่า เห็นแก่ตัว จะเอาตัวรอดคนเดียว ทำให้รู้สึกไม่สบายใจ”

ขนมก๋วยเตี๋ยวที่ได้ใจ

ชายคนหนึ่งหิวมาก...ก เขาเข้าไปซื้อขนมลูกโตในร้านค้า
หมดลูกที่หนึ่งไปแล้ว เขาก็ยังหิวอยู่ แพงก็แพง เขาก็ต้องยอม
ควักกระเป๋าซื้อขนมลูกที่สอง แต่เขาก็ยังไม่อิ่ม ต้องซื้อขนมลูก
ที่สาม ลูกที่สี่ ลูกที่ห้า ลูกที่หก เขาก็ยังไม่อิ่มอยู่ดี จนถึงลูกที่
เจ็ด ทานเข้าไปแล้วจึงอิ่ม เขาคิดในใจว่า ‘โอย...ย! ถ้าเรารู้ล่วงหน้า
น่าจะว่าจะอิ่มจากลูกที่เจ็ดเนี่ยละก้อ เราจะกินมันซะตั้งแต่
แรกเลย จะได้ไม่ต้องเสียเงินเสียทองมากซะขนาดเนี่ย!!’

ท่านอาจารย์สอนว่า **คนเรามักจะต้องผ่านความ
ยากลำบากเสียก่อนจึงจะสบายได้** เช่นการปฏิบัติภาวนา
ก็ต้องพบอุปสรรคต่างๆ นานา ทำไปๆ ก็ยังไม่เห็นผลอย่าง
ที่ต้องการสักที เปรียบเสมือนการทานขนมลูกที่หนึ่งถึงหก
แม้จะทานไปตั้งหกชิ้นแล้วแต่ก็ยังไม่อิ่ม มาได้ผลหรือรู้สึกอิ่ม
เอาลูกที่เจ็ด **ฉะนั้นพวกเราจงอย่าท้อแท้ใจ ขอให้เพียร
พยายามต่อไป** ถ้าไม่มีขนมลูกที่หนึ่งถึงหกแล้ว การที่จะอิ่ม
เมื่อทานขนมลูกที่เจ็ดย่อมเป็นไปได้

สวรรค์ก็ไม่เอา

วันหนึ่งท่านอาจารย์เล่าเรื่องจากทางมหายานเกี่ยวกับพระนันทะ ซึ่งเป็นพระญาติของพระพุทธเจ้าว่า พระนันทะท่านรูปหล่อมากและก่อนจะบวชท่านมีนิสัยรักสวยรักงามจนเกินพอดี เมื่อบวชแล้ว ท่านยังชอบเขียนขอบตาให้ดำจนเป็นเหตุให้เกิดลิกขาบทห้ามพระทาทา ท่านมีศรัทธาออกบวชก็จริง แต่ในช่วงแรกๆ ท่านก็ยังไม่คิดเรื่องที่จะพ้นทุกข์จริงๆ จังๆ พระพุทธเจ้าจึงหาอุบายที่จะช่วยพระองค์จึงพาท่านนันทะเหาะไปสวรรค์ ได้พบนางฟ้าสวยงามมาก ๆ ห้าร้อยองค์กำลังเก็บดอกไม้ระหว่างรอยสามีที่ยังไม่มาเกิดบนสวรรค์ เหล่านางฟ้าแล้วว่า นางฟ้าทั้งห้าร้อยนี้ล้วนรอยสามีคนเดียวกัน ชื่อนันทะ ซึ่งขณะนี้บวชเป็นพระอยู่ในโลกมนุษย์ ท่านกำลังปฏิบัติธรรมอยู่ เมื่อมีคุณธรรมสูงขึ้นตายแล้วจึงจะมาอยู่กับพวกนาง พระนันทะตื่นตื่นดีใจ และเกิดกำลังใจที่จะปฏิบัติธรรมจนเต็มความสามารถ

ต่อมาพระพุทธเจ้าได้พาพระนันทะลงไปเที่ยวรอก เห็นกระทะทองแดงใหญ่มากแต่คนเฝ้าทั้งสองคนกลับสัปหงกทั้งๆ ที่ไฟกำลังจะดับ พระนันทะรีบสะกิดให้ตื่นเพราะเป็นห่วงว่ายมบาลจะมาเห็นแล้วคนเฝ้าจะโดนดู แต่คนเฝ้ากลับบอกว่าไม่จำเป็นต้องเร่งไฟตอนนี้ กำลังประหยัดไฟอยู่เพราะยังมี

เวลาอีกนาน คนที่กำลังจะมาตกระทาะทองแดงนี้ ตอนนี้เป็นพระ ชื่อนันทะ ตายแล้วต้องไปเสวยสุขบนสวรรค์อีกนานกว่าจะถึงคราวตกลงมาอยู่ในหม้อนรกใบนี้ พระนันทะได้ยืนดั่งนั้นก็คิดว่า โอ้ย...มันหนักลัวมาก ๆ...ไม่เอาแล้ว...สวรรค์ก็ไม่เอา...นรกก็ไม่เอา.... ขอตั้งใจปฏิบัติเพื่อพระนิพพานดีกว่า... ก็เลย happy ending (คือจบลงอย่างมีความสุข และดีงาม)

ท่านอาจารย์บอกเราว่าเรื่องกระทะทองแดง เรื่องนางฟ้าต่างๆ นี้ ท่านไม่สงสัยหรอก ท่านสงสัยแต่ว่าการมีเมียทำร้ายคนนี่มันจะสุขได้อย่างไร ท่านว่ามันน่าจะเป็นนรกเสียมากกว่านะ !!

เหนื่อยล้า

หลังจากเดินทางกลับจากต่างประเทศซึ่งท่านอาจารย์มีภารกิจอย่างหนักตลอดเวลาสามวันที่เดินทาง จากสนามบินท่านก็ตรงเข้าร่วมพิธีทำวัตรสวดมนต์พร้อมทั้งแสดงธรรมแก่ญาติโยมเนื่องในวันอาสาฬหบูชาทันที ต่อด้วยการร่วมพิธีกรรมกับพระสงฆ์รูปอื่นๆ จนใกล้เที่ยงคืน เช้าวันรุ่งขึ้นลูกศิษย์จึงได้ถามท่านด้วยความเป็นห่วง

ลูกศิษย์ “เมื่อคืนท่านอาจารย์เหนื่อยมากมั๊ยครับ”

ท่านอาจารย์ “หลับเป็นมรณภาพเลยล่ะ”

หาเรื่องคิด

ท่านอาจารย์เคยเล่าประสบการณ์ของท่านเกี่ยวกับ **ความเกรงใจ** ซึ่งปกติเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเกรงใจมากเกินไป หรือเรียกง่าย ๆ ว่า **ขี้เกรงใจ** ก็จะทำให้คนเราเป็นทุกข์ได้

เมื่อท่านบวชได้ครบห้าพรรษาแล้ว ท่านได้ไปปฏิบัติธรรมอยู่ในถ้ำมืดที่กาญจนบุรี เป็นครั้งแรกตั้งแต่บวชมาที่ท่าน ได้มีโอกาสปลีกวิเวกเช่นนี้ ถ้ำนี้อยู่ในเขตวัด แต่ต้องเดินไปไกล และต้องไต่กระไดขึ้นหน้าผาที่ชันมาก กระไดนี้เป็นกระไดไม้ไผ่ซึ่งไม่ค่อยมั่นคงเท่าไร ทำให้ขึ้นลำบาก ท่านไม่ได้ออกไปณฑาต พระเณรจะแบ่งอาหารจากการบิณฑาตและผลัดเวรกันนำมาส่งท่านที่ถ้ำ ซึ่งทางเข้าเป็นเพียงรูเล็ก ๆ ผู้มาส่งอาหารต้องคลานเข้าไปจึงจะถึงบริเวณถ้ำมืดที่ท่านอาศัยอยู่

ท่านรู้สึกว่าคุณน่าจะสบายมากที่ไม่ต้องคลานเข้าออก จากถ้ำ และไต่ขึ้นลงกระไดไม้ไผ่เพื่อไปบิณฑาต ท่านมีหน้าที่เพียงสองอย่าง คือ นั่งสมาธิและเดินจงกรมเท่านั้น แต่ท่านกลับเป็นทุกข์ ทุกข์เพราะคิดว่า ‘โอย! เพื่อนต้องเดินขึ้นเขาปีนกระไดมาส่งอาหารให้เราทุกวัน นี่เราเห็นแก่ตัวเกินไปหรือเปล่านะ เราเอาเปรียบเพื่อนมากเกินไปหรือเปล่า’ ทั้ง ๆ ที่เป็นเรื่องที่ตกลงกันแล้ว พระท่านก็ยินดีและเต็มใจทำ แต่ท่านอาจารย์ก็ยังเอาเรื่องเกรงใจเพื่อนมาเป็นนิเวรณอุปสรรคในการ

ปฏิบัติภาวนา ‘อาหารมันหนักกว่าที่เราคิดนะ’ บางที่ท่านก็เอาถุงอาหารมายกๆ ดู ‘ตายละ! ถุงนิดเดียวแต่หนักเหลือเกิน’ หน้าหนาวที่เมืองกาญจน์หนาวมาก บางวันอุณหภูมิลึกลงถึงห้าองศา พระท่านขึ้นเขามาส่งอาหาร ใส่หมวก หนาวลั่น ท่านอาจารย์ก็คิดว่า ‘เราอยู่ในถ้ำมันอุ่น มันสบาย’ ถ้าวັນไหนหนาวนาคี ก็รู้สึกโอเค แต่ถ้าวັນไหนหนาวนาคีไม่ค่อยดี ท่านอาจารย์จะรู้สึกว่าคุณไม่เหมาะสมที่จะได้รับการอุปฐากเลี้ยงนี้ ความคิดและความรู้สึกนี้ทำให้ท่านเป็นทุกข์

นอกจากเรื่องอาหารแล้ว เรื่องที่เป็นทุกข์ใหญ่อีกเรื่องก็คือ เรื่องน้ำ ท่านว่าพวกเราคงไม่เคยคิดว่าในอาทิศย์หนึ่งๆ น้ำที่เราดื่มมันหนักสักขนาดไหน แถมท่านเป็นคนฉันทน้ำมาก พระท่านก็ขนน้ำใส่แกลลอนขึ้นเขาขึ้นกระไดไม้ไผ่ไต่หน้าผาหน้าหวาดเสียว คือ หิ้วถังถังแกลลอนใส่น้ำ ถือถังอาหาร ท่านจึงรู้สึกเกรงใจมาก ตอนหลังทนไม่ไหวจริงๆ ท่านเลยบอกเพื่อนว่าจะขนน้ำเอง เพราะไม่อยากกวนเพื่อน โดยท่านออกจากถ้ำทุกวันอุโบสถไปที่ห้วยน้ำเพื่อโกนศิรชะ และสร่งน้ำ.... ท่านเล่าว่าท่านสร่งน้ำสองอาทิศย์ต่อครั้ง เลยไม่ค่อยมีผีมากวน เพราะว่าท่านเหม็นเกินไป.... สร่งน้ำเสร็จก็ไปลงป่าภูมิโภกซ์ที่ถ้ำใหญ่ เสร็จแล้วจึงไปขนน้ำใส่แกลลอนขึ้นถ้ำที่ท่านอยู่ในความมืด

ปกติจิตของคนทั่วไปมักจะชอบคิด แม้ไม่มีอะไรจะคิด มันก็ต้องหาอะไรสักอย่างมาคิด ถ้าไม่คิดอะไร มันรู้สึกหงอยๆ เหงาๆ คนที่มีโอกาสอยู่กับตัวเองคนเดียวเป็นเดือน

เป็นปี โดยไม่พูดคุยกับใครและไม่มีอะไร จิตใจต้องเข้มแข็งมาก มิฉะนั้นจะเป็นบ้าได้ ท่านว่า เวลาอยู่เป็นหมู่คณะ ถ้าจิตมันสูงมันจะไม่สูงมากเพราะจะมีอะไรดึงลงมา แต่ถ้าจิตตกต่ำ มันก็จะไม่ต่ำมากเช่นกันเพราะมีเพื่อนช่วยดึงขึ้นมา แต่เวลาอยู่องค์เดียว ถ้าจิตมันสูง มันก็จะสูงมากกว่าเวลาอยู่กันเป็นหมู่ ซึ่งเป็นอันสงส์ของการปลีกวิเวก แต่ถ้าจิตตก มันจะตกต่ำลงไปมาก กว่าที่จะดึงขึ้นมาได้ก็ต้องใช้เวลามาก เป็นการเสียเวลา บางทีมันจะเกิดความคิดอะไรบ้า ๆ ที่ระงับไม่อยู่ ถ้าไม่มีเพื่อนช่วย

ทางเดินจงกรมในถ้ำยาวประมาณสิบสองก้าว ท่านเดินทุกวันในความมืดจนชิน ครั้งหนึ่งขณะเดินจงกรม เมื่อไปอยู่ในถ้ำใหม่ ๆ ท่านเกิดคิดขึ้นมาว่า ‘สหรัฐอเมริกา มีห้าสิบล้านเอ...มีรัฐอะไรบ้างนะ.....’ ท่านว่าไม่รู้ท่านจะคิดไปทำไม ถ้าเป็นคนอเมริกันก็ว่าไปอย่าง นี่ท่านเป็นคนอังกฤษแท้ ๆ ไม่รู้จะไปสนใจทำไม ท่านก็ว่า ‘อย่าคิดเลย ๆ..... เท็กซัส... หยุด ๆ ๆ แคลิฟอร์เนีย..... หยุด ๆ ๆ.....’ ท่านต้องสู้กับมันนานเป็นชั่วโมงพยายามจะหยุดคิด แต่ก็สู้ไม่ไหว จนต้องเดินออกจากทางจงกรมไปนั่งคิด จุดเทียนนั่งตมุดออกมา คิดไปจดไปจนได้สักสี่สิบล้านเจ็ดรัฐ เหลืออีกแค่สามรัฐเท่านั้นที่คิดไม่ออก หนังสืออ้างอิงก็ไม่มี ไม่รู้จะไปถามใคร.....แค่อีกสามรัฐเท่านั้น..... กว่าที่จะปล่อยวางได้ ท่านต้องเสียเวลาไปเป็นวันเลยทีเดียว ใจหนึ่งท่านคิดว่า ‘เอ! เป็นบ้าไปหรือไงนะ มันเป็นเรื่องสำคัญอะไรที่จะต้องรู้ให้ได้ว่า ห้าสิบล้านมีอะไรบ้าง’ ใจ

หนึ่งก็รู้ดีแต่อีกใจหนึ่งมันคือ ‘แหม! อุตส่าห์ปลื้กวิเวกมาอยู่ใน
ถ้า สิ่งแวดล้อมดีทุกอย่าง เหมาะที่จะเจริญสมณธรรม มัวแต่
คิดเรื่องรัฐนี้รัฐนั้นของอเมริกา ไม่ได้เกิดประโยชน์สักหน่อย’

ท่านว่าจิตใจคนเรามันคือหนัก แม้ไม่มีอะไรจะคิด
เราก็จะต้องหาอะไร ๆ มาคิดจนได้ เราต้องให้อภัยตนเอง
บ้างเหมือนกัน จะไปซีเรียสกับมันมากไม่ได้หรอกนะ

ไม่ลืมสามี

หญิงคนหนึ่งพบรูปสามีไว้ในกระเป๋าสตางค์ เวลา
เรื่องเครียด ๆ หรือมีปัญหาอันวุ่นวายใจเกิดขึ้น เธอจะจ้ดรูปสามี
ออกมานั่งพิจารณาดูทุกครั้งไป เพื่อน ๆ พากันคิดว่า เธอจะ
ต้องรักสามีของเธอมาก ดูรูปสามีแล้วคงเกิดกำลังใจที่จะต่อสู้
อุปสรรคต่าง ๆ แต่เธอกลับบอกว่า มันไม่ใช่อย่างที่เพื่อน ๆ
คิดหรอก ทุกครั้งที่เจอปัญหาอุปสรรค
ใด ๆ เธอมองรูปสามีของเธอ แล้วบอก
ตัวเองว่า “เนี่ยนะ! เรายังทนเค้าได้...
แล้วเนี่ย.....มันเรื่องแค่นี้เองทำไม
เราจะทนไม่ได้ล่ะ!” เมื่อคิดได้ชะอย่าง
นี้ เธอก็หายเครียดและพร้อมจะเผชิญ
หน้ากับปัญหาทันที

คำถามคำตอบ ๑๑

“หนูขี้ลืม มันเป็นกรรมอะไร
เจ้าคะ”

“ในที่นี้ใครไม่เคยลืมเลย
โปรดยกมือขึ้น เอ้า! ไม่มีใคร
ยกมือสักคน ถ้างั้นใครขี้ลืม
ยกมือขึ้น... เห็นมัย... คนขี้ลืม
เต็มไปหมดเลย...เป็นอย่างไร...
ที่นี่ได้กำลังใจแล้วนะ...คนเรา
มักจะคิดว่าตัวเราขี้ลืมมากกว่า
คนอื่น ๆ”

ไม่ยอมแพ้ใ้พระเจ้า

หลวงพ่อดังหนึ่งเพิ่งรับหน้าที่เจ้าอาวาสหมาดๆ แทนหลวงพ่อดังก่อนที่มรณภาพไป ท่านมีเรื่องอดีตใจเกี่ยวกับโยมอุปัฏฐากรายใหญ่ของวัด ซึ่งเป็นนักเลงสองคนพี่น้องประจำอำเภอ และเป็นลูกศิษย์ของเจ้าอาวาสองค์ก่อน เป็นที่รู้จักกันว่าคนในตระกูลนี้เกี่ยวข้องกับการค้ายาเสพติด การพนัน และ อบายมุขสารพัดเรื่อง และตามสไตล์นักเลงไทยๆ เมื่อทำชั่วแล้วก็ต้องทำบุญล้างบาป และให้ได้หน้าได้ตาว่าเป็นคนใจบุญ นักเลงสองพี่น้องนี้ไปวัด ถวายสังฆทาน สร้างโบสถ์บริจาคเงินให้มูลนิธิต่างๆ เพื่อชุมชน ที่สำคัญคือเขาช่วยเด็กอนาถา เด็กพิการและช่วยสร้างโรงเรียนสอนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ด้วย เขาจึงเป็นผู้มีบุญคุณต่อวัดโดยปริยาย

วันหนึ่งนักเลงผู้พี่ถูกยิงตาย แม้ว่าเขาจะแขวนพระเครื่องดั่งๆ ไขว่รอบคอ เขาก็ยังหนีถูกกระสุนหรือความตายไม่พ้น มีการบำเพ็ญกุศลศพของเขาที่วัดของหลวงพ่อและพรุ่งนี้จะเป็นวันเผาศพ ซึ่งก็จะเผาที่เมรุที่มีชื่อเขาติดहरว่า เป็นผู้สร้าง คืบก่อนวันเผา นักเลงคนน้องขอพบหลวงพ่อเป็นการส่วนตัว เขายังไม่ค่อยจะไวใจเจ้าอาวาสองค์ใหม่นี้เท่าไรหรอก ดูท่านจะระมัดระวังตัวไม่ยอมใกล้ชิดสนิทสนมกับเขาสองพี่น้องสักเท่าไร เขาจึงจำเป็นจะต้องตกลงกับ

ท่านว่า เขาต้องการให้ท่านทำอะไรบ้าง ก็เขาเป็นผู้อุปถัมภ์รายใหญ่ของวัดนี้มา

นักเลง “หลวงพ่อกับ ฟรุ้งนี่ที่หน้าเมรุก่อนจะเผา พี่ผมนะ ผมอยากให้หลวงพ่อกเล่าชมพี่ชายผม เหมือนที่บาทหลวงเขาชมคนตายอย่างที่เราเห็นในหนังนะ หลวงพ่อต้องชมเขาว่าเขาเป็นอุบาสกตัวอย่าง เพราะเขาเป็นคนดีมากๆ เป็นคนน่ารัก ใจบุญสุนทาน ทำบุญให้วัดมากมาย ทั้งสร้างโบสถ์ สร้างเมรุ แล้วยังโรงเรียนวันอาทิตย์ด้วย หลวงพ่ออย่าไปพูดถึงความไม่ดีของพี่ผมนะ ไหนๆ เขาก็ตายไปแล้ว”

หลวงพ่อ “น่ากลัวหลวงพ่อกจะพูดอย่างนั้นไม่ได้หรอก โยมจะให้หลวงพ่อกขึ้นธรรมาสน์มุสากับชาวบ้านได้อย่างไร ทุกๆ คนก็รู้กันอยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ถ้าหลวงพ่อกพูดแต่ว่าพี่ชายโยมเป็นอุบาสกตัวอย่างคืออย่างนั้นคืออย่างนี้ คนก็จะเข้าใจผิดคิดว่าสามารถทำบุญล้างบาปได้”

นักเลง “นี่ผมขอรับรองหลวงพ่อกดีๆ แล้วนะ จำไว้ล่ะว่าหลวงพ่อกต้องชมว่าพี่ผมดี เป็นอุบาสกตัวอย่างของวัด ถ้าไม่พูดตามที่ผมบอกนะต่อไปนี่ก็อย่าได้หวังไปเลยว่าจะได้อยู่กันอย่างสงบๆ เงินบริจาคทุกอย่างทั้งเรื่องโรงเรียน

วันอาทิตย์ เงินช่วยเด็กพิการเด็กอนาถา
สังฆทงสังฆทานเลิกหมด เราสองคนพี่น้อง
ทำบุญมาซะตั้งเท่าไรแล้ว หลวงพ่อนี่ถึง
บ้างซี”

หลังจากทิ้งขู่ทิ้งล่ำเลิกบุญคุณพระแล้ว นักเลงคนน้อง
ก็เดินจากไป ทิ้งให้หลวงพ่อดีงคิดหนักอยู่ทั้งคืน

วันรุ่งขึ้นผู้คนมากมายมาร่วมงานฌาปนกิจศพนักเลง
ผู้พี่ หลวงพ่อขึ้นธรรมาสันเทศน์หน้าเมรุ เรื่องการเกิด แก่ เจ็บ
ตาย ตอนท้ายก่อนจะจบกัณฑ์เทศน์ ท่านกล่าวว่า “สำหรับ
ผู้ที่ล่วงลับไปนี้ อาตมาต้องยอมรับว่าเขาเป็นคนที่ทำบุญมา
มากทั้งช่วยสร้างวัดและช่วยเด็ก ๆ ในอำเภอบ้าง แต่เขาก็ยุ่งเกี่ยว
กับยาเสพติดและอบายมุขนานาชนิด สร้างความเดือดร้อน
ความทุกข์แก่เพื่อนมนุษย์มาก ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความ
ประมาท แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อเทียบผู้วายชนม์กับน้องชาย
ของเขาแล้ว ก็ถือได้ว่าเขาเป็นอุบาสกตัวอย่างเลยทีเดียว”

๒ สถานทูตพระพุทธเจ้า

ขณะที่ท่านอาจารย์กำลังนั่งรับฟังปัญหาต่างๆ ของญาติโยม และปัญหาต่างๆ ในประเทศไทย ความไม่ยุติธรรม และความแตกแยกของสังคมไทย เรื่องคอร์รัปชั่น และเรื่องวุ่นวายต่างๆ นานา มีโยมคนหนึ่งเรียนถามท่านว่า

โยม “ท่านมาอยู่ที่นี้นานหรือยังครับ”

ท่านอาจารย์ “จะสามสิบปีแล้ว”

โยม “แล้วท่านชอบเมืองไทยมั๊ยครับ”

ท่านอาจารย์ “อาตมาไม่ได้อยู่เมืองไทยหรอก”

ญาติโยมที่นั่งฟังอยู่พากันตีหน้างงไปตามๆ กัน

ท่านอาจารย์ “อาตมาอยู่สถานทูตพระพุทธเจ้า..... ถ้าอยู่เมืองไทยก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าจะชอบหรือไม่ชอบ”

Embassy of Buddha

มหาอำนาจแมนแท้

เมื่อกล่าวถึงประเทศมหาอำนาจ ท่านอาจารย์บอก บรรดาลูกศิษย์ว่า เราไม่ได้เหนื่อยหน้าประเทศไหนในเรื่องนี้หรอกนะ ประเทศไทยเราก็เป็นมหาอำนาจเหมือนกัน ลูกศิษย์ชักสงสัยว่าเป็นมหาอำนาจอย่างไร ท่านอาจารย์บอกว่า ถ้าเรามองดูลูกโลก แล้วกดปุ่มไฟว่าประเทศใดรัวายเป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ เราก็จะมองเห็นไฟสว่างในหลายๆ ประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น จีน อังกฤษ เยอรมัน เป็นต้น ทีนี้ถ้าเราลองกดปุ่มไฟดูว่ามีพระอริยเจ้าผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอยู่ที่ไหนบ้างในโลกนี้ ไฟจะกระจุกรวมตัวกันสว่างโรยอยู่ที่ภาคอีสานของเรา ฉะนั้นก็ต้องถือว่า **ประเทศไทยเป็นมหาอำนาจทางธรรมแมนแท้**

ไฉนไม่เหมือนคิด

สามีภรรยาอายุห้าสิบปีคู่หนึ่ง ไปฉลองครบรอบแต่งงานปีที่สี่สิบห้าที่ชายทะเลแห่งหนึ่ง เขาพบขวดเก่าๆ ที่ชายหาด เปิดจุกออกมากลายเป็นเงินนี่ เงินนี้ใจดี อนุญาตให้ขอได้คนละข้อ ภรรยาขอทรัพย์สินสมบัติ เงินนี้ก็เสกทรัพย์สินสมบัติให้ทันที ถึงคราวสามีขอบ้าง เขาหลับตาลงตั้งจิตมั่นขอในใจว่า ‘ผมขอมีเมียอายุอ่อนกว่าผมซักสามสิบปี’ ทันใดนั้นเขาได้ยินเสียงภรรยาร้องกรี๊ดลั่น เขารีบลืมตาขึ้นหวังจะได้เห็นสาวน้อยอายุสี่สิบยืนอยู่ตรงหน้า แต่เขากลับเห็นภรรยาแก่ๆ คนเดิมของเขากำลังทำหน้าที่นวดประคบเหมือนเห็นผี เขาถึงกับร้องจ๊ากด้วยความผิดหวัง แล้วหันไปต่อว่าเงินนี้ทันที เงินนี้ยืนยันว่า “หนูให้คุณตามคำขอแล้วนะคะ คุณมีภรรยาอายุน้อยกว่าคุณสามสิบปีจริงๆ นะคะ” เขามีหนงกับคำตอบของเงินนี้อยู่สักพักก่อนจะนึกเอะใจ ภรรยาของเขารีบคว้ากระจกออกมาให้เขาส่องดูตัวเอง แล้วเขาก็ต้องร้องจ๊ากอีกครั้ง ตั้งไปกว่าครึ่งแรกสักสิบเท่าด้วยความตกใจ บัดนี้เขาได้กลายเป็นชายแก่อายุแปดสิบปีไปเรียบร้อยแล้ว และเขาก็มีภรรยาอายุอ่อนกว่าเขาสามสิบปีตามคำขอ

เสียงน้อย

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์สอนเรื่องการใช้ปัญญา ท่านเล่าเรื่องเจ้าจาง ซึ่งเป็นเด็กที่ฉลาดที่สุดคนหนึ่งของประเทศจีนในสมัยก่อนนั้น ระดับสติกับอีกควซังของญี่ปุ่น ท่านเล่าว่าเมืองที่เจ้าจางอยู่นั้นอยู่ริมแม่น้ำ วันหนึ่งเจ้าเมืองได้ของขวัญประหลาดซึ่งคนจีนไม่เคยรู้จักมาก่อน ซึ่งก็คือช้างของเรานั่นเอง ช้างตัวใหญ่มากจนคนสงสัยว่ามันมีน้ำหนักเท่าไร คิดกันว่าคงไม่มีใครจะสามารถรู้ได้เพราะที่ซึ่งน้ำหนักเท่าที่มีอยู่ก็มีขนาดเล็กเกินกว่าจะใช้งานได้ จึงมีการสอบถามไปทั่วว่า ผู้ใดจะมีปัญญาชั่งน้ำหนักช้างได้

แม้เจ้าจางจะยังเป็นเพียงเด็กน้อย แต่ก็มีปัญญาเกินผู้ใหญ่ทั้งหลาย เจ้าจางบอกให้ต้อนช้างลงไปเรือ ทำให้เรือจมน้ำต่ำลง เจ้าจางขีดเครื่องหมายระดับน้ำที่ต่ำลงไว้ ต่อจากนั้นก็ให้ต้อนช้างขึ้นจากเรือ แล้วนำกรวดใส่ลงไปเรือแทนจนเรือต่ำลงถึงขีดที่ทำเครื่องหมายไว้ แล้วเจ้าจางก็ให้นำกรวดมาชั่งหาน้ำหนัก ซึ่งก็เท่ากับน้ำหนักช้างนั่นเอง

ท่านอาจารย์เล่าว่านอกจากเจ้าจางจะมีปัญญารู้เรื่องของธรรมชาติด้านนอกหรือด้านวัตถุแล้ว เจ้าจางยังรู้จักธรรมชาติด้านในคือจิตใจมนุษย์ด้วย ท่านยกตัวอย่างความฉลาดของเจ้าจางให้ลูกศิษย์ฟังอีกเรื่องหนึ่ง

ท่านพ่อของเจ้าจงเป็นแม่ทัพใหญ่ นำเกรงขามและยังดู
อีกด้วย ในขณะที่เจ้าจงเป็นเด็กน้อยที่จิตใจเต็มไปด้วยความ
เมตตากรุณา วันหนึ่งคนรับใช้เดินเข้ามาหาเจ้าจงด้วยสีหน้า
ทุกข์ร้อน

คนรับใช้ “นายน้อยครับ ช่วยผมด้วยเถิด ผมซี้แน่ๆ หรือ
ไม่อย่างนั้นผมต้องโดนไล่ออก”

เจ้าจง “ทำไมล่ะครับพี่ เกิดเรื่องอะไรหรือครับ”

คนรับใช้ยกเสื้อตัวหนึ่งของท่านแม่ทัพให้เจ้าจงดู มันมี
รูเล็กๆ เต็มไปหมด พร้อมสารภาพว่า

คนรับใช้ “ผมลืมหิ้วเสื้อไว้นอกตู้เมื่อคืนนี้ หนูมันก็เลย
กัดเสื้อท่านแม่ทัพขาดซะหลายรู ผมโดนท่าน
ลงโทษแน่ๆ”

เจ้าจง “ใจเย็นๆ ไว้พี่ ผมจะหาทางช่วยพี่เอง แต่ว่า
ต่อไปนี่พี่อย่าได้ประมาทอีกนะครับ”

เจ้าจงตัวน้อยเดินเข้าไปในห้องนอน ลงทุนใช้กรรไกร
เล็กๆ ตัดเสื้อของตัวเองเป็นรูเล็กๆ หลายๆ รู แล้วตีหน้า
เศร้าเดินถือเสื้อของตนไปหาท่านพ่อ

ท่านพ่อ “เจ้าจงน้อย ทำไมทำหน้าเศร้าอย่างนั้นล่ะลูก
รัก”

เจ้าจง เบะปากทำท่าจะร้องไห้ “ท่านพ่อคุณี่ซิคครับ เสื้อตัว
โปรดของผมขาดเป็นรูหมดแล้ว”

ท่านพ่อ “โธ่เอ๊ย !...เรื่องเล็กแค่นี้ เจ้าอย่าทำเป็นซี้แยไป
เลย เตี่ยวพ่อสั่งให้คนเค่าปะให้ ก็ใช้ได้แล้ว จำ

ไว้นะลูกรัก เราอย่าได้ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่อง
ใหญ่ เราต้องรู้จักปล่อยวาง”

ท่านแม่ทัพพุดพลอบใจลูกไปแผล็บเดียว คนรับใช้ก็นำ
เสื้อผ้าของท่านที่ขาดเป็นรูคล้ายๆ ของเจ้าจงมาให้ดู ท่านแม่ทัพ
ผู้นำเกรงขามพุดอะไรไม่ออก เพิ่งสอนลูกไปแหม็บๆ แล้ว
ท่านจะดูว่าคนรับใช้ด้วยเรื่องเล็กๆ อย่างเดียวกันได้อย่างไร
คนรับใช้จึงรอดจากการโดนดุด้วยสติปัญญาไหวพริบของเจ้า
จงน้อย

คำถามคำตอบ ๑๒

“ชาวพุทธจะกราบไหว้พระพรหม
พระภูมิ เจ้าแม่กวนอิมได้หรือไม่”

“สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงล้วนเป็นเพื่อน เกิด แก่ เจ็บ ตาย เวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสาร มีภพภูมิต่างๆ ทั้งสูงกว่าและต่ำกว่ามนุษย์ พระพรหม ท่านอยู่ในภพภูมิที่สูงกว่าเรา แล้วอายุท่านก็ยืนยาวมากๆ ด้วย เราก็ให้เกียรติท่านได้ในฐานะเป็นเพื่อนผู้ใหญ่ที่มีเกียรติ เรายังไหว้นักการเมืองที่ไม่ค่อยสุจริตได้เลย ฉะนั้น เราก็ยอมต้องไหว้เทวดาได้เช่นกัน แต่เราไม่ต้องขออนุญาต บงกชบงกชนี้ เพราะถ้าท่านให้ตามที่เรายกไว้ละก็ ท่านก็เป็นเทวดาประเภทคอร์รัปชั่นนะสิ แล้วเรายังอยากจะคบท่านหรือ **เราชาวพุทธถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง** ซึ่งท่านก็ให้เราพึ่งตนเอง เราทำความดี เทวดาที่ดีก็ชื่นชมเรา ท่านก็จะมาช่วยเราเองโดยที่เราไม่ต้องขอ”

ฝันดี

ช่วงก่อนที่หอยจะออก มีโยมถามท่านอาจารย์ว่าเมื่อคืนท่านฝันดีไหม ท่านถามโยมกลับไปว่า เขารู้หรือไม่ว่าฝันดีมันเป็นเช่นไร แล้วท่านจึงเล่าว่า ในพรรษาแรกที่ท่านบวชคืนหนึ่งท่านฝันดีมาก

ท่านฝันถึงเพื่อนผู้หญิงคนหนึ่ง เธอกำลังจะเดินเข้ามาหาท่าน ท่านเห็นภาพตัวเองครองจีวร ท่านจึงรีบยกมือห้ามไม่ให้เธอเข้ามาใกล้ เพราะบัดนี้ท่านเป็นพระแล้ว ผู้หญิงจะมาถูกต้องตัวไม่ได้ ท่านบอกว่าตื่นขึ้นมาแล้วรู้สึกภูมิใจในตัวเอง ที่แม้จะบวชเพียงไม่กี่เดือน ท่านก็ยังตระหนักในความเป็นสมณะของท่านได้แม้ในความฝัน ท่านว่า.....ตื่นแล้วจำความฝันได้ด้วยความรู้สึกสดชื่นเบิกบาน.....นั่นแหละคือฝันดี

๑ ๒ สบู่อของพระพุทธรูป

เมื่อครั้งที่ท่านอาจารย์ยังเป็นฆราวาส ท่านเดินทางไปประเทศอินเดีย และได้ไปพักที่หมู่บ้านชาวเขา บริเวณเทือกเขาทางตอนใต้ ซึ่งอยู่ห่างไกลจากความเจริญมาก เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ประมาณ ๒๐ ถึง ๓๐ หลังคาเรือน เขาไม่เคยเห็นฝรั่งมาก่อนจึงตื่นเต้นมาก ทุกบ้านแย่งกันที่จะให้ท่านไปค้างที่บ้าน จนเกือบจะเป็นเรื่อง

ในที่สุดท่านจึงต้องไปทานข้าวที่ทุกๆ บ้าน บ้านละช้อนๆ เหมือนเป็นพระเลย ตอนเย็นท่านเดินออกไปอาบน้ำในห้วย เดินๆ อยู่ได้ยินเสียงทางด้านหลัง หันไปดูปรากฏว่ามีเด็กๆ เดินตามมาตั้ง ๒๐ ถึง ๓๐ คน จะไปดูท่านอาบน้ำเมื่อถึงลำห้วยและท่านเริ่มถูตัว ท่านเห็นเด็กจ้องท่านตาโต ท่านก็เลยยื่นสบู่ให้เด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่ง ท่านเล่าว่า พอเขาถูสบู่เท่านั้น เขาร้องกรี๊ดเลย เด็กๆ ทุกคนตกตะลึง เพราะสีผิวของเด็กหญิงเล็กๆ คนนั้นเปลี่ยนจากดำกลายเป็นขาวขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน

ทุกคนในหมู่บ้านไม่เคยรู้จักสบู่มาก่อน จึงคิดว่าเป็นเรื่องไสยศาสตร์ เขาคิดว่าสีดำๆ นี้เป็นสิริมงคลของเขาทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วมันไม่ใช่ มันดำเพราะไม่เคยโดนสบู่ต่างหาก ท่านเลยกลายเป็นที่นิยมของเด็กๆ มาก เด็กๆ ทุกคน

สนใจไสยศาสตร์ของฝรั่งพากันมาขอใช้สบู เพียงไม่นานก็ถูสบู่
กันจนหมดก้อนเลย

ท่านอาจารย์ว่า คนส่วนมากก็เหมือนเด็ก ๆ ชาวเขา
ในอินเดียนั่นแหละ ถือว่าฉันก็เป็นอย่างนี้แหละ...เป็นอย่าง
นี้ตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว...นี่คือปรกติของฉัน...ไม่รู้จักสบู่ของ
พระพุทธเจ้า...พอได้ถูสบู่ของพระพุทธเจ้าเข้าเท่านั้นโอโฮ!
มันขาว มันสะอาด มันสวย มันดีขึ้นตั้งเยอะเลย

แปลงสมบัติ

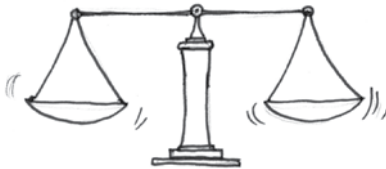
วันหนึ่งนักศึกษากลุ่มใหญ่มากกราบท่านอาจารย์ ท่าน
จึงเล่าเรื่องให้ฟังว่า พ่อคนหนึ่งมีลูกชายสองคน ลูกทั้งสอง
คนมักจะบ่นว่าพ่อลำเอียง คนพี่ก็ว่าพ่อลำเอียงรักน้องชาย
มากกว่า คนน้องก็ว่าพ่อลำเอียงรักพี่ชายมากกว่า เป็นเรื่อง
ปวดเศียรเวียนเกล้าในครอบครัว

วันหนึ่งพ่อคิดจะยกที่ดินแปลงหนึ่งให้เป็นมรดกของลูก
ทั้งสอง ที่ดินแปลงนี้ด้านหนึ่งติดภูเขา ส่วนอีกด้านหนึ่งติด

แม่น้ำ ท่านอาจารย์ถามนักศึกษาว่า พ่อจะแบ่งที่ดินอย่างไร ลูกจึงจะพอใจว่าพ่อไม่ลำเอียง นักศึกษาก็อึกๆ อักๆ ไม่รู้จะตอบว่าอย่างไรดี ท่านอาจารย์จึงเฉลยว่า พ่อจึงตัดสินใจให้ลูกชายคนโตเป็นคนแบ่งที่ดินแปลงนั้นออกเป็นสองส่วน และให้ลูกชายคนเล็กเป็นคนเลือกก่อนว่าจะเอาแปลงใด แปลงที่เหลือก็จะตกเป็นของพี่ชาย

วิธีการแบ่งเช่นนี้ น่าจะยุติธรรมดี และปลอดภัยสำหรับคนเป็นพ่อ พี่ชายต้องพยายามแบ่งอย่างดีที่สุดให้ทั้งสองชิ้นมีค่าเท่าๆ กันให้มากที่สุด เพราะเขาเองจะต้องยอมรับส่วนที่เหลือจากที่น้องชายได้เลือกไปก่อนแล้ว ส่วนน้องชายก็ยอมจะพอใจที่เขาได้สิทธิที่จะเลือกก่อน ไม่มีเหตุที่ลูกทั้งสองจะบ่นได้ว่าพ่อที่แสนจะน่ารักของพวกเขา นั้นลำเอียง

สอนแก้ปริศนา

ขณะที่ท่านอาจารย์ และลูกศิษย์ติดตามหลายคนกำลังนั่งอยู่ในรถตู้ ลูกศิษย์ผู้หญิงที่นั่งท้ายรถคุยว่า เธอเพิ่งไปซื้อบั้งมา

ลูกศิษย์

“วันก่อนไปซื้อ.....นะ โอ้โฮ! ค่าลดราคา

ตั้งเยอะแยะเธอ จาก ๕๐๐ เหลือ ๒๐๐
เอ็ง ของเก่าชิ้นนะ มันยังใช้ได้อยู่หรอก แต่
ก็อดซื้อไม่ได้ ก็แหม... มันประหยัดไปได้
ตั้ง ๓๐๐ บาทนี่นะเธอ”

เพื่อน ๆ พากันว่า “ดีจังเลยเธอ...เซลส์จะหมดเมื่อไหร่
เนี่ยยังมีเหลืออยู่มัย.....เดี๋ยวขึ้นไปซื้อ
มั่งดีกว่า.....”

ขนาดลูกศิษย์แอบคุยกันเบา ๆ ทำयरท ท่านอาจารย์ก็
ยังอุตส่าห์ได้ยิน ท่านเอี้ยวตัวหันมามองทางทำयरท

ท่านอาจารย์ “เฮ้!.... แล้วของนี่นะมีกันอยู่แล้วรียัง”

ลูกศิษย์ “มีแล้วละเจ้าคะ แต่เห็นเขาลดราคาเยอะ
ก็เลยอดซื้อไปอีกไม่ได้”

ท่านอาจารย์ “อ้าว! งั้นก็ไม่ได้ประหยัดไป ๓๐๐ บาท
หรอกนะ แต่เสียเงินไปเปล่า ๆ อีกตั้ง ๒๐๐
บาทนะลิ”

ส้มพิการ

การถวายเป็นผลไม้ที่มีเมล็ด ต้องมีพิธีกรรมเล็กน้อย เพราะถือว่าสิ่งใดที่งอกได้ ต้องทำพิธีให้สมควรที่พระเจ้าจะฉันได้เสียก่อน โดยพระเจ้าจะกล่าวเป็นภาษาบาลีว่า “กัปปิยังฺกโรหิ/ขอทำให้สมควรแก่สมณบริโภค” โยมต้องเอาส้มจิ้มผลไม้แล้วตอบว่า “กัปปิยังฺกันเต/สมควรแล้วครับ”วันหนึ่งมีคนถวายส้ม

ท่านอาจารย์ “กัปปิส้มเด้อ”

ลูกศิษย์ “ชะน้อย....ส้มมันบ่มีเม็ด”

ท่านอาจารย์ “อ้อ! ส้มมันพิการเนาะ”

คำถามคำตอบ ๑๓

“ต้องปรับ ค.ร.ม. (ญาติโยมทำหน้าที่นางสงฆ์ ว่าท่านอาจารย์สนใจเรื่องการเมืองด้วยรี ท่านก็ปล่อยให้งงสักพัก)ค.ร.ม. ของ อาตมา คือ....ความรู้สึกของมนุษย์...เราต้อง แก่ที่จิตใจอารมณ์ความรู้สึกนึกคิด ถ้าคนยังมี กิเลสเต็มหัวใจ จะปรับระบบการปกครองหรือ แก้กฏหมายอะไรๆ ก็ได้ผลน้อย คนเราสามารถ ทำทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งกฎระเบียบกฏหมายหรือ อะไรต่อมิอะไรให้เสียหายได้ แม้แต่ของสะอาด ก็ยังทำให้สกปรกได้ ฉะนั้น พร้อมๆ กับการ สร้างระเบียบกฏเกณฑ์ในสังคมทั่วไป **งานสำคัญที่สุดที่ต้องทำ คือ การปรับจิตใจ และความรู้สึกของมนุษย์ เพื่อป้องกันกิเลสที่ยังไม่เกิดไม่ให้เกิดขึ้น กิเลสที่เกิดแล้วก็ทำให้มันลดน้อยลง และ ทำความดีงามที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น ความดี ที่เกิดขึ้นแล้วก็ทำให้มันยิ่งๆ ขึ้นไป นั่นแหละคือวิธีแก้ไขปัญหาสังคม”**

“สังคมปัจจุบันมัน วุ่นวาย การเมืองก็ สกปรก... ท่าน อาจารย์เห็นว่าเราจะแก้ ปัญหาสังคมอย่างไร จึงจะได้ผลครับ”

หมาดุยิ่งกว่า

รินโปเช่น้อย พระทิเบตองค์หนึ่ง ท่านเป็นเจ้าของอาวาสหลายวัดตั้งแต่ท่านยังเป็นเด็ก วันหนึ่งท่านเดินทางไปเยี่ยมวัด ๆ หนึ่ง มีบริวารเดินตามไปกลุ่มใหญ่ เมื่อเดินเข้าไปในวัดก็พบหมาตัวหนึ่งท่าทางดุร้ายมาก เห่ากรรโชก และวิ่งตรงเข้าหาหมู่พระ บริวารของท่านต่างวิ่งหนีแตกกระเจิงไปคนละทิศคนละทาง ส่วนท่านรินโปเช่น้อยก็วิ่งเหมือนกัน แต่ท่านวิ่งตรงเข้าไปเผชิญหน้ากับหมา ทำให้หมาตกใจจนวิ่งหนีไป

ท่านอาจารย์จึงว่า เวลาคนเราเจอความทุกข์ รู้สึกเครียดและกังวล สัญชาตญาณของเราคือวิ่งหนีจากสิ่งนั้น โดยการตีแผ่หลักกนิยานอนหลับหรือหาเรื่องบันเทิงเพื่อลืมความทุกข์ชั่วคราว แต่วิธีนี้ไม่ใช่การแก้ปัญหาและอาจทำให้ปัญหายืดเยื้อด้วยซ้ำ ในที่สุดความทุกข์ก็จะวิ่งเข้ามากัดเราได้ ที่ท่านรินโปเชองค์น้อยทำ คือวิ่งเข้าไปเผชิญปัญหาและความรู้สึกนั้น ๆ เมื่อเราเผชิญหน้ากับเหตุการณ์นั้น ๆ ด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง เราอาจจะค้นพบว่า มันไม่หนักเหมือนที่คิด... มันก็แค่นั้นเอง...

เพราะไฉน

ที่มุมไบเมืองท่าสำคัญของประเทศอินเดีย ชายวัยเกษียณคนหนึ่งชอบนั่งสมาธิภาวนาเป็นประจำ วันหนึ่ง เด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งพากันมาเล่นคริกเก็ตที่ถนนหน้าบ้านเขา เขารู้สึกรำคาญมากเพราะความสงบถูกทำลายไป เขารู้ดีว่าเด็ก ๆ คงหาที่เล่นอยู่ เมื่อมาเจอที่ที่แสนจะเหมาะบริเวณหน้าบ้านเขา นี้ คงจะพากันมาเล่นทุกวัน เขาอยากจะให้เด็ก ๆ ไปเล่นที่อื่น แต่การที่จะลงไปไล่คงไม่สำเร็จแน่นอน เขาจะทำอย่างไรดี

เขาลงจากบ้านไปหาเด็ก ๆ ที่กำลังเล่นคริกเก็ตกันอยู่อย่างสนุกสนานและส่งเสียงอีกทีก็องอาจไม่เกรงอกเกรงใจชาวบ้าน เขาชมว่าเด็ก ๆ ช่างเลือกที่เล่นได้เหมาะมาก คนที่อยู่บ้านแถวนี้ก็พลอยสนุกไปด้วย เด็ก ๆ อย่าเพิ่งย้ายไปเล่นที่อื่นเลย เขาจะให้ค่าขนมอาทิตย์ละ ๒๕ รูปี เด็ก ๆ ได้ยินแล้วดีอกดีใจกันใหญ่ อาทิตย์นี้ได้เล่นสนุกแถมยังได้เงินฟรี ๆ อย่างไม่คาดฝันอีกด้วย

อาทิตย์ถัดมา เมื่อเด็ก ๆ มาเก็บสตางค์ เขาบอกเด็ก ๆ ว่าอาทิตย์นี้เขาให้เงินได้แค่ ๑๕ รูปีเท่านั้น เพราะการเงินกำลังฝืดเคือง เด็ก ๆ คิดในใจว่า ได้ ๑๕ รูปีก็ยังดีกว่าไม่ได้ละนะ

อาทิตย์ต่อมา เขารับลงจากบ้านไปหาเด็ก ๆ พร้อมขอโทษขอโพยว่า เขายังแก้ปัญหาการเงินไม่จบ อาทิตย์นี้เขา

ให้ได้แค่ ๕ รูปีเท่านั้น เด็กๆ รู้สึกโกรธทันที อะไรกัน..... เคยให้ ๒๕ รูปี ...เดี๋ยวนี้ให้แค่ ๕ รูปีเอง... เล่นทั้งที่ได้ ๕ รูปี ...ไม่เอาแล้ว...ไม่คุ้ม... เลิกเล่นดีกว่า..... ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เด็กๆ เหล่านั้นก็หายจากชีวิตเขาไปเลย...

ท่านอาจารย์ว่า เด็กๆ ลืมคิดไปว่า ที่พวกเขาพากันมาเล่นคริกเก็ตตรงนั้น ก็เพื่อความสะดวกสบายและความสนุกสนานเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับเงินแม้แต่นิดเดียว

แม่แพ้ลูกสะใจ

มีคนมาปรารภให้ท่านอาจารย์ฟังบ่อยๆ เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างแม่ผัวกับลูกสะใจ คำสองคำนี้มารวมกันที่ไร้มักให้ความรู้สึกในแง่ลบทุกที ท่านอาจารย์สอนว่า **ให้ตัดคำว่า ‘ผัว’ และ ‘สะใจ’ ออกไปเสีย เหลือไว้เฉพาะ แม่-ลูก** แม่ผัวก็ถือเสียว่าได้ลูกสาวเพิ่มขึ้นมาอีกคนหนึ่ง ส่วนลูกสะใจนั้นก็ให้คิดเสียว่า ตัวเรากับสามีถือเป็นคนๆ เดียวกันแล้ว บัดนี้เรามีแม่สองคน แม้ว่ามันยาก แต่ก็ต้องทำให้พากันไปปฏิบัติธรรมสักเจ็ดวัน เรื่องที่ว่ายากจะง่ายขึ้นเยอะทีเดียว

๒ ใจแค้น

เมื่อประมาณยี่สิบปีที่แล้ว ท่านอาจารย์ได้ไปเทศน์เรื่อง การแก้แค้นที่หน่วยงานรัฐบาลแห่งหนึ่ง ท่านสอนว่า **ความโกรธ การคิดปองร้าย และความคิดที่จะแก้แค้นล้วนเป็นพิษต่อชีวิต เป็นมะเร็งร้ายในจิตใจ เราไม่ควรถือแบบหนังสือที่ว่าแค้นนี้ต้องชำระ แต่เราควรยึด ‘ใจแค้นนี้ต้องชำระ’ เป็นหลักในการดำเนินชีวิต** มีคนนำคำเทศน์ในวันนั้นไปเขียนลงในหนังสือพิมพ์

สองสามปีต่อมา ท่านอาจารย์ได้รับจดหมายจากผู้หญิงคนหนึ่งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เธอเริ่มต้นด้วยการขอบคุณท่านที่ได้ช่วยชีวิตเธอไว้ เธอเล่าว่า เธอแต่งงานแล้วแต่ชีวิตคู่มีปัญหา แรกๆ ก็มีความสุขมาก หลังจากคลอดลูกได้ไม่กี่เดือน ก็จับได้ว่าสามีมีเมียช้อย และในที่สุดสามีก็ทิ้งเธอและลูกน้อยไปโดยไม่ส่งเสียดูแล ทำให้เธอลำบากแสนสาหัส และเป็นทุกข์มาก แค้นใจจนคิดจะไปทำร้ายสามี

เคราะห์ดีที่เธอไปซื้อผักที่ตลาด กลับมาถึงบ้านเห็นข้อความในกระดาษหนังสือพิมพ์ที่แม่ค้าห่อผักมาให้ เป็นพระธรรมเทศนาของท่านอาจารย์ชยสาโร เธออ่านแล้วคิดตามที่ท่านสอน แค้นนี้ไม่ต้องชำระ แต่ใจแค้นนี้ต้องชำระ..... ต้องปล่อยวางความแค้น..... อาจจะประกอบด้วย

บุญเก่าที่เคยทำ ที่เคยเข้าวัดตั้งแต่เด็กๆ แต่ได้ห่างเหินไป เมื่อมีครอบครัวและมีปัญหาารุมเร้า เมื่อได้อ่านข้อความจากหนังสือพิมพ์เก่าๆ นั้น เธอก็บึ้งขึ้นมาจากนล้มนล่อกความคิดที่จะไปทำร้ายสามี เธอกราบเรียนท่านอาจารย์ว่า ท่านได้ช่วยชีวิตเธอไว้มิให้ตกต่ำ ถ้าเธอทำร้ายสามี ป่านนี้คงได้นอนอยู่ในคุกแล้ว และไม่รู้ว่าจะชีวิตของลูกน้อยจะเป็นอย่างไร

๒ รำคาญค้างคาว

เมื่อครั้งที่ท่านอาจารย์ไปปลีกวิเวกอยู่ในถ้ำมืด ท่านเล่าว่า ความจริงก็ไม่ได้อยู่องค์เดียวแท้ๆ หรอก เพราะมีหนูอยู่ด้วย บางครั้งท่านได้ยินเสียงหนู แต่ส่วนมากมันจะเงียบกริบเลย อยู่ไปวันสองวัน ท่านได้ยินเสียงตุ๊บ ตุ๊บ ตุ๊บ ท่านก็สงสัยว่า เอ๊ะ! เสียงอะไร... อ้อ! เสียงหัวใจของตัวท่านที่ดังที่สุดในถ้ำนี้ ท่านว่าท่านชอบมาก...

แม้ว่าท่านจะไม่ต้องเป็นทุกข์กับคน แต่ท่านก็ยัง
สามารถเป็นทุกข์กับหนูได้ เพราะมันมาขึ้นที่นอน แล้วบาง
ครั้งเวลานั่งสมาธิ หนูก็ไต่ขึ้นมาบนตักท่านด้วย เพราะถ้ามัน
มีตมมาก ท่านเลยมองไม่เห็นหนู และหนูก็อาจจะมองไม่เห็น
ท่านเช่นกัน บางทีไต่ขึ้นแต่เสียง แควก แควก ท่านว่าท่าน
รู้สึกรำคาญหนู

ต่อมาไม่นานก็เริ่มมีมารใหม่มาผจญ คราวนี้มาในรูป
ค่างควาครอบครวหนึ่ง มันชอบมาเกาะผนังหินเหนือศีรษะ
แล้วก็ขี้อัดใส่ศีรษะท่านทุกวัน ท่านคิดว่า ‘โธ่! เเวกรรม
อะไรหนอ...เราเคยไปทำอะไรมันตั้งแต่ชาติปางก่อนหรือ
ยังไงนะ’ ท่านว่ามันไม่ชอบแสงสว่าง ก็เลยเอาไฟฉายไปส่อง
เพื่อจะไล่ให้มันไปเกาะที่อื่น “ไป ๆ... ชั่ว ๆ...” แต่มันก็ไม่
ยอมไป ท่านก็เลยเอาผ้าไปโบก ๆ ไล่มัน เผลอผ้าไปโดนตัว
มันเข้าทำเอามันช็อคไปเลย ตกลงมานอนแอ้งแม้งอยู่บนดิน
ใจหนึ่งท่านก็นึกสมน้ำหน้ามัน แต่อีกใจหนึ่งท่านก็เป็นห่วง
กลัวหนูจะมากินมัน ถ้ามันตายไปแล้วก็ ท่านจะบาปถึงขั้น
ตกนรกเลย อยู่ในถ้ำองค์เดียวท่านจะแสดงอาบัติก็ไม่ได้ ต้อง
รอจนถึงวันอุโบสถ ท่านจึงจะได้ออกจากถ้ำ ท่านคิดว่าจะทำ
อย่างไรดีหนอ

ในที่สุดท่านก็เลยต้องลงจากเตียง ไปยืนเป็นบอดี้การ์ด
ให้ค่างควา คอยเฝ้าระวังไม่ให้หนูมากินมัน รอจนมันฟื้นแถม
ยังต้องรอให้มันหายงเสียก่อนด้วย มันจึงได้บินไปเกาะที่อื่น
ท่านว่าใช้เวลาทั้งหมดเป็นชั่วโมงสองชั่วโมงเลยทีเดียว คราวนี้

ค้ำความมันเข็ดจริง ๆ ไม่กล้ามาอยู่เหนือศีรษะท่านอีกเลย
ท่านเองก็แผ่เมตตาให้มัน ขอให้ค้ำความมีความสุข ๆ เกิด แต่
อย่ามามีความสุขตรงนี้นะ ขอให้ไปมีความสุขที่อื่น ๆ เกิด นี่
เรียกว่าเมตตาที่มีเงื่อนไข

คำถามคำตอบ ๑๔

“จะสังเกตพระได้อย่างไรครับ
ว่า ท่านเป็นพระฝ่ายมหยาน
หรือ เถรวาท”

“ก็ถามท่านซิ ง่ายจะตาย....”

ช่างซึ่งความดี

ยิ่งเราปฏิบัติภาวนา เราจะยิ่งซาบซึ้งในความดี
จิตอ่อนไปสู่ความดี ไม่ว่าจะเห็นใครทำดีที่ไหน แม้เพียง
เล็กน้อย ก็ารู้สึกประทับใจ

ท่านอาจารย์เล่าว่า “ไปบิณฑบาต เห็นคนซึ่งจักรยานทำ
ของหล่น ชาวบ้านอีกคนตะโกนบอกว่าของตกๆ เพียงแค่นั้น
อาตมาน้ำตาไหลเลย เห็นชาวบ้านที่กำลังใส่บาตรนิดหน่อย
เหมือนกัน”

รวบยอด

ในสมัยโบราณที่ประเทศอินเดีย มหาเศรษฐีคนหนึ่ง
มีศรัทธาอยากจะทำกุศลชดเชยใจเพื่อการปฏิบัติภาวนา
แต่เขาจำเป็นต้องจัดการเรื่องทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่มากมายให้
เรียบร้อยเสียก่อน จึงจะออกบวชได้อย่างหมดห่วง ปัญหากอยู่ที่
ว่าเขาไม่มีครอบครัวพี่น้องหรือลูกหลานเลย ฉะนั้นใครจะ
เป็นผู้ที่เหมาะสมที่สุดที่เขาสมควรจะยกทรัพย์สินสมบัติให้ เขา
คิดๆ จนหาคำตอบได้ว่า เขาจะยกทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดให้
แก่คนที่จนที่สุดในอินเดีย แต่บุคคลคนนั้นจะเป็นใครเล่า

ท่านเศรษฐีประกาศกับเพื่อนฝูงว่า เขาจะออกเดินธุดงค์สักหนึ่งปีไปให้ทั่วอินเดียเพื่อค้นหาคนที่จนที่สุด โดยไปแบบคนธรรมดาๆ ไม่ให้ใครรู้ว่าเขาเป็นมหาเศรษฐี ว่าแล้วเขาก็ออกเดินทางไปและหายตัวไปจากวงการเศรษฐีเป็นเวลาหนึ่งปีเต็ม เมื่อเขากลับมา เพื่อนๆ ถามด้วยความตื่นเต็นว่า ใครคือคนยากจนที่สุดในอินเดียที่จะโชคดีได้รับทรัพย์สมบัติจากเขา คำตอบของท่านเศรษฐีทำเอาเพื่อนๆ ทุกคนอ้าปากหวอด้วยความงงงวยเป็นที่สุดว่ามันจะเป็นไปได้ได้อย่างไร....

เศรษฐี “หลังจากใช้เวลาเดินทางไปทั่วทุกแคว้น ผมตัดสินใจแล้วว่า ผมจะถวายทรัพย์สมบัติทั้งหมดของผมแก่มหाराชาของเรา”

เพื่อน ๆ “อ้าว! นั่นก็ผิดหลักการที่ท่านตั้งไว้เองนะสิว่าจะยกสมบัติให้คนที่จนที่สุดในอินเดีย นี่ท่านกลับมายกสมบัติให้กับคนที่รวยที่สุดนะ ท่านเปลี่ยนความคิดไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

เศรษฐี “เปล่า! ผมไม่ได้เปลี่ยนหลักการที่ผมตั้งไว้หรอกนะ”

เพื่อน ๆ “อ้าว! แล้วมันยังงัยกันล่ะท่าน พวกเราสับสนไปหมดแล้ว”

เศรษฐี “ระหว่างเดินทางผมพบผู้คนมากมาย ผมพยายามหาคนที่จนที่สุด ผมพบชาวบ้านอยู่ในกระท่อมเล็กๆ กลางทุ่งนา เขาเชิญผมไปพักในบ้าน ผมเห็นเขาอยู่กันอย่างพอเพียง แม้

จะจนเงินทอง แต่เขาก็มีพออยู่พอกิน มีเมตตาต่อกัน เคารพและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน พวกเขาอยู่กันอย่างมีความสุข ผมเลยต้องสรุปว่าคนอย่างนี้ไม่จนแน่

ที่นี้ผมก็คิดต่อว่าจะเอาอะไรเป็นเครื่องตัดสินความจน พิจารณาแล้วผมเห็นว่า **คนที่รู้สึกว่ขาดที่สุด คนที่ไม่พอใจกับสิ่งที่ตนมีอยู่น่าจะถือได้ว่าคนชนิดนั้นเป็นคนที่ยจน** จากนั้นผมก็คิดถึงมหाराชาของเรา ท่านเรียกเก็บภาษีพวกเราเพิ่มขึ้นทุกปี ไม่เคยพอซักที แล้วยังชอบทำสงครามกับประเทศนั้นประเทศนี้เพื่อขยายอาณาจักรอยู่ตลอดเวลา ผมจึงสรุปว่ามหाराชาเป็นผู้ที่มีเท่าไรก็ไม่รู้จักพอ ฉะนั้นท่านนั้นแหละเป็นบุคคลที่ยจนที่สุดในชมพูทวีปนี้ ผมจึงตัดสินใจจะยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้ท่าน”

เรื่องผีๆ

คำถามยอดฮิตระหว่างการปฏิบัติธรรมของเด็ก คือ เรื่องผี เช่น “ผีหรือวิญญาณมีจริงไหมครับ ท่านอาจารย์เคยเจอไหมครับ” และเด็ก ๆ มักจะรอฟังคำตอบด้วยใจระทึก เพราะคาดว่าพระป่าอย่างท่านคงจะมีประสบการณ์เด็ด ๆ อย่างแน่นอน

ท่านรู้ใจพวกเด็ก ๆ ดี ท่านจึงตอบแบบซำๆ ลากๆ คำว่า “ผีนะเหอ..อ.... เคย..ย...เห็น.....บ่อย..ย...” แล้วท่านก็หยุดนิ่งสักพัก ทำเอาเด็ก ๆ ตื่นเต้นไปตามๆ กัน ก่อนที่จะได้ผิด้หวังไปตามระเบียบเมื่อท่านพูดต่อว่า “ในจอทีวีตอนอาตมาเด็ก ๆ” บางครั้งท่านอาจารย์เคยตอบว่า “เจอสิ มีผีอยู่หน้ากุฏิอาตมาเยอะแยะเลย” พอเด็ก ๆ ถามว่า “แล้วหน้าตามันเป็นยังไงครับ” ท่านตอบว่า “โอ้โฮ!.... สวยมากเลย หลายหลากสีเลย” พอเห็นเด็ก ๆ ทำหน้าสงสัย ท่านจึงบอกว่า “ก็ผีเสื้อใจล่ะ”

เด็ก ๆ เคยถามท่านอาจารย์ว่า “ถ้าเกิดเห็นผี เราจะทำอย่างไรดีคะ” ท่านตอบว่า “ถ้ากลัวก็รีบปิดทีวีซะสิ (ทำเอาเด็ก ๆ งงอีกตามเคย) แต่ถ้าเห็นผีจริงๆ นอกทีวีล่ะก็ ก็ต้องรู้ว่ามันมีทางเป็นไปได้สองอย่าง ให้ตั้งสติหยุดคิดพิจารณาว่า นั่นเป็นผีจริงๆ หรือเปล่า หรือมันเป็นเพียงอุปาทานที่เราแต่ง

ขึ้นมาเอง ฉะนั้นจงอย่ารีบตีกระทันหันที่ที่เราเห็นหรือคิดว่าเป็นผี อาตมาขอแนะนำว่า ไม่ว่าจะเป็ผีจริงหรือผีปลอม สิ่งที่น่าจะทำได้ก็คือ แผ่เมตตา ขอให้เป็ความสุข ๆ เกิด แต่ขอให้ไปเป็นสุข ๆ ที่อื่นเถิดนะ” ทำให้เด็ก ๆ หัวเราะชอบใจ ท่านอาจารย์ส่งท้ายเรื่องนี้ว่า “ผีนะไม่เป็ไรหรอก ผีจะมาทำอะไรเราได้ พระพุทธองค์ท่านตรัสไว้ว่า **คนดีมีเมตตาเป็นที่รักของทั้งมนุษย์และอมมนุษย์**”

และท่านยังสอนเด็ก ๆ อีกด้วยว่า “คนเรานะ...ต้องรู้จักจับประเด็น เราเป็ในทุกข์เพราะผีหรือเป็ในทุกข์เพราะกลัวผีจริง ๆ แล้วปัญหาไม่ได้อยู่ที่ผี แต่อยู่ที่ความกลัว เราจึงต้องแก้ที่ความกลัว ไม่ใช่แก้ที่ผี”

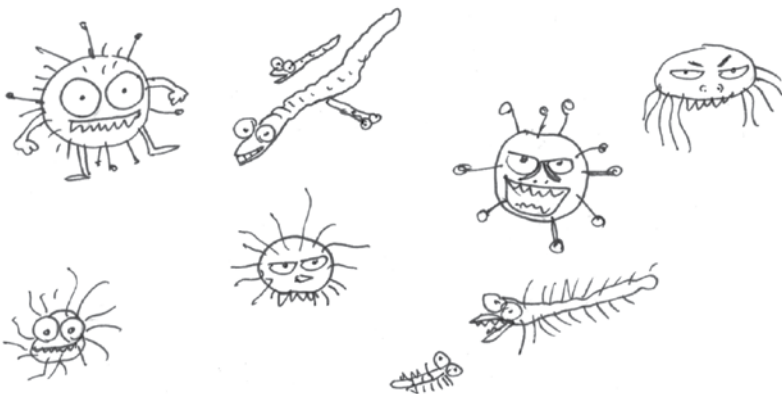

อยู่ไม่ดีๆ อยู่แล้วก็.....

พระพุทธองค์ตรัสว่าร่างกายเป็นรังของโรค พร้อมจะเป็นนั้นพร้อมจะเป็นนี่อยู่ตลอดเวลา เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย คนบางคนก็น้อยใจในโชควาสนา เวลาไปหาหมอ หมอถามว่าเป็นอะไร ก็มักจะตอบด้วยประโยค “อยู่ดีๆ ก็เป็น....”

ท่านอาจารย์ว่า คำๆ นี้ไม่ควรจะใช้กับร่างกายนะ อยู่ดีๆ มันไม่มีหรอก “มันอยู่ไม่ดีๆ อยู่แล้วก็.....” มากกว่า เพราะฉะนั้นเมื่อมันเป็นโรค มันก็เป็นธรรมดาของมัน แปลกที่ไม่เป็นมากกว่า..... ไม่ต้องแปลกที่เป็น..... **ฉะนั้นพยายามให้เห็นอะไรๆ เป็นธรรมดาเรามีความเจ็บไข้เป็นธรรมดา จะล่วงพ้นความเจ็บไข้ไปไม่ได้.....**

ช่วยขโมย

คำคืนหนึ่งขณะที่หลวงพ่อกำลังสวดมนต์ภาวนาอยู่ในวัด ขโมยคนหนึ่งถือดาบเข้ามาจี้และขู่ท่าน

ขโมย “your money or your life ?....เอาเงินมา ไม่งั้นตาย”

หากท่านกลับพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงสงบ

หลวงพ่อ “อย่าส่งเสียงดังสิ หลวงพ่อกำลังสวดมนต์อยู่ ไม่เห็นรี เงินนะอยู่ในลิ้นชัก อยากรได้ก็ไปหยิบเอาเถิด”

ขโมยรู้สึกแปลกใจมาก เขาถือดาบเข้ามาอย่างนี้ หลวงพ่อยังเฉยๆ อยู่ได้อย่างไร แถมยังบอกที่เก็บเงินให้เขา หยิบเอาเองซะด้วยขณะที่เขากำลังหยิบเงินจากในลิ้นชัก

หลวงพ่อ “อย่าเอาเงินไปหมดนะ เหลือไว้ให้หลวงพ่อไปจ่ายตลาดพุงนี้บ้าง”

ขโมยยังไม่ได้พูดอะไรโต้ตอบ

หลวงพ่อย้ำ “ได้ยินใช่ไหม อย่าเอาเงินไปหมด ให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งนะ”

ขโมย รับคำด้วยความประทับใจ “ครับ” เขาหยิบเงินไปส่วนหนึ่งแล้วทำท่าจะปีนหน้าต่างออกไป

หลวงพ่อ “อ้าว! ได้เงินแล้วจะไปเลยรี ไม่มีมารยาทเลยนะเนี่ย มากกราบขอบขอบคุณหลวงพ่อก่อนสิ”

ขโมยจึงวางดาบลงแล้วกราบขอขมาพระคุณหลวงพ่อก่อนจะรีบหนีไป

อีกสองวันต่อมา เขาถูกตำรวจจับและโดนทรมานให้บอกว่าจะไปทำผิดอะไรมาบ้าง เขาสารภาพว่าเขาไปขโมยเงินหลวงพ่อกับที่วัด ตำรวจจึงพาเขามาพบหลวงพ่อกับ

ตำรวจ “ผู้ชายคนนี่มาขโมยเงินหลวงพ่อกับใช้มัยครับ”

หลวงพ่อกับ “เปล่านี้ เขาไม่ได้ขโมยนะ หลวงพ่อกับให้เขาเองแล้วเขาก็ขอขมาหลวงพ่อกับด้วย”

ดังนั้นตำรวจจึงต้องปล่อยตัวขโมย เขาไม่ต้องติดคุกเพราะความเมตตาของหลวงพ่อกับ เขาเกิดศรัทธาขอออกบวชและในที่สุดก็ได้กลายเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบในที่สุด

คำถามคำตอบ ๑๕

“แหม....ทำไมต้องกลัวด้วย บางคนนั่งสมาธิจิตสงบไม่กี่วินาที ก็เกิดกลัวเสียแล้วว่าจะติดสุข คนเรานะติดสุขอยู่แล้ว ไม่ใช่ว่าตอนนี้ไม่ติด ที่ไปเที่ยวทั้งวัน เป็นอาทิตย์เป็นเดือนไม่เห็นกลัวติดสุขเลย....พระพุทธองค์บอกว่าไม่ต้องกลัวความสุขจากการปฏิบัติธรรมหรอก มันไม่มีพิษ ไม่มีภัย ท่านอนุญาตให้ติดได้ ถ้ามีสัมมาทิฐิความเห็นชอบ ก็จะติดไม่นานหรอก เพราะจะรู้ตัวว่ามันเป็นแค่ทางผ่าน ไม่ใช่เป้าหมายสูงสุด..... ถ้าปฏิบัติโดยไม่เจอสสุขเลย นั่นแหละที่การปฏิบัติมันจะไม่ไปไหน”

“ถ้าเราติดสุขจากการภาวนา การปฏิบัติของเราจะไม่ก้าวหน้า ไช้ไหมครับ”

ถึงเวลาเข้าวัด

ท่านอาจารย์ว่า การปฏิบัติธรรมเป็นเรื่องสำคัญของชีวิต ไม่ใช่ว่าจะต้องออกหักหรือฟันหักเสียก่อนจึงจะเข้าวัด **หุดี ๆ ฟังแต่ดนตรี หูหมดสภาพจึงไปฟังพระ** แล้วก็บ่นว่า “อียังน้อ ฟังบ่ได้ยินเลย” ฉะนั้นควรเริ่มตั้งแต่อายุน้อยๆ สังขารยังไม่ชำรุด กิเลสยังไม่มาก พอที่เราจะเอาชนะมันได้ แต่คนส่วนมากไม่ได้คิดเช่นนี้

งอกไม่งาม

ฮ่องเต้งค์หนึ่งมีแต่พระธิดา ไม่มีพระโอรสสืบทอดราชสมบัติ ท่านต้องการจะหาชายหนุ่มที่เหมาะสมที่สุดมาปกครองประเทศต่อจากท่าน ท่านจึงคิดอุบายที่จะเลือกเฟ้นคน ๆ นั้น ท่านเรียกคนหนุ่มที่มีความสามารถหลายสิบคน

เข้าเฝ้า แล้วแจกเมล็ดพันธุ์พืชทุกคน ๆ ละเมล็ดให้นำไปปลูก พร้อมสั่งว่าครบหนึ่งปีแล้วให้นำผลงานมาให้ท่านดู

เมล็ดพันธุ์พืชนี้มีค่านัก เพราะอาจนำมาซึ่งราชสมบัติ และราชอาณาจักร ชายหนุ่มทุกคนประดับประดาเมล็ดพันธุ์ที่เขาได้รับมาแล้วนำไปปลูกอย่างระมัดระวังทะนุถนอมที่สุด หลายคนถึงกับต้องพยายามมาเฝ้า เพราะกลัวคนมาขโมย ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ ลี เขานำเมล็ดพันธุ์ไปลงดินอย่างดี ตั้งอกตั้งใจรดน้ำทุกวัน แต่วันเวลาผ่านไปก็ไม่มีพืชอะไรงอกขึ้นมาให้เห็น เมื่อลองสืบถามจากเพื่อน ๆ ทุก ๆ คนว่าต้นไม้ของพวกเขาเติบโตสวยงาม บ้างก็ว่าสูงหนึ่งฟุตแล้ว บ้างก็ว่าสูงสองฟุตแล้ว ทำให้เขาน้อยใจในโชคชะตานัก

หนึ่งปีผ่านไป บัดนี้ถึงเวลาที่ชายหนุ่มทุกคนจะต้องนำผลงานไปให้ฮ่องเต้ดู หนุ่มลี้รู้สึกอายมากที่จะต้องนำกระถางพร้อมเมล็ดที่ไม่มีอะไรงอกขึ้นมาเลยเข้าวัง เขาเข้าไปยืนอยู่ในแถวที่คนอื่น ๆ มีต้นไม้ที่แข็งแรงสมบูรณ์และสวยงามอยู่ในมือทุก ๆ คนที่เห็นเขาต่างทำหน้ายิ้มเยาะสมเพช... อย่างน้อยก็หมดคู่แข่งไปแล้วหนึ่ง.....

ฮ่องเต้เดินตรวจชมผลงานตั้งแต่หัวแถวจนท้ายแถว ท่านรำพึงในใจ ‘.....เฮ้อ!..... มีเพียงคนเดียวเท่านั้นเองที่ปลูกต้นไม้ไม่ขึ้น.... คนหนุ่มสมัยนี้ช่างกระไรเลย....’ ท่านเดินตรงเข้ามาหาหนุ่มลี้ และชี้ว่านี่แหละคือผู้ที่จะเป็นทายาทสืบทอดราชสมบัติ เขาจะได้เป็นฮ่องเต้ต่อไป.... ท่านว่าคนจะเป็นฮ่องเต้ได้ต้องเป็นคนมีคุณธรรม ชายหนุ่มคนนี้เป็นคน

ชื่อสัตย์ เมล็ดพืชที่ท่านแจกไปล้วนเป็นหมัน จะปลูกดีขนาดไหนมันก็ไม่มีทางออกได้ ชายหนุ่มคนอื่น ๆ มีผลงานเป็นต้นไม้อสวยงาม แต่เป็นต้นไม้ที่ออกมาจากเมล็ดพันธุ์อื่นที่ท่านไม่ได้เป็นผู้แจก

เกือบจะ....

ท่านอาจารย์สอนว่า เวลาคนเราเป็นทุกข์ เรามักจะต้องการธรรมะแบบปลุมพยาบาล ทั้งๆ ที่เราควรฝึกจิตเสียตั้งแต่เมื่อเรายังไม่ทุกข์มาก จิตมันจึงจะมีกำลัง แต่เรามักจะชอบเบี่ยงที่จะไปทำอย่างอื่นเสียมากกว่า โยมคนหนึ่งไปหาพระที่สอนเรื่องการปฏิบัติภาวนา

พระ “แล้วนี้ได้ภาวนาทุกวันมั้ย”

โยม “ก็...เกือบจะทุกวันครับ”

พระ “ดีจริง...อนุโมทนาสาธุนะ”

โยม “ครับ...คือ...วันจันทร์ผมก็เกือบจะนั่งสมาธิครับ วันอังคารผมก็เกือบจะอีกเหมือนกัน ผมเกือบจะทุกวันเลยครับ”

พระ “จ้ะนี่...การภาวนาของโยมก็ เกือบจะ ได้ผล
นะลิ”

ท่านอาจารย์ว่า มันก็เหมือนกับคนตกรถไฟตก
เครื่องบิน แล้วบ่นว่าเกือบจะทัน ...เกือบจะทันก็คือตก
นั่นแหละ....

ระวังสิ่งที่ยากได้

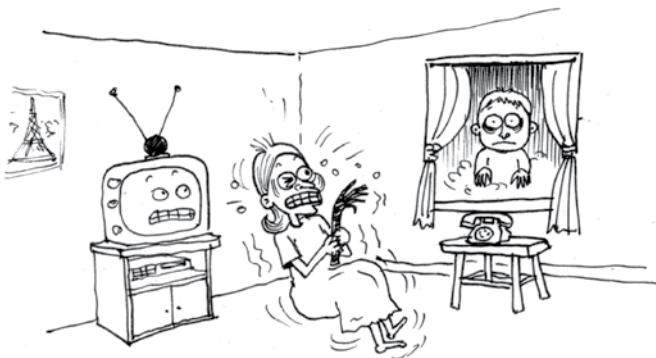
นายทหารชาวอังกฤษคนหนึ่งรับราชการที่อินเดีย เขา
ลาพักร้อนไปเยี่ยมน้องสาวและสามีของเธอ เมื่อเขาเอาของ
ออกจากกระเป๋า น้องสาวเห็นเขาถือของอะไรสักอย่าง รูป
ร่างยาวๆ แฉ่งๆ มีผ้าห่อไว้ จึงเกิดความอยากรู้อยากเห็นว่า
พี่ชายแก้ห่อผ้าให้ดู ปรากฏว่าเป็นมือลิง น่าเกลียดน่ากลัวมาก
พี่ชายบอกว่าได้มาจากหมอไสยศาสตร์ หมอบอกว่า ถ้าจับ
มือลิงนี้แล้วอธิษฐานขออะไรก็ตามสามข้อ จะได้สมปรารถนา
แต่พี่ชายบอกว่า อย่าขอดีกว่า เพราะมันเป็นเรื่องไสยศาสตร์
ไม่ใช่เรื่องดี ถึงกระนั้นน้องสาวก็ยังอยากที่จะขอยู่ดี

เธออธิษฐานทันที.....‘ขอให้รวยเถิด’..... มือลิงก็สั้น ๆ ๗ จนเธอกลับ จึงรีบวางลงยังไม่มีอะไรเกิดขึ้น เธอคิดในใจว่า ‘คงไม่ใช่เรื่องจริงหรอก’ ลักพักหนึ่งมีเสียงคนเคาะประตูหน้าบ้าน ปรากฏว่าเป็นเจ้าของโรงงานที่ลูกชายของเธอทำงานอยู่ เจ้าของโรงงานแจ้งว่า เกิดอุบัติเหตุที่โรงงานทำให้ลูกชายเสียชีวิต โรงงานขอรับผิดชอบด้วยการจ่ายเงินชดเชยให้ก้อนโต บัดนี้เธอรวยสมปรารถนาแล้ว แต่....ไม่ใช่อย่างที่เธอต้องการ

เธอร้องให้เสียใจจนหมดสติ เมื่อฟื้นขึ้นมา เธอนึกถึงมือลิงทันที จึงวิ่งไปจับมือลิง อธิษฐานขอให้ได้ลูกชายกลับคืนมา มือลิงสั้น ๆ ๗ ๗ รับคำขอ แต่ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นจนกระทั่งค่ำ ทุกคนได้ยินเสียงเหมือนหนังผี จึงมองไปที่หน้าต่าง เห็นลูกชายของเธอยืนอยู่ตรงนั้น หน้าขาวซีดไม่มีสีเลือด เธอได้ลูกชายกลับคืนมาก็จริง แต่ทว่ากลับมาในสภาพ **ผี**

เธอตกใจกลัวมาก รีบวิ่งไปจับมือลิงอีกครั้ง อธิษฐานปากคอสนั่น “ขอให้ลูกชายไปที่ชอบ ๆ โดยเร็วด้วยเถิดเจ้าค่า”.....เธอได้ขอครบสามข้อพอดี.....

ออกซิเจนธรรม

ในสมัยนี้การปฏิบัติธรรมถือเป็นเรื่องฮิต ชายคนหนึ่ง
อยากจะทำปฏิบัติธรรมตามแฟชั่นเพื่อให้ได้ชื่อว่าทันสมัยกับ
เขาบ้าง เขาไปขอให้อาจารย์ท่านหนึ่งสอนเขา แต่อาจารย์
รู้ทันจึงไม่ยอมสอน เขาอ้อนวอนเท่าไรๆ อาจารย์ก็ไม่ยอม
สอนท่าเดียว แต่เขาก็ไม่ยอมแพ้ ตื้อๆ ในที่สุดอาจารย์พา
เขาไปที่ชายทะเล ลุยลงไปในทะเล แล้วอาจารย์ก็กดหัวเขาลง
ไปในน้ำ จนเขาเกือบๆ จะตายนั้นแหละ อาจารย์จึงได้ปล่อย
อาจารย์ถามว่า เมื่อนี้เขาต้องการอะไรมากที่สุด เขาตอบว่า
ต้องการออกซิเจน อาจารย์จึงบอกว่า ถ้าเขาต้องการคำสอน
มากเท่าต้องการออกซิเจนในขณะเมื่อนี้ นั้นแหละอาจารย์จึง
จะสอนให้

ท่านอาจารย์จึงให้เราบททวนดูว่า เรามาปฏิบัติธรรม
เพื่ออะไร และพร้อมที่จะเสียสละอะไรบ้าง การปฏิบัติธรรม
นั้นไม่ใช่เรื่องที่จะได้อะไรๆ มาง่ายๆ ทุกคนต้องทำด้วย
ตัวเอง ด้วยความพอใจ และมีความสมดุลระหว่าง ฉันทะ
ความมุ่งมั่นตั้งใจ กับ ความใจเย็น ยอมรับสภาพความเป็น
จริงของกายและใจ

คำถามคำตอบ ๑๖

“ที่ท่านอาจารย์ไม่ให้พูดในระหว่าง
การปฏิบัติธรรม โดยเฉพาะไม่ให้
พูดเพื่อเจ้า จะขอใช้วิธีเขียนถึงกัน
แทนจะได้ไหมเจ้าคะ”

“ก็แล้วแต่ว่าจะเขียนว่า
อะไร ถ้าเขียนว่า ‘งูกัด ช่วย
ด้วย’ ก็โอเค การแซ่ตักันทาง
อินเทอร์เน็ต ไม่ได้พูดนะ แต่
ก็เพื่อเจ้ามาก ทุกอย่างอยู่ที่
เจตนา”

เด็ดหนดเสือโคร่ง

หลังสงครามเกาหลี ทหารผ่านศึกคนหนึ่งได้กลับมาอยู่บ้านกับครอบครัวอีกครั้ง เขารอดปลอดภัยมาจากสงครามด้วยอวัยวะครบสามสิบสอง ภรรยาของเขาแสนจะดีใจที่ได้สามีกลับคืนมา แต่แล้วเธอก็พบว่า สามีของเธอเปลี่ยนแปลงไปมาก เขาไม่อบอุ่นน่ารักเหมือนแต่ก่อน วันๆ เอาแต่นั่งหน้าเคียดไม่พูดไม่จาซึมมอยู่อย่างนั้นทั้งวัน เธอรู้สึกสงสารสามีของเธอมาก อยากจะ让他สามารถปล่อยวางความทรงจำอันเลวร้ายจากสงครามแล้วกลับมาว่าเรื่องเหมือนเก่าได้ เธอพยายามจะช่วยเขาแต่เขาก็ไม่ยอมให้เธอเข้าไปใกล้เลย เธอจะทำอย่างไรดีนะ

เธอจึงตัดสินใจไปหาหลวงพ่ผู้ทรงภูมิปัญญา ตั้งใจจะขอยาวิเศษไปรักษาสามี หลวงพ่อบอกว่า งานนี้เป็นงานใหญ่ ต้องใช้ของสำคัญเป็นวัตถุดิบ ท่านต้องการหนวดเสือโคร่งหนึ่งเส้น เธอจะหาให้ท่านได้หรือไม่ ความรักสามีอย่างสุดซึ้งทำให้เธอตกปากรับคำว่าจะพยายามไปหาหนวดเสือโคร่งมาให้ได้

ด้วยจิตใจอันกล้าหาญ เธอตัดสินใจเดินเข้าไปในป่า ลึกเข้าไปๆ และปีนขึ้นไปบนภูเขาจนพบถ้ำๆ หนึ่ง มองเห็นเสือโคร่งนั่งอยู่ในถ้ำนั้น ทำอย่างไรจึงจะได้หนวดเสือโคร่ง เธอ

พยายามวางแผนยุทธศาสตร์พิชิตเสือโคร่ง เธอนั่งอยู่หน้าถ้ำ
 หนึ่งๆ เป็นเวลานาน ค่อยๆ เขยิบเข้าไปใกล้ทีละนิดๆ เขยิบนิด
 หนึ่งแล้วนั่งนิ่งรอดูท่าทีของเสือโคร่งอยู่เป็นนาน ก่อนที่จะ
 เขยิบต่อไปอีกนิด เธออดทน... ใจเย็น... และต้องใช้สมาธิ
 อย่างสุดๆ เพื่อจะค่อยๆ เข้าไปใกล้ๆ เสือโคร่งโดยไม่ทำให้
 มันเห็นว่าเธอเป็นศัตรู.... ในที่สุด...เธอก็ได้เข้าไปนั่งอยู่ชิดตัว
 เสือโคร่ง นิ่งนิ่งๆ อยู่ข้างๆ จนเสือโคร่งรู้สึกชิน ไม่มีท่าทีดุร้าย
 เธออดทนนิ่งนิ่งๆ จนเสือโคร่งหลับไป เธอจึงกระตุกหนวดเสือ
 โคร่งได้สำเร็จ แล้วเธอก็ค่อยๆ ย่องกลับออกมา

เธอนำหนวดเสือโคร่งเส้นนั้นมาให้หลวงพ่อด้วยความ
 ภูมิใจ หลวงพ่อพยักหน้า และบอกเธอว่า “ทิ้งได้เลย” เธอร้อง
 อูทธรณ์ว่า กว่าจะได้หนวดเสือโคร่งเส้นนี้มา มันยากลำบาก
 มากสุดจะพรรณนา หลวงพ่อบอกเธอว่า เธอต้องใช้วิธีเดียวกับ
 ที่เข้าไปหาเสือโคร่งกับสามีของเธอ เขาผ่านศึกสงครามมา
 จิตใจของเขาได้รับความกระทบกระเทือน เธอจะต้องอดทน...
 ใจเย็น... ค่อยๆ เขยิบเข้าไปหาเขาทีละนิดๆ ... อดทน...
 ใจเย็น... แล้วสามีของเธอจะยอมรับเธอในที่สุด

ยิ่งแพงยิ่งดี

เจ้าของร้านเพชรรายหนึ่งตัดสินใจจะปิดร้านเพื่อย้ายไปอยู่เมืองอื่น เขาต้องการจะขายโล่ของให้หมด ขายไปๆ จนเหลือของชุดสุดท้ายที่ขายไม่ออกมาเป็นเดือนๆ แล้ว เขาไม่อยากจะลดราคาลงไปอีกเพราะกลัวขาดทุน จึงไปปรึกษาเพื่อนว่าจะทำอย่างไรดี เพื่อนแนะนำว่าให้ขึ้นราคาแพงๆ ไปเลย เขาไม่อยากจะเชื่อแต่ก็ลองดู ปรากฏว่าได้ผลสำเร็จ ของก็ของเดิมนั้นแหละ แต่พอขึ้นราคาปุ๊บ ก็ขายออกทันทีที่เขาขายของได้หมดทุกชิ้นภายในเวลาไม่กี่วัน

ท่านอาจารย์ว่า เขาใช้หลักจิตวิทยาเข้าถึงคนบางกลุ่มที่เห็นว่ายิ่งแพงยิ่งดี สำหรับคนกลุ่มนี้ หากมีของคล้ายๆ กันหลายๆ ชิ้นให้เลือก วิธีตัดสินใจของเขา คือเลือกอันแพงที่สุดไว้ก่อน เพราะสำหรับเขาแล้วแพงแปลว่าดี ท่านว่า คนอย่างนี้ก็มีมากในสังคมเรา

กว่าจะได้บวช

ครั้งหนึ่งมีคำถามจากคนที่อยากจะบวชตลอดชีวิต แต่ก็ยังเสียดายกิเลสอยู่ ขอให้ท่านอาจารย์แนะนำว่า เขาควรจะทำอย่างไรดี ท่านอาจารย์จึงได้ยกตัวอย่างเรื่องของตัวท่านว่า ท่านเองอยู่ในวัดก่อนสองปี จึงจะได้บวชเป็นพระ หลวงพ่อชาท่านว่า **บวชง่าย สึกง่าย บวชยาก สึกยาก** ท่านเริ่มด้วยการไปเป็นปะขาวอยู่ที่วัดท่านอาจารย์สุเมโธที่อังกฤษก่อนเป็นเวลาสามถึงสี่เดือน แล้วก็ต้องไปเริ่มต้นเป็นปะขาวใหม่ที่วัดป่าพงอีกสี่ถึงห้าเดือน บวชเป็นสามเณรอีกปีกว่า จึงจะได้บวชเป็นพระ ฉะนั้นท่านจึงได้เรียนรู้เข้าใจชีวิตพรหมจรรย์พอสมควรก่อนจะอุปสมบท ท่านจึงแนะนำว่า ถ้าใจหนึ่งอยากบวช ขณะที่อีกใจยังเสียดายกิเลส ก็ให้ไปอยู่วัดเป็นปะขาวถือศีลแปดสักพรรษาไว้ใช้ครูบาอาจารย์ก่อน ยังไม่ต้องรีบบวช ภูมิใจตัวเองให้ดีเสียก่อน แล้วให้อาจารย์หรือเจ้าอาวาสท่านเป็นผู้พิจารณาตัดสินว่า เราพร้อมหรือไม่พร้อมและเมื่อไหร่ ให้แล้วแต่อาจารย์

ท่านเห็นว่า **‘แล้วแต่อาจารย์’** นี่เป็นเรื่องดี หลวงพ่อชาท่านจะให้ลูกศิษย์เห็นว่า ทุกข์เกิดเพราะตัณหา ฉะนั้นท่านจะ

ฝันค้นหาความอยาก ความอยากของท่านอาจารย์คือ ‘ร้อน
กางเกง’ ท่านไม่เคยร้อนผ้าเหลือง แต่ท่านร้อนกางเกง คือ
อยากบวชเป็นพระมาก หลวงพ่อเรียกท่านอาจารย์ว่า ซ้อน
ซึ่งมาจากชื่อ ฌอน

หลวงพ่อบอก “ซ้อน...อยากบวชมั๊ย”

ท่านอาจารย์ “อยากบวชครับ” ท่านรีบตอบอย่างแข็งขัน
เพราะอยากจะให้หลวงพ่อบอกเห็นความ
จริงใจ

หลวงพ่อบอก “เออ ! อยากบวชก็ยังไม่ต้องบวช”

ท่านอาจารย์ “!?!?”

ในเวลาต่อมา

หลวงพ่อบอก “ซ้อน...อยากบวชมั๊ย”

ท่านอาจารย์ “ก็ยังไม่ต้องบวชก็ได้ครับ”

หลวงพ่อบอก “เอ้อ ! งั้นก็ยังไม่ต้องบวช”

ท่านอาจารย์ “!?!?”

พระผู้หวังดีองค์หนึ่งจึงให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์แก่
ท่าน ถ้าหลวงพ่อบอกจะลองใจในครั้งต่อมา

หลวงพ่อบอก “ซ้อน...อยากบวชมั๊ย”

ท่านอาจารย์ “แล้วแต่หลวงพ่อบอกครับ”

หลวงพ่อบอก “อืม.....”

....แล้วท่านก็ได้บวช.... ฉะนั้นประโยคๆ นี้ใช้ได้ตลอด
“แล้วแต่หลวงพ่อบอก... แล้วแต่ครูบาอาจารย์”

หญิงเดียวในชีวิต

วันหนึ่งท่านอาจารย์รับนิมนต์ไปเทศน์อบรมพระเถร ร่วมร้อยรูปที่เรียนบาลีที่วัดแห่งหนึ่งในอำเภอหาดใหญ่ หลังจากการแสดงธรรม ท่านเปิดโอกาสให้ถามคำถาม มีคำถามมากมายเกี่ยวกับการถือศีล แต่ก็มีคำถามหนึ่งของพระที่ไม่อยากจะถือศีล แต่โยมแม่อ่อนนวยขอร้องอยากจะให้พระลูกชายถือศีลออกมาใช้ชีวิตฆราวาส ท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นว่า พวกแม่ๆ นี่ก็แปลกนะ เมื่อลูกยังไม่ได้บวช ก็ตั้งความหวังอยากจะให้ลูกได้บวชเป็นพระ พยายามโน้มน้าวชักจูงขอร้องให้ลูกชายบวช ว่าเป็นบุญเป็นกุศลอย่างนั้นอย่างนี้ แต่พอลูกชายบวชแล้ว ก็มักอยากจะให้ถือศีล ถ้าลูกไม่ยอมถือศีล ก็เป็นทุกข์ต่าง ๆ นานา พยายามแวะเวียนมาหว่านล้อมจะให้ถือศีลให้ได้ อยากให้ลูกถือศีลออกไปครองเรือนมีเมียมีลูกเหมือนคนอื่น ๆ

ท่านแนะนำให้พระบอกกับโยมแม่ว่า แม่เป็นหญิงที่มีความหมายเพียงคนเดียวของลูก แต่เมื่อไหร่ที่ลูกแต่งงาน ผู้หญิงคนสำคัญในชีวิตของลูกจะเพิ่มจากหนึ่งเป็นสองคนทันที... แม่และเมีย... แล้วเมื่อมีลูกสาว จำนวนหญิงคนสำคัญของเขาก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แถมลูกบางคนนะ พอมีเมียมีลูกแล้ว ความสำคัญของแม่ก็ลดลงไปเรื่อย ๆ จนบางครั้งบางคราวอาจจะถึงกับลืมแม่ไปเลย ลูกบวชอยู่อย่างนี้นะดีแล้ว แม่จะได้ครอง

ตำแหน่งเป็นคนสำคัญของลูก เพราะแม่จะเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในชีวิตของลูกเลยที่เดียว เป็นเช่นนี้ดีหรือไม่ ขอให้พวกแม่ๆ ลองพิจารณาดูเอาเองเถิด

เห็นดอกเดียว

แม่พี่กับลูกสะใภ้คู่หนึ่งชวนกันหิ้วตะกร้าไปเก็บเห็ด เพื่อนำมาเป็นอาหารเย็น ทั้งสองต้องเดินไปตามทุ่งมุ่งหน้าไปยังเชิงเขาที่น่าจะเป็นดงเห็ด ระหว่างทางแม่พี่เห็นเห็ด เป็นเห็ดเพียงดอกเดียว แม่พี่ก็ก้มลงเก็บเห็ดดอกเดียวนั้นใส่ ตะกร้า เธอค่อยๆ เก็บเห็ดทีละดอกๆ ไปเรื่อยๆ ในขณะที่ลูกสะใภ้กลับวางเฉย

แม่พี่ “อีนางเป็นหยัง เจ็บเก็บล่ะ”

ลูกสะใภ้ “ถ้า (รอ) ไปเก็บเห็ดอยู่พุ้น..น อยู่ตีนเขาพุ้นล่ะ มันจ้งหลาย(เยอะ)”

ลูกสะใภ้ก็นินทาแม่ผู้เฒ่าในใจไปตลอดทางว่า ‘อีหยัง! เฮ็ดดอกเดียวมเก็บอยู่ฮั้นละ’

อย่างไรก็ตามจำนวนเห็ดในตะกร้าของแม่ผู้เฒ่าก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อถึงเชิงเขาปรากฏว่าเห็ดที่หวังว่าจะมีเยอะกลับโดนมือดีเก็บไปก่อนจนหมดแล้ว ลูกสะใภ้เลยต้องหิ้วตะกร้าเปล่ากลับบ้านของเธอ

ตกเย็นลูกสะใภ้ก็ออกจากบ้านไปตลาดเพื่อไปหาซื้ออาหาร เธอเดินผ่านบ้านแม่ผู้เฒ่าได้กลิ่นแกงหอมโชยมาแต่ไกล

ลูกสะใภ้ ร้องถาม “อีแม่ๆ แกงอีหยังคือ หอมแฉ่”

แม่ผู้เฒ่า ตะโกนตอบมาว่า “แกงเฮ็ดดอกเดียว...”

ท่านอาจารย์สอนต่อว่า **การทำบุญ** ก็เหมือนกับเห็ดดอกเดียวนั้นแหละ **ค่อยๆ** ทำไปเกิดตามกำลัง **ทำได้แค่** บาทสองบาทก็ทำไป บางคนไม่ยอมทำบุญ **บอกรอให้** รวยเสียก่อนแล้วค่อยทำ แต่.....วันนั้นก็ยังมาไม่ถึงสักที

คำถามคำตอบ ๑๗)

“ก็ต้องฟังหูไว้หู ดูตาไว้ตาระ
การดูหมอดูมันก็ไม่ผิดศีลหรอก
แต่ต้องระวังอย่าไปเชื่อมากเกินไป
ถ้าการดูหมอดูทำให้ความเชื่อใน
กฎแห่งกรรมลดลงก็ไม่ควรดู
แต่ถ้าไม่มีผลกระทบต่อความ
เชื่อกฎแห่งกรรมและคำสอนของ
พระพุทธเจ้าก็ไม่ใช่ไร เป็นเรื่องที่
แต่ละคนต้องถามใจตัวเอง”

“ชาวพุทธดูหมอดู
ได้หรือไม่เจ้าคะ”

ภพภูมิมนุษย์

ท่านอาจารย์ว่า **คนเรามักชอบอธิษฐานว่าตายแล้วขอให้ได้ไปเกิดในสวรรค์** เพราะคิดว่าเกิดในสวรรค์นะมันดี มีแต่ความสุข ตาทิพย์ อิมทิพย์ **หารู้ไม่ว่าโอกาสที่จะได้เกิดเป็นมนุษย์นะยากยิ่งนัก** เทวดาที่มีสัมมาทิฐิพอรู้ว่าจะมาเกิดใหม่ในโลกมนุษย์ ตีใจใหญ่ ร้องไชโยแล้วรีบจัดปาร์ตี้ฉลองกันเลย เหมือนตีกอล์ฟได้ hole-in-one ทั้งนี้เพราะการอยู่ในสวรรค์มันสบายเกินไป ไม่มีโอกาสเจออะเจอะความทุกข์ ทำให้ประมาท เพราะไม่มีอะไรมากระตุ้นให้ศึกษาเรื่องชีวิตตามความเป็นจริง ขนาดมนุษย์ธรรมดาๆ มีความสุขแค่นี้ๆ หน่อยๆ ก็ลืมตัวแล้ว ชี้เกี่ยจี้คร้านปฏิบัติธรรม นับประสาอะไรกับเทวดาบนสวรรค์ ทีนี้พอเทวดาได้มาเกิดในภพภูมิมนุษย์ มีสุขมีทุกข์พอประมาณ สุขก็ไม่สุขจนลืมโลก ทุกข์ก็ไม่ทุกข์จนเผากายเผาใจ หมั่นไหม้ จึงมีโอกาสดำเนินชีวิตเพื่อหาทางพ้นทุกข์

ไม่มีสูตรสำเร็จ

ทั้ง ๆ ที่ชีวิตเต็มไปด้วยความไม่แน่นอน แต่ก็มีคนจำนวนไม่น้อยที่ต้องการสูตรสำเร็จ ท่านอาจารย์เล่าเรื่องเด็กวัดสองคน เพื่อเป็นตัวอย่างว่า **สูตรสำเร็จมักจะใช้การไม่ได้** ดังนี้

เป็นเรื่องปกติของพระนิกายเซ็น ที่มักจะลับสติปัญญาด้วยการสนทนาโต้ตอบกันชนิดที่ต้องใช้ปฏิภาณไหวพริบ แม้แต่บรรดาเด็กวัดก็ไม่ละเว้นที่จะต้องพิสูจน์กันว่าใครจะมีปัญญามากกว่ากัน เด็กวัดป่าไผ่มีหน้าที่ต้องไปจ่ายตลาด เขามักจะเจอเพื่อนเด็กวัดป่าสนบนถนนเกือบทุกวัน

เด็กวัดป่าไผ่ “หวัดดีเพื่อน นายกำลังจะไปไหนนะ”

เด็กวัดป่าสน “แล้วแต่เขาจะพาไป”

เด็กวัดป่าไผ่ “!?!”

เมื่อกลับถึงวัด เขาเข้าไปกราบท่านอาจารย์ เล่าเรื่องให้ท่านฟังแล้วสรุปว่า

เด็กวัดป่าไผ่ “พอเขาตอบว่าแล้วแต่เขาจะพาไป ผมก็จนปัญญาเลยล่ะครับ ไม่รู้จะตอบกลับไปว่ายังไง แพ้เขาหลุดลุ่ยเลยครับ”

ท่านอาจารย์ “เจ้าจงจำไว้ล่ะ ที่นี้ถ้าเขาพูดอย่างนั้นอีก เจ้าก็จงย้อนถามเขากลับไปว่า ‘แล้วถ้าไม่มี

خالละ จะไปไหน’ เจ้ารู้มัยว่าธรรมบทกล่าวไว้ว่า**สิ่งทั้งหลายสำเร็จด้วยใจใจเป็นใหญ่ใจเป็นประธาน** เข้าใจมัย ถ้ายังไม่เข้าใจ เจ้าก็จำเอาไว้ก่อนแล้วกันนะ”

เด็กวัดป่าไผ่ “ครับ ๆ ผมจำได้แน่ครับ”

วันรุ่งขึ้น เด็กวัดป่าไผ่ ก็เจอเด็กวัดป่าสน อีกครั้ง

เด็กวัดป่าไผ่ “หวัดดีเพื่อน วันนี้นายกำลังจะไปไหนนะ”

เด็กวัดป่าสน “แล้วแต่ลมจะพัดไป”

เด็กวัดป่าไผ่ “! ? !”

เมื่อกลับถึงวัดเขาไปรายงานท่านอาจารย์

เด็กวัดป่าไผ่ “ท่านอาจารย์ครับ วันนี้ผมถามเขาแล้ว แต่เขาไม่ยอมตอบว่าแล้วแต่เขาจะพาไป เขาหันตอบว่า แล้วแต่ลมจะพัดไป มันผิดสูตรที่ท่านอาจารย์ให้ไว้ ผมเลยงง ไม่รู้จะตอบยังไง ผมก็เลยต้องแพ้เรียบร้อยโรงเรียนจีนอีกแล้วละครับ”

ท่านอาจารย์ “อ้าว ! เจ้าก็ต้องย้อนถามเขาไปสิว่า แล้วถ้าไม่มีลม จะไปไหน...(แอบถอนใจ)...เฮ้อ....”

เหตุการณ์ ณ กลางถนนในเช้าวันต่อมา เด็กวัดป่าไผ่ มั่นใจมากๆ ว่า วันนี้จะเป็นที่ของเขาแน่ ไม่ว่าจะเพื่อนจะตอบว่า แล้วแต่อะไรๆ จะพาไป เขาก็จะย้อนกลับได้ว่า ถ้าไม่มีอะไรๆ นั้นแล้ว จะไปไหน ท่านอาจารย์ให้สูตรเด็ดมา เขาจะ

ไม่ทำให้ท่านเสียชื่อเสียง วันที่ที่พบเด็กวัดป่าสน เขาจึงรีบถาม
ด้วยอาการกระหึ่มยิ้มย่อง

เด็กวัดป่าไผ่ “หวัดดีเพื่อน นายกำลังจะไปไหนนะ”

.....เขารอคอยคำตอบพร้อมจะตอกกลับอย่างมั่นใจ
ที่สุด ๆ ด้วยสูตรสำเร็จครอบจักรวาลจากท่านอาจารย์.....

เด็กวัดป่าสน “ก็ไป ตลาด นะ ลี... บัด โอ... งาม อยู่
ด้าย....ย”

เด็กวัดป่าไผ่ “!?!”

เมตตาธรรมแก่ประหลาด

พระฝรั่งลูกศิษย์หลวงพ่อบุญรอดแห่งบวชมาได้ประมาณ
สองพรรษา ท่านอยู่ที่วัดป่านานาชาติ ในช่วงนั้นพระผู้ใหญ่
ที่จังหวัดยโสธรซึ่งเป็นสหธรรมิกของหลวงพ่อบุญรอดภาพ
หลวงพ่อบุญรอดจึงส่งพระที่วัดหนองป่าพงและวัดสาขาไปช่วยงาน
ในสมัยนั้นวัดป่านานาชาติยังมีพระไม่กี่รูป พระฝรั่งองค์นี้จึง
ได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนไปช่วยงาน ท่านฟังภาษาไทย
รู้เรื่องแล้ว แต่ยังพูดไม่คล่องและยังไม่เคยเทศน์ นอกจาก
เทศน์วันออกพรรษาที่วัดป่านานาชาติซึ่งเป็นการเทศน์กันเอง
ภายในวัดเท่านั้น

ที่งานศพนั้นผู้คนมากมายเป็นพันๆ คนรอคิวใส่บาตร
พระยาวเหยียด เสียงโฆษกประกาศเรื่องนั้นเรื่องนี้ทาง

ไมโครโฟนลั่นไปหมด พระฝรั่งได้ยื่นโฆษณาประกาศเชิญชวนญาติโยมว่า ‘กินข้าวแล้วอย่าผ้าวไปใส เต๋ยวสิมีเทศน์ พระผะหรั่งเผิ่นสิเทศน์ให้เฮาฟังเป็นตาออนซอน’(‘กินข้าวเสร็จแล้วอย่ารีบไปไหน เต๋ยวจะมีเทศน์พิเศษ พระฝรั่งท่านจะเทศน์ให้เราฟัง’) ท่านได้ยินคำประกาศก็รู้สึกตกใจมาก ท่านรู้ว่าเขาต้องหมายถึงท่านแน่ๆ เพราะสมัยนั้นพระฝรั่งยังมีไม่มาก และที่งานนี้ก็มิแต่ท่านองค์เดียวนี้แหละ ท่านไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจและไม่เคยมีประสบการณ์เทศน์ให้สาธารณชนฟังมาก่อน ท่านว่าวันนั้นท่านฉันอาหารอย่างไม่รู้รสเลย

ท่านคิดว่าท่านจะจัดการกับความประหลาดประหลาดที่พรุ่งนี้พรุ่งนี้จะต้องเทศน์เป็นภาษาไทยต่อหน้าคนเป็นพันๆ ได้อย่างไร ตั้งใจคิดสักพัก ท่านก็หาข้อยุติได้ว่า เมตตาธรรมจะช่วยท่านได้ในเรื่องนี้ ท่านคิดในใจว่า ‘แม้ภาษาไทยเราจะยังไม่คล่องไม่ชัด แต่เราจะตั้งใจเทศน์ให้ทุกคนที่ฟังธรรมได้ประโยชน์ ขอให้สิ่งที่เราพูดเป็นประโยชน์ ให้คนฟังเกิดศรัทธาเลื่อมใสในธรรมเถิด’ แล้วท่านก็ขึ้นธรรมาสน์ด้วยจิตใจที่ตั้งมั่นอยู่ในเมตตาธรรม

เมื่อเริ่มเทศน์แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็ราบรื่น แม้ภาษาไทยของท่านจะยังไม่ชัด ผู้ฟังก็พอเข้าใจได้ ท่านเทศน์ได้สัก ๑๐-๑๕ นาที ท่านว่าเทศน์ได้ดีในระดับหนึ่ง คือ ระดับที่คนฟังยังไม่ม่วง หลังจากประสบการณ์วันนั้น ท่านว่าท่านไม่เคยนึกหัวนหรือประหม่าในการเทศน์อีกเลย

พระฝรั่งองค์นี้ก็คือท่านอาจารย์ชยสาโร ครูบาอาจารย์

ของผู้เขียนนั่นเอง ผู้เขียนเองก็ได้ฟังท่านเทศน์ญาติโยมมานาน เกือบยี่สิบปีแล้ว ไม่ว่าจะ เป็นภาษาไทยกลาง ภาษาอีสาน หรือภาษาอังกฤษ ฟังเท่าไรก็ไม่เคยเบื่อ รู้สึกประทับใจและ ได้ประโยชน์อย่างสูงต่อชีวิต ทุกครั้งที่ฟังเทศน์จบ พวกเราก็ จะพากันพูดว่า ท่านเทศน์ได้เยี่ยมจริงๆ

ท่านอาจารย์บอกลูกศิษย์ว่า นั่นเป็นครั้งแรกและครั้ง เดียวที่ท่านรู้สึกเงินที่ต้องเทศน์ ความรู้สึกเงินประหม่าหรือ กลัวที่จะต้องขึ้นธรรมมาสน์เทศน์หรือพูดต่อหน้าสาธารณชน ย่อมเกิดขึ้นได้เป็นธรรมดา เพราะคนพูดมักคิดว่าเป็นเรื่องของ ตัวคนพูดเอง คิดว่าคนดูคนฟังจะวิพากษ์วิจารณ์คนพูดว่าเก่ง หรือไม่เก่ง ท่านอาจารย์จึงมักสอนพระลูกศิษย์ที่จะต้องเริ่ม ขึ้นธรรมมาสน์ให้ใช้เมตตาธรรม ให้คิดว่าเรากำลังให้ธรรมเป็น ทาน เราให้ด้วยความเคารพในธรรม เพื่อให้ชาวบ้านผู้ฟังได้ ประโยชน์ **เรามีแค่นี้เราก็ให้เท่าที่เรามี** เหมือนชาวบ้านที่จน มากๆ เขาเอาแต่ข้าวเหนียวใส่บาตร ท่านก็ไม่เห็นเขาเงิน เห็น แต่เขาภูมิใจว่า เขาได้แบ่งปันส่วนที่เขามีอยู่มาใส่บาตรพระ

ท่านว่า เมื่อคิด ที่จะให้การพูด เป็นการแสดง ธรรม ไม่ใช่ แสดงตัวผู้พูด แค่นี้ก็หมด ปัญหา

ตามมิตามได้

ท่านอาจารย์เล่าว่า ท่านอาจารย์สุเมโธ หรือพระราชสุเมธาจารย์เคยเล่าถึงประสบการณ์การขึ้นธรรมมาสน์เทศน์ครั้งแรกในชีวิตของท่านที่วัดหนองป่าพง แม้ท่านจะทราบดีว่า หลวงพ่อชาห้ามเตรียมคำเทศน์ล่วงหน้า แต่เพราะท่านกลัวว่าท่านจะพูดไม่ออก ท่านเลยอดไม่ได้ ท่านได้เตรียมคำเทศน์ไว้อย่างละเอียดพิสดาร

เมื่อขึ้นธรรมมาสน์ ท่านก็เทศน์ได้ดี ไม่มีติดขัด ลงจากธรรมมาสน์แล้วทั้งพระทั้งโยมพากันชื่นชมว่าท่านเทศน์ได้ดีมากๆ อย่างไรก็ตาม ใจของท่านก็เหมือนลูกศิษย์ทั่วไป คำชมของคนอื่นไม่มีน้ำหนักเท่าหนึ่งในร้อยของคำชมจากพ่อแม่ครูบาอาจารย์ เมื่อท่านได้ไปกราบหลวงพ่อกุฎิ ท่านแอบหวังว่าจะได้รับคำชมจากหลวงพ่อบ้าง แต่หลวงพ่อกลับพูดเรื่องนั้นเรื่องนี้โดยไม่พูดเรื่องท่านเทศน์เลย

จนท้ายที่สุด เมื่อถึงเวลาที่ท่านจะกราบลา หลวงพ่อชามองหน้าท่านสุเมโธหนึ่ง ๆ และพูดเสียงเรียบ ๆ ว่า “โอกาสหน้าอย่าทำอย่างนั้นอีก” หลังจากนั้นเป็นต้นมา ท่านอาจารย์สุเมโธเลยเลิกการเทศน์นอกครู และมุ่งทำตามคำสอนของหลวงพ่อ

โดยเคร่งครัด

ฉะนั้นการแสดงธรรมของท่านอาจารย์ก็เป็นไปตามสไตล์ของหลวงพ่อบุชา คือ พูดสิ่งที่รู้สึกว่าจะสมควรจะพูด หรือพูดสิ่งที่ผุดขึ้นมาในเวลานั้นๆ โดยไม่ต้องเตรียมการล่วงหน้า

เงินร้อยล้าน

เศรษฐีร้อยล้านคนหนึ่งหลงใหลในทรัพย์สินเงินทองมาก เขาถือว่าตัวเองวิเศษและสูงกว่าคนอื่นเพราะเขามีเงินมากมาย วันหนึ่งเขามีโอกาสสนทนากับนักปราชญ์ และบทสนทนานั้นช่วยให้เขาตาสว่างขึ้น

นักปราชญ์ “สมมุติว่าคุณไปเดินอยู่กลางทะเลทราย แล้วเกิดหลงทาง ไม่ได้กินน้ำมาสองสามวัน หิวกระหายแทบเอาชีวิตไม่รอด แล้วคุณพบเบคูอินคนหนึ่ง เขามีน้ำแก้วหนึ่ง ถ้าเขายอมแบ่งน้ำครึ่งแก้วให้คุณเพื่อแลกกับสมบัติครึ่งหนึ่งของคุณ คุณจะยอมเขาไหม”

เศรษฐี “ผมคงต้องยอมนะ เพราะตอนนั้นผมคงหิวน้ำแทบบ้าเลย”

นักปราชญ์ สมมุติต่อ “แม้จะได้น้ำครึ่งแก้วแล้ว แต่มัน

ยังไม่พอที่จะดับความกระหายของคุณได้ คุณก็ยังกระหายน้ำมาก ๆ อยู่ดี ถ้าเบคูนิน จะยอมสละน้ำที่เหลืออีกครั้งก็ทำให้คุณเพื่อ แลกกับสมบัติที่เหลือของคุณ คุณจะว่าอย่างไร”

เศรษฐี

“คุณเล่นสมมุติแบบนี้ ผมอาจกำลังจะตาย เพราะขาดน้ำ ผมก็ว่าผมคงต้องยอมอีกนั่นแหละ”

นักปราชญ์

“อ้าว! ถ้างั้นทรัพย์สมบัติร้อยล้านของคุณ เมื่อถึงวิกฤตจริง ๆ ก็จะมีค่าเท่ากับน้ำแก้วเดียวเท่านั้นสิครับ”

เศรษฐี

ยอมรับ “อืม.....ก็ใช่ะสิ ! จะทำยังไงได้ล่ะ.....มันก็ต้องเป็นเช่นนั้นแหละ”

ท่านอาจารย์จึงว่า **สิ่งที่คนเราต้องการไม่ใช่ต้องการตัวเงินหรือตัวธนบัตรที่เป็นแผ่นกระดาษ** ถึงจะวางแผ่นธนบัตรเป็นที่นอนก็คงไม่ได้ทำให้หลับได้ดีกว่าคนทั่วไป **สิ่งที่เราต้องการแท้ ๆ ไม่ใช่ตัวเงิน คนเราต้องการความสบายใจ** เปิดบัญชีเงินฝากดู.... อืม!.... สบายใจ..... **แต่ความสบายใจมันก็เกิดขึ้นได้โดยไม่ต้องมีเงินมากถึงขนาดนั้น**

พระพุทธองค์สอนว่า ผู้ครองเรือนแสวงหาโภคทรัพย์ด้วยความซื่อสัตย์ เมื่อได้แล้วก็จงรู้จักแบ่งปัน อย่าตระหนี่ รู้จักใช้เงินใช้ทองของเราให้เกิดประโยชน์ และความสบายใจ ทั้งแก่ครอบครัว คนรอบข้าง ศาสนา และสังคมทั่วไป ข้อ

สำคัญก็คือ อย่าหลงเป็นทาสของทรัพย์ และอย่าให้ทรัพย์ เป็นเจ้าของเรา

ท่านบอกว่า อยู่ในกรงนะ จะเป็นกรงตะกั่ว กรงทองคำ หรือ กรงมีเพชรพลอยประดับประดาหรูหรา มันก็ยังคงเป็น กรงอยู่ดี ถ้าเรารู้สึกว่าเราอยู่ในกรงแล้ว เราก็สมควรจะ รีบหาทางออกเสียโดยเร็ว

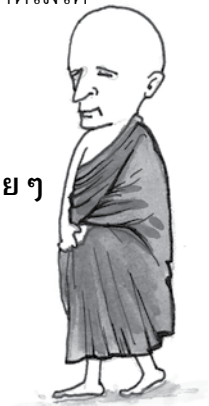
คำถามคำตอบ ๑๘

“ต้มไวน์เพื่อเข้าสังคม
ผิดศีลหรือไม่ครับ”

“แล้วแค่จับนิด ๆ
หน่อย ๆ พอเป็นพิธี
ล่ะครับ จะโอเค
หรือไม่”

“เอ! ผู้ถามนี่สงสัยจริง ๆ
หรือว่ารู้อยู่แล้ว แต่ยังหวังอยู่
ว่าอาตมาจะบอกว่า
ไม่เป็นไรหรอกโยม เชิญเถอะ
แต่ขอบอกว่าผิดศีล
อนุญาตไม่ได้”

“แล้วชั่วนิด ๆ หน่อย ๆ
จะได้มัยเล่า”

C/ซี หรือ D/ดี

โยมผู้หญิงสามสี่คนไปกราบท่านอาจารย์ และถวายวิตามินซี โยมคนหนึ่งพูดเก่งมาก โฆษณาสรรพคุณวิตามินซี เสียดกใหญ่ว่าดีอย่างนั้นนะเจ้าคะ ดีอย่างนั้นนะเจ้าคะ ท่านรับฟังเฉยอยู่จนโยมสาธยายเสร็จ ท่านจึงถามขึ้นว่า “ตกลงนี่มันวิตามินซี หรือวิตามินดี กันแน่ะ”

ระหว่าง C/ซี กับ E/อี

ท่านอาจารย์มีความผูกพันกับประเทศอินเดียเป็นพิเศษ ท่านได้ไปใช้เวลาอยู่ในประเทศนั้นตั้งแต่ก่อนบวช และเมื่อบวชเป็นพระแล้ว ท่านยังได้ไปเดินธุดงค์อีกสองสามครั้ง ท่านประทับใจชาวพุทธที่นั่นมาก ทั้งในเรื่องจำนวนและศรัทธาอันแรงกล้า ส่วนมากเป็นชาวบ้านยากจนและวัดต่าง ๆ ในชนบท ก็ไม่มีพระพุทธรูปไว้กราบไหว้บูชา ท่านจึงเกิดแรงบันดาลใจที่

จะนำพระพุทธรูปจากเมืองไทยไปถวายวัดในชนบทที่ประเทศอินเดีย

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์เดินทางไปอินเดียในช่วงเดือนพฤษภาคมเพื่อไปทำพิธีมอบพระพุทธรูปองค์ใหญ่ถึงสิบสององค์ ถวายวัดต่างๆ ให้ชาวบ้านไว้กราบไหว้บูชา อากาศที่อินเดียร้อนมาก อุณหภูมิสูงถึงสี่สิบองศา ทุกๆ แห่งที่ท่านไปคลาคล่ำไปด้วยผู้คนหลายพันเพื่อมาร่วมพิธี ทำเอาผู้คนละคลั่งไปหมด ท่านอาจารย์ต้องพูดคุยกับผู้คนมากมาย ตอบคำถามๆ ท่านต้องเทศน์หลายกัณฑ์ภายในเวลาไม่กี่วัน ขนาดลูกศิษย์ที่เพียงแค่ติดตามไปเฉยๆ ไม่ต้องทำงานหนักอย่างท่านยังหมดเรี่ยวหมดแรงไปตามๆ กัน เมื่อท่านกลับมาลูกศิษย์ทางนี้กราบเรียนถามท่านถึงการเดินทาง

ลูกศิษย์ “ทริปนี้เป็นอย่างไรบ้างครับ ดีไหมครับ”

ท่านอาจารย์ “อืม! ก็ให้คะแนนระหว่าง C/ซี กับ E/อี นะ”

ลูกศิษย์ “อ้าว!... แปลว่าไม่ดีหรือครับ”

ท่านอาจารย์ “ไม่ช่าย.... แปลว่า ดี ต่างหากล่ะ”

ล่องเป้าไว

ในประเทศญี่ปุ่น ศาสนาพุทธนิกายเซ็นมีชื่อเสียงว่ามีความสัมพันธ์กับศิลปะหลายอย่าง เช่น การจัดดอกไม้ พิธีชงชา และการยิงธนู เป็นต้น อาจารย์เซ็นท่านหนึ่งยิงธนูแม่นมาก ท่านนั่งคั่นธนูแล้วยื่นเข้าสมาธิหนึ่งอยู่ก่อนจะปล่อยลูกศรออกไป แล้วท่านก็ไม่พลาด ลูกศรวิ่งตรงพุ่งเข้ากลางเป้าพอดีบพอดี ดอกที่หนึ่ง ดอกที่สอง ดอกที่สาม ดอกที่สี่ ดอกที่ห้า จนถึงดอกที่ร้อย... เข้ากลางเป้า...ไม่มีพลาด ทำเอาบรรดาลูกศิษย์ที่ยืนดูท่านอยู่ประทับใจสุดๆ ท่านเป็นคนที่ยิงธนูแม่นที่สุดเท่าที่พวกเขาเคยเห็นมา นั่นต้องเป็นเพราะท่านมีสมาธิดีเป็นเลิศ

ต่อจากนั้นท่านอาจารย์บอกลูกศิษย์ว่า ท่านจะสอนบทเรียนพิเศษให้แก่พวกเขา แล้วท่านก็ให้ลูกศิษย์เอาผ้ามาผูกปิดตาท่านไว้ ท่านนั่งคั่นธนูแล้วยื่นเข้าสมาธิหนึ่ง ก่อนจะปล่อยลูกศรออกไป มันไม่ได้เข้าพุ่งตรงกลางเป้าอย่างเคย และมันก็ไม่ได้เข้าเป้าเลยเสียด้วยซ้ำ

เมื่อท่านอาจารย์ดึงผ้าผูกตาออก ท่านมองไปที่เป้าซึ่งปราศจากลูกศรก่อน แล้วจึงหันหน้ามาหาลูกศิษย์ ท่านเห็นบรรดาลูกศิษย์แสดงอาการกระอักกระอ่วนไปตามๆ กัน บ้าง

ก็มองไปทางอื่น บ้างก็หลบตาลงต่ำจ้องมองพื้นนิ่งอยู่ พวกเขา รู้สึกอายแทนท่านอาจารย์ที่ยิงธนูพลาดเป้า และกลัวท่านจะเสียน้ำ

อาจารย์ “วันนี้อาจารย์ตั้งใจจะให้บทเรียนอะไรกับพวกเธอ”

ลูกศิษย์ “ผมไม่ทราบครับ ผมคิดว่าท่านอาจารย์จะสอนพวกผมว่า ถ้าสมาธิดี แม้จะปิดตาไว้ ก็จะได้ยิงธนูได้ไม่พลาดเป้า”

อาจารย์ “ไม่ใช่หรอก อาจารย์ต้องการจะสอนพวกเธอว่า การที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตได้นั้น ต้องไม่ลืมหายใจที่ตั้งใจไว้ เราต้องจ้องและระลึกถึงเป้าหมายของเราไว้ทุกขณะ มิเช่นนั้น เรามีโอกาสจะพลาดได้ทุกเมื่อ”

หาตัวช่วย

ท่านอาจารย์สอนว่า **คนเราต้องหม่อมจิตไปสู่ธรรม ไม่ใช่ไปหม่อมเฉพาะธรรมบางส่วนที่ชอบมาสู่ใจเรา** ท่านได้ยกตัวอย่างเรื่องของตนเองว่า หัวเข่าของท่านไม่ดีและหมอนแนะนำให้ผ่าตัด แต่ท่านไม่ต้องการจะผ่า ที่นี้เพื่อไม่ให้ลูกศิษย์ ลูกหาวิพากษ์วิจารณ์ ท่านจึงพยายามแสวงหาหมอนอีกสักคน

ที่จะบอกว่าไม่ต้องผ่า และท่านก็โชคดีที่ได้พบหมอคนนั้น
ฉะนั้นการไม่ผ่าเข้านี้ไม่ใช่เพราะท่าน แต่เป็นเพราะหมอ

ท่านสอนต่อว่า ในเรื่องของธรรม ไม่ใช่ว่าพระพุทธเจ้า
สอนอย่างไร หรือครูบาอาจารย์องค์หนึ่งสอนอย่างไร แล้วเรา
ไม่ยอมทำตาม เราก็พยายามแสวงหาครูบาอาจารย์องค์
อื่นที่จะบอกเราว่า ไม่จำเป็น ไม่ต้องลำบากอย่างนั้น นั่น
เป็นนิสัยเสีย **เราต้องพยายามศึกษาว่าพระพุทธเจ้าท่าน
สอนอย่างไร เราก็พยายามรับมาทั้งหมด ไม่ใช่จะเอาแค่
บางส่วน** เช่น อริยมรรคมีองค์แปด ถ้าเรารับบางองค์ไม่รับ
บางองค์ มันจะเสียระบบองค์รวมของพระพุทธเจ้า และจะ
ไม่สำเร็จผลด้วย

สำหรับหัวเข่าของท่านอาจารย์นั้น ในที่สุดตัวช่วยของ
ท่านก็ไม่สามารถช่วยท่านได้ตลอดรอดฝั่ง อีกไม่นานต่อมา
ท่านก็หนีการผ่าตัดไม่พ้นอยู่ดี

งานชิ้นสุดท้าย

เรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียมานานมาแล้ว ในสมัยที่ราชวงศ์โมกุล (Mughal) ซึ่งเป็นอิสลามปกครองประเทศ มีสถาปนิกดังคนหนึ่งขึ้นชื่อว่าเก่งมาก ๆ เป็นที่โปรดปรานของพระราชายิ่งนัก ในสมัยนั้นพระราชาชอบสร้างวังที่นูนที่นี้มากมายหลายแห่ง ท่านไว้ใจให้สถาปนิกคนนี้เป็นคนออกแบบแต่เพียงผู้เดียว เขาจึงต้องทำงานหนักมาก รับผิดชอบไม่ได้หยุดหย่อนเป็นเวลาหลายสิบปี จนเขารู้สึกไม่ไหวแล้ว เหนื่อยมาก ๆ และอยากจะเกษียณเต็มที เขาจึงตัดสินใจไปขออนุญาตพระราชา

สถาปนิก “เกล้าฯ ได้ทำงานหนักมาหลายสิบปีแล้ว บัดนี้เกล้าฯ รู้สึกตัวว่าแก่เต็มทน หหมดกำลังวังชา ทำงานต่อไปไม่ไหวแล้ว จึงมาขอพระรชานุญาตให้เกล้าฯ ได้เกษียณออกไปพักผ่อนในช่วงบั้นปลายชีวิตพะยะค่ะ”

พระราชา “เราชอบใจท่านมาก ที่ท่านได้อุตสาหะสร้างผลงานที่สวยงามให้เราได้ชื่นชมตั้งมากมาย ถึงเวลาที่ท่านจะได้พักผ่อนแล้วละ แต่..... เราขอรับรองละ.....ท่านช่วยสร้างวังให้เราเป็นหลังสุดท้ายก่อนท่านจะเกษียณเถิดนะ....เอาให้สุด

ฝีมือเลย งบประมาณไม่อื่น ให้สวยงามทั้งทวน
เลยนะ”

สถาปนิกถึงกับคอดก ท่านว่าท่านขอร้อง แต่ใครจะไป
กล้าปฏิเสธท่านล่ะ เขาไม่มีทางเลือกจริงๆ เขาจึงต้องจำใจ
ทำงานชิ้นสุดท้ายนี้ ปกติเขาก็เป็นเหมือนสถาปนิกเก่งๆ หรือ
คนเก่งๆ ทั้งหลายนั่นแหละ ที่จะต้องทำงานออกมาให้ดีที่สุด
ชนิดที่ไม่มีที่ติ สายตาของเขาแหลมคมมาก และเขาก็พิถีพิถัน
สุดๆ เขาสามารถมองเห็นข้อบกพร่องทุกจุดแม้จะน้อยนิดชนิด
ที่คนอื่น ๆ จ้องแล้วก็ยังไม่เห็น และเขาก็ทนที่จะไม่แก้ไขไม่
ได้ แม้คนอื่น ๆ จะพากันบอกว่าดีมากแล้ว สวยมาก ๆ แล้ว
ก็ตาม วังทุก ๆ วังของพระราชาก็ออกมางดงามชนิดที่เขา
เองยังหาที่ติไม่ได้ เป็นเหตุให้เขาต้องทำงานหนักอย่างที่เป็น
อยู่นี้แหละ

แต่สำหรับวังหลังสุดท้ายนี้ เขาเบื่อและอยากจะพักเต็ม
ทนแล้ว เขาต้องการที่จะสร้างให้เสร็จเร็วที่สุด แม้เขาจะเห็น
ข้อบกพร่องเต็มไปหมด แต่เขาก็คิดว่า ช่างมันเถอะ! ปกติสิ่ง
ที่เขาเห็นว่ายังไม่ดีพอจำเป็นต้องแก้ไข คนอื่นก็มักจะว่าสวย
แล้ว ๆ อยู่เสมอ ข้อบกพร่องทั้งหลายนั้นคนอื่นมองไม่เห็น
หรอก มีแต่เขาเห็นคนเดียว.....ฉะนั้น....เขาทำเป็นมองไม่
เห็นซะก็สิ้นเรื่อง ขอเพียงแต่ให้มันเสร็จไว ๆ เท่านั้นเป็นพอ

เมื่อการสร้างวังหลังสุดท้ายเสร็จสิ้นลง เขาถอนใจยาว
อย่างโล่งอก ถึงคราวที่เขาจะสบายเสียที เขารับเชิญพระราช
มาชม

พระราชชา “ท่านไม่เคยทำให้เราผิดหวังเลยนะ”

สถาปนิก “ขอบพระทัยพะยะค่ะ ไม่ทราบว่าจะพระองค์จะประทับที่นี้หรือจะพระราชทานให้พระโอรสหรือพระธิดาองค์ไหน”

พระราชชา “มันไม่ใช่ของเราหรือของลูกหลานคนไหนหรอก เราสร้างวังหลังสุดท้ายนี้เพื่อตอบแทนคนเก่งที่ทำงานรับใช้เราอย่างดีมานาน เราขอมอบวังที่สวยงามหลังนี้แก่ท่าน เราหวังว่าท่านจะได้ใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างมีความสุขที่สุดในวังที่ท่านตั้งออกแบบเองทั้งสร้างเองมากับมือ เราชอบใจท่านมากสำหรับทุกสิ่ง ขออย่าอีกครึ่งนะว่า ท่านไม่เคยทำให้เราผิดหวังเลย”

สถาปนิกจำต้องฝืนสีหน้าแสดงความปลาบปลื้มยินดีในโชคลาภอันยิ่งใหญ่ และเขาจำต้องใช้ชีวิตบั้นปลายอย่างหน้าขึ้นอกตรมในวังพระราชทาน ไม่ว่าจะเขาจะหันไปทางไหน เขาก็เห็นแต่จุดผิดพลาดที่เขาเคยแกล้งทำเป็นมองไม่เห็น ... แน่ล่ะ!...พระราชชาไม่เคยผิดหวัง...แต่ตัวเขาเองกลับต้องผิดหวังอย่างสุดๆ เลยทีเดียว

ท่านอาจารย์จึงว่า **เราทุกคนควรมุ่งการทำดีให้เสมอต้นเสมอปลายตลอดเส้นทาง ถ้ามันเริ่มต้นไม่ดี หากทำกลางและปลายให้ดี ก็ยังนับว่าใช้ได้ แต่ถ้าเริ่มต้นดี กลางดี แต่ปลายไม่ดี มันน่าเสียดาย แถมยังต้องผิดหวังซ้ำใจอย่างสถาปนิกตัวเองในเรื่องนี้**

คำถามคำตอบ ๑๘

“อาจจะเป็นยุ่งก็ได้นะ...อย่าไป
สนใจมันเลยดีกว่า...ลอมมาแล้วก็
ต้องลอมไป ให้เห็นเป็นของเกิด
ของดับตามธรรมชาติ”

“เวลานั่งสมาธิ เราจะ
ทราบได้อย่างไรว่า สิ่ง
ที่ลอมมาอยู่ข้างหน้าเป็นจิต
หรือสติ”

ชี to be

ท่านอาจารย์มักอบรมเตือนสติลูกศิษย์อยู่เสมอเรื่องการ
รับประทานอาหาร ถึงกับเขียนกลอนไว้ให้ท่องเตือนใจว่า

“ข้าพเจ้าพิจารณาอาหาร

แล้วรับประทานในมือนี้

มิใช่เพื่อสนุกสนานเปรมปรีดิ์

มิให้มีพลังกายอันเหมายัน

มิให้เป็นเครื่องประดับและตกแต่ง

แต่เพื่อให้มีแรงและขยัน

เพื่อพากเพียรภาวนาตลอดวัน

ให้ธำตุชั้นธิด์ได้ลงลิ้มอิมพระธรรม”

เท่านั้นไม่พอ ท่านยังเมตตาสอนด้วยว่า เวลาเห็น
อาหารหลากสีหลากส่นน่าอร่อยให้เราพากันบริกรรมว่า
“ชี to be ๆ ๆ ๆ” ท่านว่า “อาหารเป็นภาระหน้อ.... ถ้าเป็น
เม็ดอาหารที่ต้องกินเพียงวันละเม็ดได้ก็น่าจะดีหรอกนะ”

เอาใจเทพ

ขณะที่ชายคนหนึ่งกำลังเดินจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง เทวดาสององค์ได้ปรากฏกายขึ้นต่อหน้าเขา และแนะนำตนเองว่า องค์หนึ่ง คือ เทพแห่งความมั่งคั่ง ส่วนอีกองค์หนึ่ง คือ เทพแห่งความยากไร้ พร้อมทั้งถามคำถามที่ทำให้ชายผู้นั้นรู้สึกลำบากใจ

เทวดาถามว่า “ระหว่างเราทั้งสอง เจ้าว่าใครรุกรามกว่ากัน จงตอบมาให้ดีๆ เชียวนะ”

ชายผู้นั้นนั่งคิดหาคำตอบที่จะไม่ทำให้เทวดาองค์ใดต้องสะเทือนใจ และเพื่อจะพาตัวเขาให้รอดจากสถานการณ์ล่อแหลมนี้ด้วย ในที่สุดสมาธิก็ช่วยให้เขาได้คำตอบที่ป็นขึ้นมา เขาตอบว่า “ท่านทั้งสองงามทัดเทียมกันขอรับ”

เทวดาทั้งสององค์ถามขึ้นพร้อมกันว่า “เอ๊ะ! อย่งไรกัน เราต้องการให้เจ้าตอบว่าใครรุกรามกว่านะ”

เขาจึงหันไปทางเทพแห่งความมั่งคั่ง “ท่านงามกว่าทางด้านหน้า” แล้วจึงหันไปทางเทพแห่งความยากไร้ “ส่วนท่านก็งามกว่าทางด้านหลัง”

เทวดาทั้งสององค์บอกให้เขาแสดงเหตุผลที่กล่าวเช่นนั้น ชายผู้นั้นตอบอย่างนอบน้อมว่า “เมื่อท่านเทพแห่งความมั่งคั่งไปเยือนบ้านใดก็ตาม พอคนในบ้านเห็นท่านเดิน

เข้ามา ทุกคนจะพากันตืออกดีใจเป็นยิ่งนัก พอๆ กับที่เขาจะพากันตืออกดีใจเมื่อเห็นท่านเทพแห่งความยากไร้เดินลับออกจากบ้านของพวกเขาไป กระผมจึงเห็นว่าท่านทั้งสองมีความงามทัดเทียมกัน ไม่มีใครน้อยหน้าไปกว่าใครขอรับกระผม”

เพี้ยน คือ นวัตกรรม ?

พวกอนุรักษ์นิยม ถือว่าของเก่าดีกว่าของใหม่ คิดถึงแต่ good old days ยุคทอง.....สมัยนี้อะไรๆ ก็เสื่อมลง แย่ลง ไม่เหมือนสมัยก่อน ยึดมั่นถือมั่นในของเก่า ส่วนพวกสมัยใหม่ ก็ถือว่า ของเก่าคร่ำครึโบราณ เต่าล้านปี ของเก่าล้ำสมัยรับไม่ได้ ถึงเวลาแล้วที่ต้องเปลี่ยนแปลง ต้อง innovate ต่างคนต่างสุดโต่งไปกันคนละขั้ว

พระพุทธองค์สอนให้เราวิจิตรธรรม

- **ของเก่าที่ดี เราต้องรักษาไว้ไม่ใช่เพราะมันเก่า แต่เพราะมันดี**

- ของเก่าที่ไม่ดี เราต้องกล้าทิ้ง ไม่ใช่เพราะมันเก่า แต่เพราะมันไม่มีประโยชน์
 - ของใหม่ก็เชื่อว่าดีเสมอไป บางอย่างเป็นเพียงแฟชั่น ตื่นเต้นแค่ประเดี๋ยวประด๋าว ต้องเลิกล้มไป ทำให้เสียทั้งเงินและทอง เสียทั้งกำลังและเวลา คนบางคนเรียกความเพี้ยนว่า innovation/นวัตกรรม แถมยังภาคภูมิใจในความเสียหายนั้นด้วย
- ฉะนั้น ท่านอาจารย์จึงสอนให้เราดูให้ดี ๆ ดีหรือไม่ดี เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง โดยไม่ต้องสนใจว่า มันจะเก่าหรือใหม่

เรื่องร้ายกลายเป็นดี

เรือลำหนึ่งอัปปางกลางมหาสมุทร มีคนรอดชีวิตเพียงคนเดียว ขณะที่คนอื่นๆ จมน้ำตายหมด เขาว่ายน้ำๆ ไปจนถึงเกาะแห่งหนึ่ง เขาสามารถประทังชีวิตอยู่บนเกาะได้

แต่ก็อย่างหงอยเหงาที่สุด เขาสร้างเพลิงไว้อยู่อาศัยตามลำพัง
เวลาผ่านไปๆ จนเขาเริ่มหมดหวังที่จะได้กลับบ้าน

วันหนึ่งขณะที่เขาเดินเล่นอยู่ที่ชายหาด เขามองขึ้นไป
บนเขา เห็นไฟกำลังไหม้เพลิงพักอาศัยที่เขารวบรวมเศษไม้มา
สร้างด้วยความยากลำบาก เขารีบวิ่งขึ้นไปดับไฟ แต่ก็ไม่ทัน
เสียแล้ว เขาทรุดตัวนั่งลงอย่างหมดอาลัยตายอยาก ทุกข์จน
น้ำตาไหล แต่เอ๊ะ! อะไรนั่นนะในทะเล ปรากฏว่าเป็นเรือ
ลำใหญ่กำลังแล่นตรงเข้ามา แล้วมีคนลงเรือเล็กพายเข้ามาที่
เกาะ เขาตื่นเต้นดีใจเป็นที่สุด ะล่ำระล่ำถามว่า “พวกคุณรู้
ได้ยังไงว่าผมมาติดเกาะอยู่ที่นี่” พวกเขาตอบว่า “อ้าว! ก็จาก
สัญญาณควันที่คุณทำขึ้นไงล่ะครับ”ไฟไหม้บ้านที่กลายเป็น
เป็นสัญญาณควันช่วยให้เขาได้กลับบ้านเกิดเมืองนอน.....

ท่านอาจารย์สอนว่า **เรื่องที่แย่มากที่สุดบางครั้งก็กลายเป็นเรื่องที่ดีที่สุดได้ ในทำนองเดียวกันเรื่องที่วดีที่สุดก็อาจจะเป็นเรื่องที่แย่มากที่สุดได้ ฉะนั้นให้เราเรียนรู้จากประสบการณ์ เรียนรู้จากทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อให้เราเข้าใจชีวิตของเรามากขึ้น และพัฒนาไปในทางที่ดีงาม**

หลวงตา

ตอนท่านอาจารย์บวชใหม่ๆ มีพระองค์หนึ่ง สมณสาธูปหน้าเหลี่ยมใสมาก เป็นพระที่เป็นตัวอย่างในทุกๆ เรื่อง ท่านอาจารย์เองยังได้เรียนรู้อะไรๆ จากท่านมาก บวชแล้วท่านอาจารย์ไปจำพรรษาที่อื่น เมื่อกลับมาคารวะครูบาอาจารย์ช่วงเข้าพรรษา ได้ข่าวว่าพระองค์นี้จะสึก ท่านอาจารย์เล่าว่า ท่านตกใจเลย มันไม่น่าเชื่อ หลวงพ่อชาท่านว่า พระองค์นี้เหมือนผลไม้สุกนอกเน่าใน ท่านพูดแรงๆ พระองค์นั้นก็สารภาพว่า ตั้งแต่ท่านบวชมา ท่านเครียดตลอดเวลา ท่านเครียดเพราะท่านไม่ค่อยมีเพื่อน ท่านเห็นเพื่อนพระพูดคุยสนทนากัน ท่านก็รู้สึกอิจฉา อยากจะพูดด้วย แต่ท่านพูดไม่ออก ท่านพูดไม่เป็น ท่านจึงเครียด ในขณะที่พระองค์อื่นๆ คิดว่า ‘โอ! ท่านสงบมาก สำรวมมากนะ ไม่เหมือนพวกเรา พวกเราล้างบาตรนะก็นั่งคุยกัน ครูบาอาจารย์ห้ามแล้ว ก็ห้ามไม่อยู่ แต่ท่านไม่เป็นอย่างเรานะ ท่านทำอะไรท่านก็มีสติ’ ทั้งๆ ที่ความจริงท่านอยากพูด แต่ว่าท่านพูดไม่เป็น

เรื่องการฉันก็เช่นกัน ท่านฉันน้อยมากจนเป็นที่เข้าใจในหมู่เพื่อนว่า ท่านมักน้อยและสำรวมระวังมากในเรื่องการฉัน ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว ท่านไม่ชอบอาหารและไม่สามารถทำให้เคยชินได้กับการฉันในบาตรซึ่งรวมอาหารทุกชนิดทั้งคาวและหวานอยู่ในที่เดียวกัน

ท่านมักนั่งคู่กับพระอีกรูปหนึ่ง ซึ่งมีปัญหาเรื่องง่วง และสัปหงกเวลานั่งสมาธิราวกับว่าไม่มีกระดูกสันหลัง ส่วนท่านนั่งตรงเหมือนอาจารย์เซ็น พระองค์ที่ชอบง่วงล้มตาแล้ว เห็นท่านนั่งก็เกิดอาการทุกข์ใจอยากจะนั่งได้ตรงอย่างนั้นบ้าง ส่วนท่านก็สารภาพว่า ท่านอยากลี้กเพราะท่านเครียด เวลาล้มตาเห็นเพื่อนนั่งสมาธิแบบผ่อนคลายสบายๆ รู้สึกอิจฉา อยากจะเป็นอย่างนั้นบ้าง

ฉะนั้นท่านอาจารย์จึงว่า **อย่าไปดูคนอื่น อะไรๆ มันก็ไม่แน่นอน ไม่ว่าจะดูตัวเองก็ดี ดูคนอื่นก็ดี ธรรมะเท่านั้นที่จะเป็นที่พึ่งของเราได้**

คำถามคำตอบ ๒๐

“ทำไมพระถึงต้องโกนผม
ด้วยครับ”

“ก็เพราะเส้นผมมันบังภูเขา
นะสิ”

บัวซื้อป๊อปปิ้งงวด

ท่านอาจารย์เตือนลูกศิษย์ที่หลงใหลการซื้อป๊อปปิ้งว่า
“อย่าเป็นคนที่ถือว่า สวรรค์อยู่ที่ของรก นรกอยู่ที่ตู้วาง”

ท่านให้ลูกศิษย์ถามตัวเองว่า “การไปซื้อป๊อปปิ้งนะ มันให้ความสุขจริงๆ หรือ” แล้วท่านยังแนะนำว่า ก่อนจะตัดสินใจซื้ออะไร ให้พิจารณาให้ดีแล้วถามตัวเองว่า “จำเป็นมั๊ย” ถ้าตอบตัวเองว่าจำเป็น ก็ให้ถามตัวเองเป็นครั้งที่สองว่า “จำเป็นจริงๆ หรือ” ถ้ายังไม่สามารถตอบตัวเองได้หนักแน่น แต่ก็ยังอยากจะซื้ออยู่ดี ขั้นตอนที่สามท่านแนะนำให้โทรศัพท์ไปปรึกษากัลยาณมิตร (เลือกประเภทที่โดดเด่นๆ หน่อย) ว่าจะซื้อดีหรือไม่ แล้วถ้าเพื่อนแนะนำว่าไม่ต้องซื้อ ก็ให้พยายามเชื่อฟังเพื่อนด้วยก็แล้วกัน

บทสวดของคนไม่ภาวนา

ท่านอาจารย์กล่าวว่า ท่านมักได้ยินบทสวดของคนไม่ปฏิบัติภาวนาอยู่บ่อยๆ (ส่วนมากมักจะเป็นผู้ชาย) “ผมไม่เห็นจำเป็นจะต้องปฏิบัติภาวนาเลย ผมก็ดีอยู่แล้ว...ผมไม่ได้เบียดเบียนใคร...ผมไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน...ไม่เห็นจำเป็นจะต้องตื่นแต่เช้ามาทนทรมานนั่งสมาธิ เดินจงกรมเลย” ท่านว่า นี่เป็นบทสวด ฟังอยู่บ่อยๆ ฟังจนชินเลยทีเดียวนะ ท่านว่า ใช่...มันไม่จำเป็น...ไม่ทำมันก็ไม่ตายหรอก แต่ท่านอุปมาให้ลูกศิษย์ฟังดังนี้

สมมุติว่า มีชายหนุ่มคนหนึ่งเป็นคนตีกอล์ฟเก่งประจำตำบล วันหนึ่งมีผู้รู้ หรือโปรฯระดับโลกเดินเข้าไปคุยกับเขาดังนี้

โปรฯ “คุณนี่ตีกอล์ฟเก่งจริงๆ มีแววว่าจะรุ่งมากๆ เลย ถ้าคุณได้ฝึกทุกวันๆ นะ คุณจะสามารถตีกอล์ฟเก่งเท่าไทเกอร์ วูดส์เลย ผมรับรองว่าคุณสามารถเป็นมหาเศรษฐีมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกเลยล่ะ”

ชายหนุ่ม “จำเป็นหรือ..... ไม่เห็นจำเป็นต้องเก่งเท่าไทเกอร์ วูดส์เลยไม่เห็นจำเป็นต้องมีเงินเยอะเป็นมหาเศรษฐีเลย ผมเป็นแชมป์

ตำบลด.... กรรมการ อ.บ.ต. ตีสู้ผมไม่ได้เลย
ชักคนแถวๆ นี่นะผมเก่งที่สุดอยู่แล้ว”

ท่านอาจารย์ถามว่า แล้วอย่างนี้มันผิดไหมเล่า มันชั่ว
หรือเปล่า...มันก็ไม่ผิด มันก็ไม่ชั่ว มันก็ไม่เสียหาย...แต่...มัน
น่าเสียดาย...ย ฉะนั้นท่านจึงว่า **การไม่ปฏิบัติธรรมมันก็ไม่ผิดหรอก...แต่มันน่าเสียดาย...ย**

เห็นไฟหายหนาว

ที่แอฟริกา เศรษฐีคนหนึ่งเป็นคนขี้เบื่อมากๆ คงเป็น
เพราะเขารวยและมีเวลาว่างมากเกินไป เขาจึงชอบคิดแผลงๆ
หาอะไรแปลกๆ ใหม่ๆ มากกระตุ้นอารมณ์ตนเอง วันหนึ่งเขา
มองไปที่เทือกเขาสูงนอกเมืองแล้วพูดกับคนรับใช้ของเขาว่า

เศรษฐี “ฉันสงสัยจังว่าคนเราจะสามารถยืนแก้ผ้าทั้ง
คืนบนยอดเขาสูงนูนได้มัย แบบว่าไม่มีน้ำ ไม่มีไฟ
ไม่มีอาหารไม่มีเสื้อผ้าอะไรทั้งนั้น นายว่าไง”

คนรับใช้ไม่ค่อยได้ฟังนายพูดเท่าไร เพราะนายมักพูด
เพื่อเจ้ออยู่เป็นประจำ เขาจึงเออออห่อหมกตามประสาคน
รับใช้ที่ไม่ต้องการขัดใจนาย

คนรับใช้ “ครับ...ครับ”

เศรษฐี “เอาอย่างนี้ดีกว่า เรามาพนันกันเถอะ ฉันขอ
พนันว่านายทำไม่ได้”

คนรับใช้ “ผมไม่เล่นด้วยหรอก ผมไม่มีอะไรจะพนันกับ
เจ้านายหรอกครับ”

เศรษฐี “ไม่ได้...ไม่ได้...นายต้องพนันกับฉัน ถ้านาย
แพ้ นายก็ไม่ต้องเสียอะไร แต่ถ้านายสามารถ
ยืนแก้ม้าบนยอดเขาตลอดคืน ไม่กินไม่ดื่ม
อะไรและไม่มีไฟให้ผิงนะ ฉันจะยกที่ดินให้
นาย เอาไปลิบไว้เลย แล้วแถมวัวให้อีกสี่ตัว
ด้วย ตกลงมัย”

คนรับใช้ไม่มีทางเลือก และการเล่นพนันขั้นตอนนี้ ถ้าเขา
เกิดทำได้ขึ้นมาจริงๆ เขาก็มีโอกาสจะล้มตาอ้าปาก มีสมบัติ
ตั้งเนื้อตั้งตัวได้

คนรับใช้ “ตกลงครับเจ้านาย ผมจะลองดู”

เศรษฐี “deal done!... ตกลงตามนั้นเลย ...”

เมื่อตกลงกับเจ้านายไปแล้ว คนรับใช้เริ่มคิดวิตกว่า
‘เอ! จะทำยังไงดีนะ...เราจะหนาวตายบนยอดเขามั้ยเนี่ย...
แต่เราอยากทำให้สำเร็จ เพราะจะได้มีที่ดินมีวัวไว้ตั้งตัว เรา
ไปปรึกษาขอคำแนะนำจากหลวงพ่อบนเขาดีกว่า’ หลวงพ่อ
องค์นั้นอาศัยอยู่บนภูเขาอีกลูกหนึ่งในเทือกเขานั้น และเขา
เคารพนับถือท่านมานานแล้ว เมื่อหลวงพ่อบทราบเรื่องราวการ
พนันขั้นตอนนี้...

หลวงพ่อบ “ที่ๆ เธอจะต้องไปยืนเปลือยกายอยู่ทั้งคืนนะ
มันสูงนับพันเมตรเชียวนะ ลมแรงและอันตราย
มากทีเดียว แต่ไม่ต้องกลัวหรอกนะ ถ้าจิตใจ

เธอเข้มแข็ง เธอจะต้องทำได้ หลวงพ่อจะขึ้นไปอยู่บนยอดเขาสูงนี้ ก่อไฟไว้ เธอจะมองเห็นกองไฟของหลวงพ่อกจากจุดที่เธอยืน เธอจงเพ่งมองไปที่กองไฟนะ ตั้งจิตให้มั่นระลึกรออยู่ตลอดเวลาว่า หลวงพ่อกำลังนั่งดูแสงกองไฟให้ความอบอุ่นแก่เธออยู่”

ด้วยความดีใจ **คนรับใช้** รีบรับคำ “ตกลงครับ ผมขอกราบขอบพระคุณท่านมาก”

คืนวันนั้น เขาขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขาพร้อมกับบริวารของเศรษฐีอีกสี่คน ซึ่งมาเป็นสักขีพยานให้เศรษฐี เขาถอดเสื้อผ้าออกหมด ลมพัด ฮู้...ฮู้...ฮู้... ทิ้งหนาวทิ้งแรงจนวนร่างกายเขาสั่นสะท้าน เขามองไปยังยอดเขาที่หลวงพ่อกอยู่ เห็นกองไฟอยู่ลิบๆ หลวงพ่อกท่านทำตามทีพูด ท่านช่างมีเมตตาต่อเขาจริง ๆ ยอมลำบากกายเพื่อช่วยเขา ท่านต้องนั่งบนยอดเขาทั้งคืนเพื่อดูแสงกองไฟให้ลูกศิษย์เพื่อเขา เขาเกิดกำลังใจฮึดสู้ ตั้งจิตมั่นเพ่งไปที่กองไฟของหลวงพ่อก นี่ถึงความอบอุ่นของกองไฟและความเมตตาของหลวงพ่อก เขารู้สึกอบอุ่นใจมากแม้กายจะทนทุกข์ทรมานจากความหนาวจนเกือบจะทนไม่ไหว...ในที่สุด... เขาก็สามารถยืนเปลือยกายต้านลมหนาวได้ตลอดทั้งคืน

คนรับใช้คิดด้วยความปลาบปลื้ม ‘โฮ้ย! เราทำได้! เราชนะแล้ว! เรารวยแล้ว!’ เขารีบใส่เสื้อผ้าแล้วเดินลงเขาไปหาเศรษฐี

คนรับใช้ “ผมทำได้สำเร็จแล้วครับเจ้านาย”

เศรษฐี “เป็นไปไม่ได้ ใครจะไปยื่นแก้ผ้าบนนั้นได้ทั้งคืน”

บรรดาสักขีพยานต่างยืนยันต่อเศรษฐีว่าคนรับใช้หนุ่มทำได้จริง ๆ

เศรษฐี “เราก็คงไม่อยากจะเชื่ออยู่ดี มันเป็นไปได้อย่างไรกัน”

คนรับใช้ คนชื่อ “ผมเพิ่งมองไปที่กองไฟที่หลวงพ่อของผมจุดไว้ที่ยอดเขาอีกลูกครับ มันช่วยให้ผมรู้สึกอุ่นใจพอที่จะเอาตัวรอดมาได้ทั้งคืน”

เศรษฐี “อ้าว! นั่นนายก็ผิดสัญญานะสิ เราตกลงกันไว้แล้วว่าไม่มีไฟ แต่นี่นายมีไฟตลอดคืนเลย... ไป... ไป... นายอดทั้งที่คืนทั้งวันแล้วละ”

คนรับใช้เสียใจมาก เขากัดฟันอดทนสู้ขนาดหนักจนทำได้สำเร็จ แต่กลับไม่ได้อะไรสักอย่าง เขารู้สึกทนไม่ได้จริง ๆ จึงไปฟ้องศาล แต่ผู้พิพากษาก็เกิดเป็นเพื่อนกับเจ้านายเขาเสียอีก จึงตัดสินอย่างไร้ความยุติธรรม

ผู้พิพากษา “เมื่อข้อตกลงคือไม่มีไฟ การที่คุณเพิ่งมองกองไฟทั้งคืนตามกฎหมายถือว่ามีไฟ”

คนรับใช้จนปัญญา จึงแบกความผิดหวังกลับไปเล่าให้หลวงพ่อฟัง

หลวงพ่อ “ไม่เป็นไรๆ ค่อยๆ คิดนะ หลวงพ่อมีลูกศิษย์คนหนึ่งเป็นเศรษฐีอยู่กลุ่มไฮโซๆ

เดียวกันกับเจ้านายของเจ้านั้นแหละ เขา
เป็นคนตรง หลวงพ่อจะเชิญเขามาปรึกษา”

เมื่อหลวงพ่อได้ปรึกษากับลูกศิษย์เศรษฐีของท่าน เขา
เป็นคนดีมีคุณธรรมและเปี่ยมไปด้วยปัญญา เขารับปากจะ
ไปจัดการเรื่องนี้ให้ เมื่อเขากลับถึงเมือง เขาริบส่งคนไปเชิญ
เพื่อนฝูงทั้งหมดซึ่งล้วนเป็นคนดั่งในวงสังคมรวมทั้งเศรษฐี
ชีเปลือและเพื่อนผู้พิพากษามางานปาร์ตี้บ้านเขาในเย็นวัน
รุ่งขึ้น ทุกๆ คนตอบรับคำเชิญ เพราะอาหารที่บ้านเศรษฐี
คนนี้อร่อยมากๆ และกินได้ไม่อั้น หลากๆ คนจึงดออาหาร
กลางวัน และบางคนถึงกับงดอาหารเช้าด้วย เพื่อเตรียมพื้นที่
ในห้องไว้รองรับอาหารเด็ดๆ มื้อนี้

แขกรับเชิญไปถึงบ้านเศรษฐีลูกศิษย์หลวงพ่อโดยพร้อม
เพรียงกันตั้งแต่หัวค่ำ นั่งคุยรออาหารพร้อมอยู่ในห้องรับแขก
กลิ่นอาหารหอมอร่อยโชยมาๆ อยู่ตลอดเวลาจนท้องของ
ทุกคนร้องจ๊อกๆ ต่างจินตนาการถึงอาหารว่าเป็นนั่นเป็นนี่
แต่รออยู่นานก็ยังไม่มีการยกอาหารออกมาเสิร์ฟ จนทุกคนเริ่ม
สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น เสียงเซ็งแซ่ถามหาเจ้าของบ้าน

ในที่สุดเศรษฐีเจ้าของบ้านก็เดินยิ้มเข้ามา บรรดาแขก
เหรือรุมถาม “อาหารอยู่ที่ไหนล่ะ ท่านให้พวกเราคอย
นานเหลือเกิน.....เราหิวจะแะอยู่แล้วนะ.....”

เศรษฐีเจ้าของบ้าน “อ้าว! พวกท่านจะหิวได้อย่างไร
ท่านก็ได้กลิ่นอาหารไปตั้งนานแล้ว
ไม่ใช่รี”

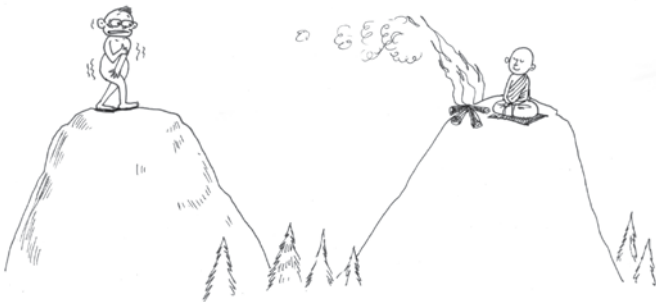
เพื่อน ๆ งง

“ได้กลิ่นอาหารแล้วมันจะมีความหมายอะไรเล่า กลิ่นมันไม่ใช่อาหารนะ ได้กลิ่นแล้วเราจะไปหายหิวได้อย่างไร”

เศรษฐีเจ้าของบ้าน

“อ้าว! มันก็เหมือนลูกน้องของเศรษฐีเพื่อนเราไงล่ะ ไปยืนหนาวอยู่บนยอดเขาตลอดคืน เพ่งมองกองไฟจากอีกยอดเขาหนึ่ง ความอบอุ่นไม่ได้มาถึงซักหน่อย แต่ก็ถูกตัดสินไปเรียบร้อยแล้วว่าผิดสัญญา เพราะมีไฟ”

เศรษฐีขึ้นเปื้อนฟังแล้วรู้สึกอายมากจนหน้าแดง เพื่อนผู้พิพากษาของเขาก็เช่นกัน ต่อจากนั้นลูกศิษย์ผู้มีปัญญาของหลวงพ่อก็ขอโทษขอโพยแขกที่ต้องรอนาน และรีบสั่งให้บริวารยกอาหารอร่อย ๆ ออกมาเลี้ยงดูกัน วิธีการอันชาญฉลาดของเขาทำให้เศรษฐีขึ้นเปื้อนเรียกคนรับใช้มาพบและยกที่ดินสิบไร่พร้อมวัวสี่ตัวให้เขาตามที่ได้ตกลงกันไว้

ขอชื่อ

ลูกศิษย์คนหนึ่งได้หลานสาวคนแรกเกิดที่ประเทศอังกฤษ พ่อแม่เรียกหนูน้อยว่า “Peanut” คุณยายคนใหม่กราบขอคำปรึกษาจากท่านอาจารย์ว่าจะตั้งชื่อหลานสาวเป็นภาษาไทยว่าอะไรดี ท่านตอบทันทีว่า “ก็ให้ชื่อว่า ลิสง ลิ” คุณยายเกิดอาการงง “นี่ชื่อไทยริเจ้าคะ? ไม่เห็นเคยได้ยินมันแปลว่าอะไรกัน” ขณะที่ท่านอาจารย์ยังนั่งอมยิ้มเฉยอยู่เพื่อนธรรมรุ่นเด็กที่นั่งข้างๆ สะกิดอธิบายว่า “ก็ท่านเอามาจากคำว่าถั่วลิสงไงครับคุณยาย”

เถรน้อยโปรดสัตว์

นิทานเรื่องนี้มีอยู่ว่า สามเถรน้อยองค์หนึ่งอยู่ที่วัดป่าแห่งหนึ่งบนยอดเขาตามลำพังกับพระอาจารย์ซึ่งเป็นเกจิอาจารย์ที่สามารถมองเห็นอนาคต หลวงพ่อท่านเมตตาเอ็นดูสามเถรน้อยมากเสมือนเป็นลูกชายของท่าน คั้นหนึ่ง

ขณะนั่งสมาธิ หลวงพ่อเกิดนิมิต เห็นเณรน้อยจะต้องมรณภาพ ในแปดวันข้างหน้า ท่านสงสารเณรน้อยมาก ท่านเรียกเณรน้อยมาพบแล้วสั่งว่า

หลวงพ่อ “เณรน้อย เจ้าจงเก็บบริขารแล้วเดินทาง กลับไปเยี่ยมบ้านเกิด เจ้าไม่ได้พบโยมพ่อ โยมแม่ของเจ้ามานานแล้วนะะ”

เณรน้อย ดีใจ “ดีจังเลยครับหลวงพ่อ ผมกำลังคิดถึง บ้านอยู่พอดี”

ว่าแล้วเณรน้อยก็รีบไปเก็บบริขาร กลับมากราบลา หลวงพ่อแล้วออกเดินทางไป โดยไม่ทันเห็นสายตาห่วงใย อาลัยที่หลวงพ่อมองตามจนลับสายตา หลวงพ่อรำพึงว่า ‘นี่คงจะเป็นครั้งสุดท้ายแล้วนะะที่เราจะได้เห็นเจ้าเณรน้อยน่ารักองค์นี้’

เณรน้อยออกจากวัดแล้วเดินลงเขาไปด้วยความระมัดระวัง ระยะเวลาทางไกลแถมยังเดินลำบากอีกด้วย เมื่อถึงลำธาร จึงแวะพักให้หายเหนื่อย เณรน้อยเห็นมดฝูงใหญ่ทำรังอยู่ริมลำธาร ท่านนั่งจ้องดูมดเดินกันขวกไขว่ด้วยความเพลิดเพลिन แต่แล้วสักพัก ท่านสังเกตเห็นว่าระดับน้ำกำลังสูงขึ้นๆ ท่านคิดว่า ‘เอ! นี่ช่วงหน้าฝนเสียด้วย ฝนตกเกือบทุกวันเลย ถ้าฝนตกวันนี้ละก็ ภัยรอนได้เลยว่าน้ำต้องท่วมรังมดแน่ เจ้ามดพวกนี้จะต้องตายเป็นเบือ เราต้องยอมเสียเวลาเดินทาง สักหน่อยดีกว่าเพื่อช่วยมัน’

คิดได้ดังนั้นท่านก็ลงทุนถอดผ้าจีวรออกแล้วลงมือ

ทำงาน หาดินเหนียวมาก่อเป็นกำแพงรอบๆ รังมด หวังจะป้องกันไม่ให้หน้าท่วมถึงรัง มดจะได้มีชีวิตรอดไม่ถูกน้ำท่วมตาย ทำงานเสร็จแล้วเถรน้อยจึงเดินทางต่อ ในขณะที่หลวงพ่อกำลังคิดว่า คิดปลงจนตกแล้วว่า เถรน้อยคงจะเสียชีวิตในเร็ววันนี้ ตามนิมิตที่ไม่เคยพลาดของท่าน ต่อจากนี้ไปท่านจะต้องอยู่องค์เดียว ไม่มีเถรน้อยมาบ้วนเปี่ยมอยู่ใกล้ๆ อีกต่อไป

ผ่านไปสัปดาห์กว่าๆ ขณะที่หลวงพ่อกำลังพักผ่อนอยู่ในกุฏิ ท่านได้ยินเสียงเถรน้อยเดินเข้ามา ท่านประหลาดใจมาก นิมิตของท่านแม่นยำแต่เหตุไฉนเถรน้อยจึงยังมีชีวิตอยู่แล้วกลับมาหาท่านได้ ท่านไม่ได้แสดงท่าทางกระตะกกระตักใดๆ แต่ยิ้มด้วยความเมตตาและถามเถรน้อยด้วยสุ้มเสียงปกติ

หลวงพ่อก “เป็นไงบ้างละเถรน้อย เล่าให้หลวงพ่อกฟังสิ ว่าเจ้าไปไหนมาบ้าง”

เถรน้อย ตอบหลวงพ่อกด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยความเคารพรัก “ผมกลับไปเยี่ยมโยมพ่อโยมแม่เท่านั้นครับ ใช้เวลากับท่านพอสมควร ผมคิดถึงหลวงพ่อก ก็เลยรีบกลับมารับใช้หลวงพ่อกนี้แหละครับ”

หลวงพ่อก “อืม! ดีแล้ว ็นไปต้มน้ำร้อนซะ หลวงพ่อกจะนั่งสมาธิซะหน่อย”

ก่อนที่ท่านจะขยับท่านั่ง ท่านหันมาถามเถรน้อย

หลวงพ่อก “ว่าแต่ว่าตอนไปเยี่ยมบ้านนะ เจ้าแวะเถลไถลไปไหนบ้างรีเปล่า”

เณรน้อย “ผมไม่ได้ไปไหนเลยครับ ตรงดิ่งไปบ้านเลย
อ้อ! ผมแค่แวะพักเหนื่อยริมลำธาร แล้วก็
ยอมเสียเวลาช่วยชีวิตมดไว้ทั้งรังเลยครับ
หลวงพ่อ”

หลวงพ่อ ถึงบางอ้อ “อย่างนี้เอง เจ้าจงรู้ไว้นะว่าผล
แห่งกรรมดีที่ช่วยชีวิตมดไว้ ช่วยต่อชีวิตเจ้าไป
อีกนานเลยละ ถ้าเจ้าไม่ได้ช่วยชีวิตมด ป่าน
นี้เจ้าคงตายไปแล้ว”

ท่านอาจารย์สรุปว่า **ความเมตตาเป็นเรื่องอัศจรรย์
เป็นพลังอันยิ่งใหญ่** เพียงแค่เมตตาตามไม่ต้องพูดถึงเรื่อง
เมตตาตามมนุษย์ด้วยกันหรือก เณรน้อยยังต่ออายุตัวเองได้

คำถามคำตอบ ๒๑

“ที่ท่านอาจารย์แนะนำให้ดู
อาการสามสิบสอง แต่นึก
ไม่ออกจริง ๆ เช่นคิดไม่ออก
เลยว่ ม้ามหน้าตามันเป็น
อย่างไร”

“สิ่งแรกที่ยากให้ทราบก็คือ
ม้ามไม่มีหน้าตา.....”

ก้นกิ้ง

พระทิเบตองค์หนึ่งเป็นพระกรรมฐานที่มีชื่อเสียงมาก ท่านชอบอาศัยอยู่ในถ้ำ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ลูกศิษย์ ลูกหาของท่านร้องขอคำสอนสุดท้ายจากท่าน ท่านหันหลังให้ลูกศิษย์แล้วถลกสบงขึ้นมาให้ทุกคนได้เห็นก้นของท่าน ก้นซึ่งแข็งและดำนเหมือนกีบม้า

ท่านตั้งใจสอนลูกศิษย์ว่า ไม่จำเป็นต้องอ่านหนังสือ มาก แต่ให้นั่งสมาธิจนก้นเหมือนกีบม้า นั่นแหละเป็นใช้ได้

มีทางลัด

ชาวพุทธที่เมืองนอกมักจะพยายามทำงานการกุศลที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม เช่นเป็นอาสาสมัครช่วยงานโรงเรียนเด็กกำพร้า โรงเรียนเด็กปัญญาอ่อน หรือบ้านคนชรา ซึ่งล้วนเป็นกิจกรรมที่เข้ากันได้ดีกับการปฏิบัติธรรม

เพื่อนของท่านอาจารย์คนหนึ่งเป็นอาสาสมัครที่บ้านคนชรา และได้มีโอกาสไปสนิทสนมพูดคุยกับท่านผู้เฒ่าสองคนเป็นประจำ ทั้งคู่เป็นชายอายุกว่าแปดสิบปี คนหนึ่งยิ้มแย้มแจ่มใส หัวเราะเบิกบาน คุยสนุก และมองโลกในแง่ดี ส่วนอีกคนหนึ่งเอาแต่เฟ่งโทษคนอื่น ใครทำอะไรให้ก็ไม่เคยถูกใจ ไม่พอใจหมอ ไม่พอใจพยาบาล ไม่พอใจคนรอบ ๆ ข้าง ว่าคนนั้นคนนี้อยู่ตลอดเวลา และมีความพยายามอยู่ในใจมากมาย

เพื่อนของท่านอาจารย์พยายามจะเข้าใจท่านผู้เฒ่าทั้งสอง เขาวิเคราะห์แล้วสรุปในใจว่า คนที่มีความสุขง่าย มีความเบิกบาน และมองโลกในแง่ดี คงจะมีชีวิตที่เป็นสุข และเคยประสบความสำเร็จในชีวิตมามาก เขาจึงพอใจกับชีวิตของเขา ส่วนคนที่ขี้บ่นขี้พยาบาทคงจะมีชีวิตที่ลำบากลำเค็ญมีปัญหา และมีแต่ความผิดหวัง เขาจึงมองโลกในแง่ร้ายอยู่ตลอดเวลา มันฟังดูสมเหตุสมผล และคนส่วนใหญ่ก็คงจะวิเคราะห์ไปในแนวทางเดียวกับเขา

แต่...ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ... คนที่เบิกบานแจ่มใส นั้นเป็นผู้ที่ต้องเผชิญปัญหาต่างๆ ที่มารุมล้อมอยู่ตลอดชีวิต ทั้งเรื่องลูกเรื่องหลานและความเจ็บไข้ได้ป่วย เมื่ออายุเข้าปุนชรา เขาจึงเข้าใจชีวิตอย่างลึกซึ้ง ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น เขาก็สามารถจะมองมันเป็นเรื่องตลกได้เสมอ ไม่เอาเป็นเอาตายกับอะไรทั้งนั้น ส่วนคนที่มองโลกในแง่ร้าย กลับกลายเป็นคนที่เคยโชคดี ทำอะไรๆ ก็ประสบความสำเร็จเสมอ ได้ร่ำได้รวย แต่เมื่อแก่แล้วกลับกลายเป็นคนเช่นนี้ไปได้

ท่านอาจารย์จึงว่า **เราทุกคนมีทางเลือก มันไม่ใช่ว่าจะมีสูตรตายตัวว่าใครเคยเป็นอย่างไรก็จะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันอยู่ที่จิตใจของเราเองแท้ๆ** เหมือนน้ำใสๆ นี้ วกกินเข้าไปก็กลายเป็นน้ำนม ส่วนงูกินเข้าไปก็กลายเป็นยาพิษ ของเหลวที่เข้าไปเหมือนกัน แต่ของเหลวที่ออกมาต่างกัน **เราสามารถเลือกได้ว่าเราจะเป็นอย่างไร** เราจะหวังดีหรือเราจะหวังร้ายต่อผู้อื่น ท่านว่าคนที่คิดพยาบาทผู้อื่น บางครั้งถึงกับจินตนาการให้เขาเป็นทุกข์เพื่อที่ตัวเองจะได้สะใจ ช่างเป็นคนที่น่าสงสารมาก...ก....จริง ๆ

อดไม่ได้

พระสี่รูปตั้งจิตอธิษฐานว่า จะอยู่ด้วยกันโดยไม่พูดกัน เลยตลอดสิบวัน ท่านหนึ่งสมาธิทำความเพียรอยู่ใกล้ๆ กันในความเงียบ จนกระทั่งเทียนไขที่จุดไว้ดับลง พระองค์แรกจิตใจไม่ค่อยจะมีสตินึก ท่านอุทานขึ้นว่า “อ้าว! เทียนดับเสียแล้ว” ท่านจึงเสียสัจจะเป็นองค์แรก

พระองค์ที่สองพูดขึ้นว่า “อ้าว! พูดทำไมล่ะ เราตกลงกันแล้วว่าจะไม่พูด” ท่านจึงเสียสัจจะไปอีกองค์

พระองค์ที่สามเกิดอาการโกรธ จึงหลุดปากว่า “ท่านทั้งสองนี้ ไข้ไม่ได้เลยนะ” เป็นอันว่าท่านก็เสร็จไปอีกองค์

พระองค์ที่สี่ยิ้มเยิ่นๆ แล้วพูดว่า “รู้สึกจะมีแต่ผมคนเดียวนะที่ไม่พูด”

ตกลงพระทั้งสี่รูปเสียสัจจะ แต่ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน องค์แรกเพราะขาดสติ มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นสักอย่าง ท่านก็โพล่งออกมาด้วยความเคยชิน องค์ที่สอง เรื่องวินัย ยึดมั่นในกฎระเบียบว่าพระองค์แรกไม่ทำตามกฎระเบียบจนท่านเองก็เสียสัจจะตามไปด้วย องค์ที่สาม เพราะความโกรธว่าเพื่อนไข้ไม่ได้ ผสมกับการดูถูกดูหมิ่น ส่วนองค์ที่สี่ เพราะอึดติดว่าท่านเก่ง คนอื่นพูด แต่ท่านไม่พูด จนท่านเองก็เสียสัจจะในที่สุด

แล้๓๓ดแม๓๓ง

วันหนึ่งขณะที่ลูกศิษย์กำลังถวายอาหารท่านอาจารย์ มีแม๓๓งวันมารบกวนพอสมควร จึงมีการพูดถึงแล้๓๓ดแม๓๓งที่หาซื้อได้ยากในปัจจุบัน ท่านอาจารย์แนะนำว่านักเรียนปัญญาประทีปน่าจะฝึกทำแล้๓๓ดแม๓๓งจากไม้ไผ่ ซึ่งไม่มีใครเคยเห็นมาก่อน คุณครูจึงเรียนถามท่านว่าจะช่วยสอนเด็ก ๆ ได้หรือไม่ ท่านบอกว่า ท่านไม่เคยทำเองหรอกแต่ท่านเคยเป็นเจ้าของแล้๓๓ดแม๓๓งที่ทำจากไม้ไผ่มาก่อน แล้วท่านจึงเล่าประวัติความเป็นมาให้ฟังดังนี้

ที่วัดแห่งหนึ่ง มีพระฝรั่งองค์หนึ่งเป็นลูกศิษย์วัด ท่านเป็นพระที่ไม่ขยันปฏิบัติภาวนา กิริยามารยาทก็ไม่เรียบร้อย เรียกว่าเป็นตัวอย่างไม่ดี และเป็นที่รังเกียจของหมู่คณะแล้วยังมีพระอีกองค์หนึ่งเป็นพระไทย ซึ่งมีคุณลักษณะตรงกันข้ามเลยทีเดียวกับพระฝรั่งองค์นั้น ท่านตั้งอกตั้งใจภาวนาอย่างจริงจังและมีกิริยามารยาทงดงาม ในยามที่ท่านพักจากการภาวนา ท่านเอาลำไม้ไผ่มาทุบให้บวบๆ แล้วค่อยๆ สางเส้นไม้ไผ่แยกออกเป็นเส้นฝอยๆ ทีละเส้นๆ เพื่อทำแล้๓๓ดแม๓๓ง งานนี้ต้องใช้ความประณีตและความเพียรพยายามมาก ที่สำคัญคือต้องใช้สมาธิด้วย ท่านตั้งอกตั้งใจทำอยู่เป็นเดือนๆ เพื่อจะถวายท่านเจ้าอาวาสซึ่งเป็นอาจารย์ที่ท่านเคารพรักยิ่ง

ในวันสำคัญ

เมื่อวันนั้นมาถึง ท่านได้คลานเข้าไปถวายสัปปัตถ์แด่แม่
แก่ท่านเจ้าอาวาสด้วยความภูมิใจ อาจารย์ของท่านรับสัปปัตถ์ไว้
ด้วยสีหน้าเฉยๆ ไม่ยินดีในร่าย แล้ววางสัปปัตถ์ข้างตัว ลักครู่
ท่านก้มมือเรียกพระฝรั่งผู้ไม่เอาไหนให้เข้าไปใกล้ๆ แล้วท่าน
ก็ยกสัปปัตถ์นั้นให้พระฝรั่งท่ามกลางความไม่คาดคิดของ
ทุกๆ คนในที่นั้น

ใจของพระผู้ถวายสัปปัตถ์ที่เพิ่งจะพองฟูด้วยความภาค
ภูมิใจในผลงานอันแสนจะประณีตและทำได้ยากยิ่งของตน
และความปิติที่ได้ถวายสิ่งๆ นั้นแต่ครูบาอาจารย์เกิดอาการ
สลดหดหู่ลงฉับพลันด้วยความทุกข์ แม้ท่านจะรู้หลักการดี
ว่า เมื่อท่านได้ถวายของครูบาอาจารย์ ใจท่านก็เป็นบุญเป็น
กุศลแล้ว มันควรจะจบลงตรงนั้น ท่านไม่ควรจะต้องสนใจ
ว่า ท่านอาจารย์จะเอาของที่ท่านถวายไปทำอะไรแต่เมื่อ
เรื่องมันเกิดขึ้นจริงๆทำมัย...ทำไม ...ท่านอาจารย์จะยก
สัปปัตถ์นี้ให้ใครก็ไม่ยก ท่านทำใจรับไม่ได้จริงๆ ว่า ท่าน
อาจารย์ยกมันให้แก่พระฝรั่งผู้ไม่เอาไหนที่ใครๆ และแม้แต่ตัว
ท่านเองรังเกียจ ท่านจึงรู้สึกทุกข์มาก

นี่คือบทเรียนล้ำค่าที่ท่านเจ้าอาวาสตั้งใจจะสอนลูก
ศิษย์ด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง บทเรียนเรื่อง อคติ การดูถูกดูหมิ่น
และความยึดมั่นถือมั่น ...ท่านอาจารย์เล่าต่อว่า ภายหลัง
พระฝรั่งองค์นั้นได้ออกจากวัดไปพร้อมสัปปัตถ์ไม่ผิดแมลงอัน
นั้น และท่านได้มาอยู่ที่วัดป่านานาชาติชั่วคราว ท่านได้ถวาย

แล้วนั้นแก่ท่านอาจารย์ พวกเราเรียนถามท่านอาจารย์ว่า แล้วยังอยู่หรือไม่ ท่านตอบว่า ขณะนั้นอายุพรรษาท่านยังน้อย เมื่อรับของดีมา ท่านก็นำไปถวายพระผู้ใหญ่ บัดนี้ไม่ทราบว่ แล้วยังไผ่บัดแมลงอันนั้นอยู่ที่ใด ได้เปลี่ยนมือไปสักกี่ทอด หรือ ผุพังไปแล้วตามกฎแห่งอนิจจัง

โรงเรียนกินนอน

ท่านอาจารย์สอนว่า **ธรรมะคือทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิต ตั้งแต่ต่ำสุดถึงสูงสุด เรื่องการกินการนอนเป็นเรื่องที่เราสมควรให้ความสนใจเรียนรู้ ...**ร่างกายมันมีปัญญาของมัน มันรู้ว่ามันต้องการจะกินแค่ไหน จะนอนแค่ไหน มันจะส่งสัญญาณบอกเรา แต่ถ้าเราไม่มีสติ เราจะไม่ได้ยินสัญญาณเตือน เราก็จะกินมากไปน้อยไป นอนมากไปน้อยไป ไม่พอดี เรื่องการกินอาหารนั้น ปัจจุบันปัญหาโรคอ้วนกำลังระบาดและเป็นที่น่าวิตก ทั้งๆ ที่มีทางที่จะป้องกันได้ แค่กินอย่างมีสติ กินให้ช้าลง จิตใจไม่ฟุ้งซ่านเพลินเพลินกับการกิน

จนเกินไป เราจะได้ยินสัญญาณที่ท้องมันส่งมาว่า “อิ่มแล้ว
ครับ....อิ่มแล้วครับ.....”

ท่านอาจารย์เล่าว่า การทำหน้าที่เจ้าอาวาส ทำให้ท่าน
ได้เปรียบในเรื่องการฉันแต่พอดี เพราะที่วัดท่านฉันเวลาแปด
โมงเช้า พอฉันเสร็จในฐานะเจ้าอาวาส ท่านต้องนั่งรับแขก
พูดคุยกับญาติโยมต่อเลยจนเกือบเที่ยง ถ้าท่านฉันอาหารมาก
เกินไป ท่านจะเป็นทุกข์มาก อึดอัดไม่มีความสุข อารมณ์ก็
จะไม่สดใส และเทศน์ก็จะไม่ค่อยน่าฟังด้วย ท่านจึงต้องฉัน
อย่างมีสติ เอาแต่พอดีๆ เมื่อใดที่ร่างกายเริ่มอึด ท่านก็จะ
หยุดฉันเมื่อนั้น

ส่วนเรื่องการนอนนั้น คนเราได้รับการปลูกฝังมาว่า
ควรจะนอนวันละแปดชั่วโมง ต่ำกว่าแปดชั่วโมงไม่ได้ บางคน
อาจนอนยาวกว่านั้นด้วยซ้ำ ซึ่งท่านขอสายหัวให้เลย ท่านว่า
ชีวิตคนเรา วันหนึ่งมีสี่สิบสี่ชั่วโมง นอนเสียแปดชั่วโมง เท่ากับ
ใช้เวลาหนึ่งในสามของชีวิตไปกับการนอน ถ้าอายุยืนถึงเก้า
สิบปี ก็เท่ากับว่าใช้เวลานอนถึงสามสิบปีที่เดียว ท่านถามว่า
พวกเราไม่เสียดายเวลากันรึ

คำถามคำตอบ ๒๒

“การทำหมั้นสุนัขแมว
บาปไหมครับ”

“ต้องขออนุญาต ถ้ามัน
โอเคก็ไม่บาป”

I หลงความหลอ

ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีพระราชาองค์หนึ่ง ท่านหลงมัวเมาในเรื่องร่างกายของท่านมาก ท่านคิดว่าท่านหล่อมาก เหล่าอำมาตย์ก็รู้ใจท่านดี ต่างพากันประจบประแจงสอพลอชมว่าท่านหล่อราวกับเทพบุตร แล้วท่านก็ชอบให้พวกเขาพูด แล้วพูดอีก ฟังไม่รู้เบื่อ ชาวนี้ดังไปถึงเมืองบนถึงหุบเทวดาทิ้งหลาย ไม่แน่ว่าจะด้วยความหมั่นไส้หรืออะไร เทวดาสององค์ได้แปลงร่างเป็นคนลงมาในโลกมนุษย์เหมือนรายการคนค้นคน เพื่อขอเฝ้าพระราชา

พระราชา “ท่านทั้งสองมาจากที่ใด และมาที่นี่เพื่อประสงค์สิ่งใด”

เทวดา “เราทั้งสองเป็นเทพบุตรมาจากเบื้องบน เราได้ยินกิตติศัพท์ว่า มีมนุษย์ที่หล่อเทียบเท่าเทวดา จึงต้องมาดูให้เห็นกับตาว่ามันจะมีจริง ๆ หรือจะเป็นการอวดอ้างเฉย ๆ”

พระราชาคิดในใจว่า ‘นี่นะรีเทวดา ไม่เห็นจะหล่อเหลาลักเท่าไรรึ ลู้เราก็ไม่ได้.....’

พระราชา “ท่านก็ได้เห็นแล้ว ท่านคิดว่าอย่างไรละกับเรื่องความหล่อของเรา”

เทวดา “ท่านก็ดูดีพอใช้ได้ แต่อันที่จริงนะ เมื่อเข้าเรา

แวะมาดูท่านครึ่งหนึ่งแล้ว ตอนที่ท่านกำลังหลับอยู่ เราว่าเมื่อเช้านะท่านดูดีกว่านี่นะ ปายนี้ท่านโทรมลงไปหน่อย คุณดีน้อยกว่าเมื่อเช้าสักนิดหนึ่ง”

พระราชารู้สึกไม่พอใจที่เทวดากล่าวหาว่า ความหล่อของท่านลดลง ก็ท่านลงทุนทาครีมบำรุงทุกอย่างเพื่อที่จะเป็นหนุ่มสองพันปีให้จงได้ ท่านจึงเรียกอำมาตย์หน้าห้องเข้ามาถามด้วยเสียงอันดัง

พระราช “เจ้าจงบอกซิว่า ในขณะที่หน้าตาผิวพรรณเราเป็นอย่างไร ความหล่อของเราลดน้อยลงจากเมื่อเช้าหรือไม่”

อำมาตย์ “มันจะเป็นไปได้อย่างไรพระเจ้าคะ พระองค์ท่านทรงหล่อสุดๆ เสมอต้นเสมอปลาย”

เทวดาจึงขอให้อำมาตย์ไปนำชามอ่างใส่น้ำมา แล้วบอกให้อำมาตย์จ้องสังเกตดูให้ดีก่อนจะขอให้ออกไปรอด้านนอก และต่อหน้าพระราช เทวดาเอาช้อนตักน้ำทิ้งไปครึ่งช้อนก่อนจะเรียกอำมาตย์ให้กลับเข้ามา

เทวดา “ท่านอำมาตย์จงดูซิว่า ชามอ่างน้ำนี้เหมือนเมื่อกี่หรือต่างกับเมื่อกี่”

อำมาตย์ “เหมือนกันเป๊ะเลยพระเจ้าคะ ไม่เห็นจะต่างกันที่ตรงไหน”

เทวดา หันไปหาพระราช “เห็นมั๊ยละ.... ท่านก็เห็นกับตาว่า น้ำลดลงไปครึ่งช้อน แต่พวกอำมาตย์

เขาไม่เห็น เรื่องความหล่อของท่านก็เหมือนกัน แม้พวกอำมาตย์ของท่านจะมองไม่เห็น ความเปลี่ยนแปลง แต่เทวดาเห็นนะ และขอ บอกเลยว่า ท่านจะต้องหล่อน้อยลงๆ ทุกวัน เพราะ **ความแก่นะมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงทันที มันเกิดขึ้นทีละเล็กทีละน้อย เกิดขึ้นทุกนาที ทุกวินาที** แต่พวกท่านกลับประมาท เพราะมองไม่เห็น”

พระราชาก็ได้ยินดังนั้น ก็เกิดความสลดสังเวช จนถึงขั้นเบื่อหน่ายที่จะหลงใหลในความงามต่อไป ที่คิดไว้ว่าจะไป ผ่าตัดจมูกเสริมดั้งดั้งหน้าให้เต่งที่สวีตเซอร์แลนด์ ก็ไม่เอาแล้ว เครื่องสำอางราคาแพงที่สั่งซื้อไว้จากฝรั่งเศสก็จะชอยยกเลิก จะได้ไม่ต้องเปลืองงบประมาณดิน ต่อไปนี้ท่านขอมุ่งหน้าปฏิบัติธรรม เพื่อการหลุดพ้นจะดีกว่าเป็นแน่

อรร้อยเพราะค่านิยม

ท่านอาจารย์ว่า **คนเรามักโดนหลอกอยู่บ่อย ๆ โดยไม่รู้ตัว** ท่านเล่าเรื่องการทดลองที่อเมริกา มีเหล่าไวน์หลายชนิดติดราคาไว้ \$๕, \$๒๐, \$๔๐, \$๙๐ ผู้วิจัยให้คนที่ไม่ใช่ชาวพุทธและไม่ได้ถือศีลตี๋ม เพื่อจะบอกว่าไวน์ชนิดไหนอรร้อยที่สุด คนเกือบทั้งหมดบอกว่าไวน์ราคา \$๙๐ อรร้อยที่สุด นั่นเป็นเพราะอะไร

ท่านอาจารย์ว่า เราสามารถตั้งข้อสันนิษฐานได้สองข้อ ข้อที่หนึ่งคือ ไวน์ \$๙๐ ดีที่สุดอรร้อยที่สุดจริง ๆ มันจึงแพง ข้อที่สอง คือ คนหลงค่านิยมที่ถือว่าอะไรที่แพงจะต้องดีกว่าอะไรที่ราคาถูกกว่า แต่ความจริงแล้ว ผู้วิจัยหลอกหลวง คือ ไวน์ที่อยู่ในขวด \$๙๐ ก็เหมือนไวน์ที่อยู่ในขวด \$๒๐ ไวน์ที่อยู่ในขวด \$๔๐ ก็เหมือนที่อยู่ในขวด \$๕ นี่คือเรื่องหนึ่ง

แต่อีกเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจคือ เขาให้บรรดาหนูทดลองพวกนี้ติดเครื่องมือแบบ MRI คือเวลาคนเรามีความสุขชนิดกามสุข คือความสุขทางเนื้อหนัง ส่วนหนึ่งของสมองจะทำงานหนัก ทำให้สามารถวัดได้ว่าใครมีความสุขในเวลานั้น ปรากฏว่าคนที่ตี๋มเหล่าไวน์ \$๙๐ และบอกว่าอรร้อยกว่าเพื่อน เขารู้สึกว่ามันอรร้อยจริง ๆ สมองของเขาบอกเช่นนั้น คือคนเราสามารถหลอกตัวเองจนถึงขนาดที่ทำให้สมองเปลี่ยน สมอง

ทำงานตามความเชื่อ แสดงว่าความเชื่อของเรามีผลมาก

นอกจากนี้ ท่านยังเล่าถึงการทดลองที่ให้อาสาสมัคร ช็อตไฟฟ้าจนเจ็บ แล้วแบ่งกลุ่มทดลองออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มแรกได้ยาแก้ปวดราคาแพงเม็ดละ ๓ ดอลลาร์ กลุ่มที่สองได้ยาแก้ปวดราคาถูกเม็ดละ ๑๐ เซ็นต์ พอกินยาแล้วผู้วิจัยถามอาการว่าดีขึ้นหรือไม่ กลุ่มที่ได้ยาแพงบอกว่าอาการดีขึ้นมาก ๘๕% ส่วนผู้ที่ได้รับยาราคาถูกบอกว่าดีขึ้น ๖๐% ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว ยาทั้งสองชนิดไม่มีตัวยาอะไรเลย แค่ทำมาจากน้ำตาลล้วนๆ แต่เพราะเขาเชื่อว่าเป็นยาแก้ปวด เขาจึงรู้สึกว่าเขาดีขึ้นจริงๆ

ฉะนั้น **จิตใจของเราเป็นสิ่งที่เราเชื่อได้ยาก และอุปาทานของจิตสามารถทำให้การทำงานของสมองเปลี่ยนไปตามความเชื่อนั้นๆ ด้วย**

จุดอ่อนของทำอาจารย์

ตอนทำอาจารย์เด็ก ๆ เวลาน้องชายของท่านอยาก หรือไม่อยากให้ท่านทำอะไรให้เขา แล้วท่านไม่ทำตาม เขา จะว่าท่านว่า “เห็นแก่ตัว” ซึ่งอาจจะมีบ้างที่ท่านเป็นเช่นนั้น แต่ส่วนมากแล้วมันไม่ใช่ ท่านจะเสียใจมาก และรีบปฏิเสธ ทันทีว่า “ไม่ใช่ ๆ” ท่านทนไม่ได้จริงๆ ที่จะโดนกล่าวหาว่า เป็นคนเห็นแก่ตัว

เมื่อท่านออกบวชแล้ว ท่านได้คิดพิจารณาว่า ทำไม ท่านจึงรู้สึกเจ็บใจมาก เวลาโดนว่า ๆ เห็นแก่ตัว ท่านคิดได้ ว่า เพราะความไม่เห็นแก่ตัวเป็นสิ่งที่ท่านภาคภูมิใจ และท่าน มีอุดมการณ์ที่จะเป็นคนเสียสละและไม่เห็นแก่ตัว ฉะนั้นเมื่อ ถูกกล่าวหาว่าเป็นในสิ่งที่ตรงกันข้าม ท่านจึงทนไม่ได้

ท่านจึงสอนว่า จุดอ่อนกับจุดเด่นของคนเราอยู่ที่ เดียวกันแท้ ๆ หากเรา ยึดมั่นถือมั่นในเรื่องดี ของเราเมื่อใด จุดเด่น นั้นก็สามารถจะกลายเป็นจุดอ่อนของเราไป ทันที

เรื่องของภาษา

ท่านอาจารย์เป็นผู้ที่สนใจเรื่องภาษามาก และมักจะให้ข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้บ่อย ๆ บางครั้งเมื่อท่านต้องการให้นักปฏิบัติผ่อนคลาย ท่านจะเล่าเรื่องพระต่างชาติออกเสียงภาษาไทยเพี้ยนหรือพูดผิด จึงขอนำมาเล่าต่อบางเรื่องดังนี้

๑ที่วัดป่านานาชาติมีธรรมเนียมว่าก่อนวันอุโบสถเดือนละสองครั้งจะมีการประชุมที่เรียกว่า circle meeting (นั่งล้อมวง) พระทุกรูปจะพูดถึงสิ่งที่อยู่ในใจ หรือประสบการณ์ในสองอาทิตย์ที่ผ่านมา บางท่านอาจจะระบายความไม่สบายใจหรืออยากจะขอบคุณใคร แต่มีกฎว่าทุกคนต้องพูดเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งบางทีอาจทำให้พระที่พูดภาษาอังกฤษไม่คล่องอึดอัดใจบ้าง

ไม่นานมานี้ มีพระลาวองค์หนึ่งซึ่งไม่มั่นใจและรู้สึกเขินที่จะพูดภาษาอังกฤษ เมื่อถึงตาที่ท่านต้องพูด ท่านก็พูดจัม ๆ จัม ๆ ขมุขขมิบเบา ๆ พระองค์อื่น ๆ จึงฟังไม่ค่อยได้ยิน พระเถระรูปหนึ่งจึงส่งสัญญาณมือยกขึ้น พร้อมกับบอกว่า **“speak louder/สปีกลาวเด้อร์”** ซึ่งหมายความว่า “พูดดังขึ้นหน่อยเถิด” พระลาวได้ยินดังนั้น ท่านทำหน้าที่โล่งใจอย่าง

ที่สุดแล้วพูดว่า “โอ้! เวิร์ลวาระได้ป้”

๒ท่านอาจารย์เล่าเรื่องนี้ให้หนูน้อยลูกครึ่ง
อิตาเลียน-ทิเบตวัยสามขวบซึ่งมาถวายอาหารปัง แปลได้
ความประมาทว่า “เมื่อครั้งอาตมาบวชใหม่ ๆ อยู่ที่วัดหนอง
ป่าพงที่อีสาน อาตมาต้องการฝึกพูดภาษาไทย ในขณะที่พระ
ไทยเพื่อนของอาตมาก็ต้องการฝึกพูดภาษาอังกฤษ เราจึง
ตกลงแลกเปลี่ยนความรู้ทางด้านภาษากัน

สมัยนั้นอาหารการกินยังอัตคัดขัดสนอยู่มาก พวกเรา
ฉันอาหารเพียงวันละมื้อ และในตอนบ่ายเฉพาะบางวันเท่านั้น
เราจะได้ฉันน้ำร้อน วันหนึ่งพระไทยเพื่อนของอาตมาทำหน้าที่
รินน้ำร้อนแจก พอมาถึงคิวอาตมา อาตมาก็ยกถ้วยให้ท่านริน
น้ำร้อนให้ แล้วอาตมาก็บอกว่า “พอ..พอ” ท่านก็ยังคงรินต่อ
ไป อาตมาก็บอกอีกว่า “พอ..พอ” เพราะน้ำร้อนเกือบจะล้น
ถ้วยแล้ว ท่านจึงมองหน้าอาตมาอย่างสงสัยว่า ทำไมอาตมา
จึงได้กระหายน้ำขนาดนั้น ส่วนอาตมาก็สงสัยว่าทำไมท่านไม่
ยอมหยุดรินซักที อาตมาพูดภาษาไทยว่า พอ..พอ แต่ท่านก็
เข้าใจเป็นภาษาอังกฤษว่า **pour....pour***”

๓ครั้งหนึ่งมีคนสัมภาษณ์พระผู้ใหญ่เรื่องการ
เผยแผ่พระพุทธศาสนา ท่านพูดขึ้นตอนหนึ่งทำนองว่า สมัย
ก่อนคนไม่ค่อยสนใจเรื่องศาสนา แต่ทุกวันนี้ เป็นเรื่องน่าดีใจ
ที่คนถอยหลังเข้าวัดมากขึ้น... ท่านหมายถึง หันกลับมาเข้า
วัดมากขึ้นนั่นเอง....

๔ที่ภูจ้อมก้อม พ่อออกขึ้นมามบนศาลาเพื่อกราบเรียนถามท่านเจ้าอาวาสว่าจะให้ปลูกโรงครัวที่ตรงไหน ท่านเจ้าอาวาส “รอเดี๋ยวนะ เดี่ยวอาตมาจะลงไปชี้ให้ดู”

พ่อออกตกใจ“คงไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรือขอรับท่านอาจารย์.....”

ท่านตั้งใจจะลงไป ชี้ให้ดูนะพ่อออก.....

๕ขณะที่นำญาติโยมนั่งสมาธิ พระผู้ใหญ่องค์หนึ่งบอกให้ญาติโยมพากันนั่งขัดสมาธิหลับตาทำใจให้สบาย ไม่หตหุ ทำให้ญาติโยมหลายๆ คนรู้สึกงงว่าจะต้องบริหารหุอย่างไรหุจึงจะไม่หต ฟังไปนานๆ จึงเข้าใจว่าท่านไม่ได้หมายถึงหุ แต่ท่านให้ทำใจไม่ให้หุหุหุหุ... คือหตหุหุหุหุ...

๖ส่วนพระผู้ใหญ่อีกองค์ก็ได้บอกลูกศิษย์ให้ นั่งหลับตา กำหนัดลมหายใจเข้าลมหายใจออก ทำเอาลูกศิษย์ที่ยังไม่คุ้นกับการออกเสียงของท่านสงสัยไปตามๆ กันว่าต้องทำอย่างไร

๗แถมท้ายเรื่องภาษานี้ ท่านอาจารย์เคยเล่าว่า บางครั้งความเข้าใจผิดในเรื่องภาษาอาจนำมาซึ่งปัญหายุ่งยากอีกด้วย เช่น พระฝรั่งบวชใหม่เห็นพระไทยเดินมา ก็ตั้งใจจะเริ่มบทสนทนาด้วยดี ท่านจึงถามว่า “ไปไหนหมา” พระไทยทำท่าฉุนโชคดีที่คนข้างๆ รีบกระซิบท่านว่า พระฝรั่งท่านออกเสียงเพี้ยนจากมาเป็นหมา...ก็แค่นั้นเอง

* pour อ่านว่า พอ แปลว่า ริน

เติมให้เต็ม

เศรษฐีคนหนึ่งมีลูกชายสามคน วันหนึ่งเศรษฐีเรียกลูกชายทั้งสามมาพบ และบอกว่าจะแบ่งทรัพย์สินสมบัติให้ แต่ท่านจะให้มรดกส่วนที่ดีที่สุดแก่ลูกคนที่ฉลาดที่สุด ที่นี้จะตัดสินได้อย่างไรว่าใครฉลาดที่สุด..... เศรษฐีบอกลูกๆ ว่า ลูกคนที่สามารถทำให้ห้องใต้ดินของบ้านซึ่งมีขนาดใหญ่มากเต็มได้ จะเป็นผู้ได้มรดกส่วนที่ดีที่สุด

ลูกชายคนโตขนข้าวของต่างๆ จากนอกบ้านใส่เข้าไป ในห้องใต้ดินนั้นจนเต็ม แต่เพราะมันเป็นของแข็งชิ้นใหญ่ๆ เศรษฐีจึงชี้ให้เห็นช่องว่างมากมาย เขาจึงตรอไป ลูกชายคนที่สองพยายามเติมห้องนั้นให้เต็มด้วยการเอาของนุ่มๆ เช่น ผ้ามาน ผ้าปูที่นอน ผ้าเช็ดตัว มาอุดช่องว่างที่เหลืออยู่ แต่เศรษฐีก็ยังสามารถชี้ช่องว่างในห้องนั้นได้ เขาจึงตรอไปอีกคน

ที่นี้ถึงคราวลูกชายคนสุดท้าย เขาไม่ต้องการให้มีอะไรอยู่ในห้องใต้ดินนั้นเลย อะไรๆ ที่พี่ชายทั้งสองขนเข้าไป เขาก็ขนออกหมด จนห้องใต้ดินนั้นโล่งว่าง แล้วเขาก็จุดเทียนไขขึ้นหนึ่งเล่ม ทำให้ห้องทั้งห้องสว่างเรืองรอง เศรษฐีตบมือพอใจและตัดสินว่าลูกชายคนเล็กคือคนที่ฉลาดที่สุด และเขาจะเป็นผู้ได้รับมรดกส่วนที่ดีที่สุดเป็นรางวัล พี่ชายทั้งสองยังงงๆ อยู่

ว่าเกิดอะไรขึ้น ทำไมห้องโล่งว่างอย่างนี้ พ่อจึงเห็นว่าเต็มได้ พ่อเพื่อนไปหรือเปล่านะ พ่อจึงอธิบายว่า ห้องใต้ดินนี้เต็มไปด้วยแสงสว่างจากเทียนไขอย่างไรเล่า มันสว่างเรืองรองไปทุกอณูของห้องเลยทีเดียว

ท่านอาจารย์สอนว่า **จิตใจคนเรามักจะพร่องอยู่เป็นนิจ** ปุถุชนเราจะรู้สึกว้าหวาดอะไรสักอย่างอยู่ตลอดเวลาได้ อะไรมาก็ยังไม่รู้สึกว่ามีว่าพอสักทีต้องพยายามหาอะไร ๆ มาเติมให้เต็ม แต่ก็ยังมีช่องว่างอยู่รำไป ส่วนการทำแสงสว่างให้เกิดขึ้นในจิตใจ ท่านว่าแม้ไม่ต้องใส่อะไรลงไป แต่จิตใจกลับรู้สึกอึด รู้สึกเต็ม รู้สึกพอ

คำถามคำตอบ ๒๓

“ท่านอาจารย์โปรดช่วยเมตตาอธิบาย
เรื่องบารมี อุปบารมี และปรมัตถ
บารมี”

“เหมือนกับการบินไปสู่พุทธภูมิ มีเครื่องบิน
สามชั้น คือ ชั้นประหยัด ชั้นธุรกิจ และชั้นหนึ่ง
นั่นแหละ บารมี คือ คุณงามความดีที่บำเพ็ญ
เพื่อบรรลุจุดหมายที่สูงยิ่ง คือพุทธภูมินั่นเอง
บารมีธรรมดาก็คือ ชั้นประหยัด เช่น การสละทรัพย์
เป็นทาน อุปบารมี ก็เหมือนชั้นธุรกิจ จ่ายแพงหน่อย
คือกล้าสละอวัยวะเป็นทาน ส่วนปรมัตถบารมี
ก็เหมือนโดยสารชั้นหนึ่ง คือกล้าเสียสละชีวิตเป็นทาน
แต่ไม่ว่าจะบินชั้นไหน ก็สามารถถึงพุทธภูมิได้ทั้งนั้น
ก็มันเครื่องบินลำเดียวกันนี่นะ แม้จะเป็นบารมี
ธรรมดาๆ ก็ทำไปเถิดจะเกิดผล”

ฟังเพลงหรือฟังเครื่อง

ครั้งหนึ่ง ท่านอาจารย์เล่าถึงความทรงจำสมัยวัยรุ่นว่า ท่านชอบฟังเพลงร็อกมากเหมือนวัยรุ่นทั่วไป ต้องเปิดเสียงดังๆ ด้วย ตอนท่านขึ้นชั้นมัธยมสาม ท่านได้เพื่อนใหม่ซึ่งเพิ่งย้ายมาจากลอนดอน เขามีฐานะดี และมีเครื่องเสียงสเตอริโอรุ่นใหม่ล่าสุด เขาชวนท่านไปฟังเพลงที่บ้าน ท่านว่าท่านรู้สึกตื่นเต้นเหมือนกันในฐานะที่เป็นเด็กบ้านนอก มีเครื่องเสียงอย่างนั้นๆ จะได้ไปฟังเพลงจากเครื่องเสียงชั้นเลิศของเด็กชาวกองฯ ขณะที่นั่งฟังเพลง ท่านนั่งหลับตาพร้อมฟังเพลงอย่างมีความสุข แต่เพื่อนของท่านกลับหุดหุดกุกกุกทั้งสองสามนาที่ปรับนั่นปรับนี่อยู่ตลอดเวลา จนท่านรู้สึกว่าคุณฟังเพลง แต่เพื่อนของท่านฟังเครื่องเสียง

ท่านอาจารย์จึงสอนว่า **เวลาเราฟังธรรม** ให้เราเป็นเหมือนคนฟังเพลงไม่ใช่คนฟังเครื่องเสียง คือให้สนใจ

**หลักการ ไม่ต้องวิพากษ์
วิจารณ์ชื่นชมหรือเพ่งโทษ
ผู้แสดงธรรม** ซึ่ง เปรียบ
เสมือนเครื่องเสียง เราจึงจะ
ได้ประโยชน์เต็มที่จากการ
ฟังธรรม

พระสุตฺรพี

หลวงพ่อก็คหนึ่งมีสามเณรอยู่ในความดูแลหลายองค์ วันหนึ่งท่านต้องการอบรมสั่งสอนสามเณรเรื่องมุสาวาทหรือ การพูดปด

หลวงพ่อ “เณรน้อย อาทิตย์หน้าหลวงพ่อกจะสอนเรื่อง มุสาวาทและสัมมาวาจา แต่หลวงพ่อกขอให้เณร ทำการบ้านล่วงหน้า ให้ทุกคนไปอ่านพระสุตฺร ที่ ๑๕๓ ในมัชฌิมนิกาย เอ้า! ทุกคนจดไว้ใน สมุดเลยนะ”

เณรน้อย ต่างขานรับ “ครับ...ครับ”

อาทิตย์ถัดมาในช่วงอบรมเณร

หลวงพ่อก “เอ้า! เณรน้อย การบ้านที่หลวงพ่อกให้ทำล่วงหน้าเรื่องมุสาวาทนะ ใครได้อ่านมาแล้วบ้าง”

เณรน้อยหลาย ๆ องค์พากันยกมือหว่า แม้แต่บางองค์ ที่หลวงพ่อกไม่คาดคิดว่าจะยกมือด้วย

หลวงพ่อก “พวกเจ้าได้อ่านพระสุตฺรแล้ววี”

เณรน้อย ที่ยกมือพากันยืนยัน “ครับ...ครับ”

หลวงพ่อกยิ้มกว้างก่อนจะพูดว่า

หลวงพ่อก “เณรน้อย...มัชฌิมนิกายนะมีแค่ ๑๕๒ พระสุตฺรเท่านั้นแหละ หลวงพ่อกบอกให้พวกเจ้าไป

อ่านพระสูตรที่ ๑๕๓ ก็เพื่อจะทดสอบความรักสัจจะของพวกเจ้า พวกเจ้าที่ยกมือทุกคนนะ มุสาวาทกับครูบาอาจารย์นะ มันบาปรู้มัย... พวกที่ยกมือช่วยตอบหน่อยว่าพูดปดทำไม”

เณรน้อย “ผมกลัวหลวงพ่อดูครับ....ผมอายุที่จะรับว่าผมซี้เกียจทำการบ้านครับ.... ผมไม่อยากจะเสียหน้าเพื่อนครับ....ผม.....ผม.....”

เหตุผลต่าง ๆ ในการโกหกมันมีมากซะเหลือเกินตามแต่กิเลสจะพาไป วันนั้นหลวงพ่อเลยต้องเทศน์เรื่องมุสาวาทกัณฑ์ใหญ่ให้เณรฟัง

อติปิโส....ฉันรักเธอ

ท่านอาจารย์สอนให้ลูกศิษย์ทำวัตรสวดมนต์ทุกเช้าเย็นเป็นประจำ เวลาปฏิบัติธรรมพวกเราต้องตื่นตีสี่ เพื่อมาทำวัตรสวดมนต์ให้ทันตอนตีสี่ครึ่ง ซึ่งแต่ละครั้งจะใช้เวลาประมาณสี่สิบนาที หลายๆ ครั้งที่จะมีคำถามเชิงร้องอุทธรณ์ขึ้นมาว่าทำไมต้องสวดมนต์ยาวขนาดนั้น เป็นภาษาบาลีก็ตั้งมาก สวดซ้ำๆ ทุกวันบทยาวจะเกิดประโยชน์อะไร ลู้อาเวลาไปนั่งทำสมาธิเลยไม่ดีกว่ารี

ท่านอาจารย์ก็อดทนสอนถึงอานิสงส์ของการสวดมนต์อยู่เป็นประจำ ลูกศิษย์ได้ฟังก็เกิดศรัทธาที่จะทำวัตรสวดมนต์ทุกเช้าเย็น แต่คำถามนี้ก็จะมีมาเรื่อยๆ จากลูกศิษย์หน้าใหม่ๆ ลูกศิษย์หน้าเก่าๆ ได้ยินคำถามก็จะอมยิ้มไปตามๆ กัน เอาอีกแล้ว! ท่านอาจารย์ต้องตอบคำถามเดิมอีกแล้ว....

ครั้งหนึ่งอาจจะเพื่อไม่ให้ลูกศิษย์หน้าเก่าเบื่อที่จะต้องฟังคำอธิบายอย่างเต็มๆ ถึงอานิสงส์ของการทำวัตรสวดมนต์ ท่านอาจารย์ตอบคำถามว่า “การทำวัตรสวดมนต์ก็เหมือนกับหนุ่มสาวที่รักกันนั่นแหละ” เพียงประโยคนี้ลูกศิษย์ทั้งหน้าใหม่ หน้าเก่าก็พากันหุ่หึ่งสงสัยว่ามันจะเหมือนกันอย่างไรนะ ท่านอธิบายต่อว่า “หนุ่มสาวรักกัน ก็พัวพันแต่ ฉันรักเธอๆ วันๆ หนึ่งไม่รู้กี่ครั้งก็หน ถ้าถามเหตุผลว่าพุดทำไม เขาก็รู้อยู่แล้ว

วันนี้ก็พูดตั้งหลายครั้งแล้ว ไม่ได้มีข้อมูลอะไรเพิ่มเติมเลย แล้วพูดทำไมล่ะ เขาก็บอกว่าเขามีความสุขที่จะพูด”

ท่านจึงว่า ถ้าเรามีศรัทธาในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราก็จะ อิติปิโส วันละหลาย ๆ ครั้ง แหม! ก็เรามีความสุขนี้ สุขมากกว่าคนที่พูดว่าฉันรักเธอซะอีก **อิติปิโส ก็คือ ฉันรักเธอ ของผู้มีปัญญา** มันมีความรู้สึกอยากจะสวด อยากจะบอก แม้ว่าจะรู้อยู่แล้ว แต่เราก็ยังอยากจะสวดบ่อย ๆ **ความรักในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ และปิติในใจมันล้นจนเก็บไว้ไม่อยู่ ต้องสวดออกมาอย่างน้อย ๆ ก็ทุกเช้าทุกเย็น**

ปรุ้งแต่่งสุด ๆ

ฝรั่งคนหนึ่งอยากจะตัดหญ้าหลังบ้าน แต่เครื่องตัดหญ้าเกิดจะเสียเอาวันนั้น ซึ่งเป็นวันอาทิตย์ที่เขามีเวลาว่างพอดี เขาต้องทนฟังเมียบ่นมาหลายวันเรื่องสนามหญ้าหลังบ้านจนเขารำคาญหูเอามาก ๆ เขานึกถึงเพื่อนบ้าน คิดอยาก

จะไปขอยืมเครื่องตัดหญ้ามาใช้ ขณะที่เขาเดินไปบ้านข้างๆ เขาคิดต่อคิดต่อเพื่อนบ้านว่า เพื่อนบ้านคนนี้ขี้เหนียวจะตาย เคยไปขอยืมอะไรก็ไม่ใช้จะให้ยืมง่ายๆ ถึงให้ยืมแล้วก็มักจะตั้งเงื่อนไขต่างๆ เสมอ ให้ยืมชั่วโมงเดียว ให้ยืมสองชั่วโมง ต้องทำความสะอาดก่อนคืน...คิดๆ ๗๗ ... เอ! ถ้าไปยืมแล้ว ครั้งนี้เขาเกิดไม่ไหว เราจะหน้าแตกเปล่าๆ เขาจะให้ยืมไหมนะ หรือเขาจะไม่ให้ยืม...คิดๆ ๗๗...สารพัดจะคิดไป...จนไปยืนอยู่ที่หน้าประตูบ้านของเพื่อนบ้าน...ก็โกรธเขาเสียแล้ว...มือเคาะประตู...พอเพื่อนบ้านเปิดประตูออกมา...เขาก็โพล่งออกไปทันที “เออ! ไม่ให้ก็ไม่ต้องให้” แล้วก็หันหลังเดินคุ่มๆ กลับบ้านไปเลย

เพื่อนบ้านงงเป็นไก่ตาแตก ‘!?!?...คนนี้มันบ้าอะไรของมันแต่เช้านะ ให้อะไร ไม่ให้อะไร ไม่เห็นรู้เรื่องเลย!?!?’

นี่เรียกว่า **คิดปรุงแต่งมากเกินไปคิด ๗๗๗จนตัดสินใจคนอื่นไปเรียบร้อยแล้ว** ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้เริ่มเจรจาอะไรกับเขาลักค้ำ...คนเราที่เป็นแบบนี้ก็มีไม่น้อยเหมือนกัน...

นักโทษ (คนอื่น)

คุณภัตต์นักปฏิบัติคนหนึ่งคิดว่าการปฏิบัติของเขาไม่ค่อยได้ผลเพราะสภาวะแวดล้อมที่บ้านไม่อำนวย เขาโทษลูกเมียว่าทำให้ชีวิตของเขาวุ่นวายสับสน เขาคิดว่าเขาจะต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อทรมานกิเลสของตนเอง เขาโทษว่าเมียของเขาทำอาหารอร่อยเกินไป ทำให้เขาหลงใหลในอาหาร เขาจึงอดอาหารทั้งวัน เมื่อกลับมาทานอาหารในวันรุ่งขึ้น เขารู้สึกว่าอาหารอร่อยยิ่งไปกว่าเก่า เขาจึงลองอดอาหารสามวัน ก็ยังไม่ได้ผล จึงเอาแบบเต็มที่สุดๆ ไปเลย อดอาหารซะเจ็ดวันเต็มๆ ปรากฏว่าเมื่อครบเจ็ดวันแล้ว กิเลสยังอยู่เต็มเพียบ แถมยังรุนแรงราวกับพายุ

เขาคิดว่าเขาทนอยู่บ้านต่อไปไม่ได้แล้ว จำเป็นต้องปลีกริเวกไปให้ไกลจากครอบครัว ไปอยู่ในถ้ำคนเดียวและจะอดข้าวจนกว่าจะบรรลุธรรม เขาประกาศเจตนารมณ์แล้วลูกเมียเดินขึ้นเขาไปอยู่ในถ้ำ เจ็บหายไกว่าสิบวัน จนถึงวันเกิดของเขา เมียของเขาให้ลูกนำดอกไม้ไปให้เขาบูชาพระลูกกลับมาพร้อมจดหมายสั้นๆ จากพ่อว่า “ขอบคุณมากที่ส่งดอกไม้มาให้ อร่อยมากๆ เลย” เขาหิวมากๆ จนต้องกินดอกไม้ แล้วมันก็อร่อยเสียด้วย

ท่านอาจารย์สอนว่า **การปฏิบัติต้องอาศัยปัญญา**

ไม่ใช่ทรมาณกิเลสด้วยการอดอะไรสักอย่างแล้วจะได้อะไร
ขึ้นมา ถ้าขาดปัญญา จะเอาความยากลำบากมาเป็นเกณฑ์
ไม่ได้ เหมือนตกปลาในหนองที่ไม่มีปลา ไม่ว่าจะขยันสัก
เท่าไร แม้จะพยายามตกปลาทุกวัน ยิ่งไง ๆ ก็จะไม่มีความ
ได้ปลา

คำถามคำตอบ ๒๔

“มีคนๆ หนึ่งชอบโทรศัพท์
มาวันละสักยี่สิบรอบเพื่อ
จะพูดเรื่องเดิมๆ ถามเรื่อง
เดิมๆ จนไม่รู้ว่าจะตอบว่า
อย่างไรแล้ว เบื่อมากๆ เลย
เจ้าคะ จะทำอย่างไรดี”

“ถ้ามีโทรศัพท์เข้ามาอีกก็ให้พูดว่า
Please leave your message
after the beep แล้วก็ต่อด้วยเสียง
beep.....p ยาวๆ นะ ฟังเขา
สักพักก็ค่อยวางสายนะ”

Yes! We can

ท่านอาจารย์ตั้งชื่อ การปฏิบัติธรรมที่บ้านพอ*ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๒ ให้เข้ากับยุคสมัยปัจจุบันตามคำขวัญของ ประธานาธิบดีโอบาม่าว่า “Yes! We can”

.....พวกเราจะละบาปได้ไหม ... “Yes! We can”

.....พวกเราจะบำเพ็ญกุศลให้ถึงพร้อมได้ไหม ...

“Yes! We can”

.....พวกเราจะชำระจิตใจให้สะอาดได้ไหม ... “Yes! We can”

นั่นแหละ... เราทุกคนต้องเชื่อมั่นในศักยภาพของ มนุษย์ว่า “เราทำได้”

Yes! We can Yes! We can Yes! We can Yes! We can

* บ้านพอ คือสถานที่ปฏิบัติธรรม ที่จังหวัดเชียงใหม่

ยั้งใจก็ไม่เทศน์

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์เล่าว่า พระอรหันต์บางองค์ ปกติถ้าท่านพูดน้อยเมื่อเป็นปุถุชน เมื่อบรรลุนิพพานแล้ว ท่านก็ยังคงพูดน้อยอยู่นั่นเอง เพราะบุคลิกและกิเลสเป็นคนละเรื่องกัน ท่านเล่าถึงพระอรหันต์รูปหนึ่งซึ่งพูดน้อยมาก ท่านถามโยมว่า รู้จักธรรมะบ้างหรือยัง เมื่อโยมตอบว่าไม่รู้ ท่านก็ว่า ถ้าไม่รู้ถึงฟังไปก็ไม่เกิดประโยชน์ ท่านก็เลยไม่เทศน์ คราวต่อไปโยมจึงตอบว่า รู้บ้างแล้ว ท่านก็ว่า ถ้ารู้บ้างแล้วก็ดีแล้ว ท่านก็ไม่ต้องเทศน์...แล้วท่านก็ไม่ได้เทศน์.....

สุดท้าย โยมรู้แกลงจึงเตี้ยมไว้ล่วงหน้า เมื่อท่านถามคำถามเดิม ครั้งหนึ่งก็ว่ารู้บ้างแล้ว อีกครั้งหนึ่งก็ว่ายังไม่รู้....หวังว่าคราวนี้คงได้ฟังท่านเทศน์แน่.... ท่านกลับบอกว่า ถ้างั้นคนที่รู้ก็จงสอนคนที่ไม่รู้ซะ...แล้วท่านก็ไม่ต้องเทศน์อีกเช่นเคย

กัณฑ์เทศน์ที่รอคอย

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ท่านอาจารย์ไปอยู่ที่สำนักสงฆ์ที่แสนกันดารบริเวณเขตเดชอุดม ห่างจากวัดของหลวงปู่ทองรัตน์ ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบาประมาณแปดกิโลเมตร เมื่อมีโอกาสท่านได้เดินทางไปกราบหลวงปู่หลายครั้ง

วันหนึ่งท่านได้รับนิมนต์ให้ไปร่วมงานที่วัดหลวงปู่ทองรัตน์ในโอกาสที่ท่านอายุครบหกกรอบ ท่านเดินจากสำนักสงฆ์ไปยังวัดหลวงปู่ เมื่อถึงวัดแล้ว ท่านสังเกตเห็นบรรดาพ่อออกแม่ออกกำลังตื่นเต็นว่าหลวงปู่จะเทศน์ เพราะปกติแล้วหลวงปู่ท่านพูดน้อยและท่านไม่เทศน์ ท่านไม่เคยขึ้นธรรมาสน์เลยด้วยซ้ำ แต่ในโอกาสพิเศษนี้ท่านขัดศรัทธาญาติโยมไม่ได้

เมื่อถึงเวลาที่ทุกคนรอคอย หลวงปู่ขึ้นนะโมสามจบแล้วเทศน์ว่า “เฮ้อ...พากันเฮ็ด พากันทำเด้อ”...จบ

นั่งเสียท่าเลี้ยงทอง

หลวงพ่อดังหนึ่งเป็นพระผู้ใหญ่และเป็นทีเคารพของลูกศิษย์มาก ท่านดูแลมูลนิธิที่ให้ความช่วยเหลือแก่คนยากไร้และคนมีปัญหา เวลาชาวบ้านมีเรื่องเดือดร้อน ท่านจะพยายามหาทางช่วยเหลือ หลายครั้งที่ท่านจะบอกชาวเรือไรเงินทองจากบรรดาลูกศิษย์ที่ร่ำรวยให้มาช่วยเหลือชาวบ้านจนๆ วันหนึ่งท่านไปที่บ้านของลูกศิษย์คนหนึ่งซึ่งเป็นเศรษฐี แต่น่าเสียดายว่าเขาเป็นเศรษฐีขี้เหนียว ท่านเล่าถึงความลำบากของชาวบ้านที่เกิดจากปัญหาน้ำท่วม เศรษฐีอึดอัดใจจนต้องพูดออกมา

เศรษฐี “หลวงพ่อดังครับ ผมนะพยายามจะเป็นคนดีทุกอย่างตามที่หลวงพ่อสอน แต่ผมรู้สึกอึดอัดใจมาก เวลาหลวงพ่อดังมาเรียไรเงินจากผม ผมขอร้องหลวงพ่อดังเลยนะว่า อย่ามาขอเรียไรเงินจากผมจะได้ไหมครับ เพราะถ้าผมปฏิเสธ ผมก็กลัวบาป ฉะนั้นหลวงพ่อดังอย่ามาเอ่ยปากขอผมเลยนะ ผมขอร้อง”

หลวงพ่อดังยิ้ม แล้วท่านก็ลากลับไป หลังจากนั้นท่านก็ไม่ได้ไปหาลูกศิษย์คนนี้อีกต่อไป เวลาผ่านไปวันหนึ่งน้องชายของเศรษฐีมาหาหลวงพ่อดัง

น้องชายเศรษฐี “หลวงพ่อกับผมมีเรื่องเดือดร้อนมาก ลูกสาวผมจะแต่งงาน ผมจำเป็นต้องใช้เงินแต่ผมไม่มี เพราะบริษัทผมเพิ่งจะแจ้งไป ผมอยากจะขอเงินจากพี่ชายแต่ไม่กล้า เพราะเขารู้เหนียวไม่เคยให้เงินใคร แต่ผมทราบดีว่า เขาเคารพนับถือหลวงพ่อกับผม หลวงพ่อโปรดเมตตาช่วยเหลือครอบครัวเราด้วยนะครับ ไม่งั้นลูกสาวผมคงไม่มีโอกาสได้แต่งงานแน่ๆ”

ทั้งๆ ที่หลวงพ่อก็ไม่อยากจะทำเรื่องยุ่งๆ แต่ด้วยความเมตตาช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์จนเป็นนิสัย ท่านจึงอดที่จะรับปากเขาไม่ได้... ท่านจะไปพูดอย่างไรดีนะ จึงจะสามารถโน้มน้าวจิตใจเศรษฐีที่เหนียวให้ช่วยเหลือน้องชายแท้ๆ ของเขาได้ ท่านตัดสินใจไปหาเศรษฐีที่บ้าน เคาะประตูก็อึกๆ เศรษฐีเปิดประตูเห็นหลวงพ่อยืนอยู่ถึงกับตกใจ ท่านไม่ได้มาบ้านเขานานแล้วจนเขาเบาใจ วันนี้ท่านจะมาทำไมนะ แต่เขาก็ไม่ยอมเอ่ยปากถาม หลวงพ่อเดินเข้าไปนั่งในบ้าน แล้วท่านก็เอาแต่ยิ้ม เศรษฐีทำตัวไม่ถูก พระผู้ใหญ่มาถึงบ้าน เขากรองใจท่านมาก คอยว่าท่านจะพูดเรื่องอะไร แต่เขาหวังว่าคงจะไม่ใช่เรื่องเรียไรเงินนะ หลวงพ่อนั่งยิ้มอยู่สักหนึ่งชั่วโมงก่อนที่จะลุกกลับไป

วันรุ่งขึ้นเศรษฐีได้ยินเสียงเคาะประตูอีก เขาเปิดประตูออกมา ก็พบหลวงพ่อกับท่านมาอีกแล้ว ท่านเข้ามานั่งยิ้มอยู่ใน

ห้องรับแขกเป็นชั่วโมงก่อนที่จะกลับไปโดยไม่พูดอะไรสักคำ วันถัดมา หลวงพ่อก็มาเคาะประตูบ้านเขาอีก และทำอย่างเดียวกับเมื่อสองวันก่อน คราวนี้เศรษฐีชักปวดประสาทจนทนที่จะนั่งเฝ้าต่อไปไม่ไหวแล้ว

เศรษฐี “หลวงพ่อกับ ผมชักจะไม่ไหวแล้วนะครับ หลวงพ่อมาบ้านผมสามวันติด ๆ กันทำไมครับ ท่านมาแล้วก็เอาแต่นั่งยิ้มอย่างเดียว ผมสงสัยจริงๆ ว่าท่านกำลังทำอะไรครับ”

หลวงพ่อกับ “อ้าว! ก็กำลังมีความสุขนะสิ **คัมภีร์สอนไว้** เรื่องการว่ากล่าวตักเตือนคน ท่านว่าถ้าเรา **รู้สึก**ว่าตักเตือนไปแล้วจะได้ผล เราก็ควร **ตักเตือน** แต่ถ้าเราคิดว่าตักเตือนไป **ก็**ไม่ได้ผล เราก็ควรจะ **นั่งเสียดีกว่า** อย่างที่ **สุภาสิตไทย**เขาว่า พุดไปสองไพเบี้ย **นั่งเสีย**ตำลึงทองไถ่ละ”

เศรษฐี “เอ! แล้วมันยังไถ่ละครับ เกี่ยวกับผมตรงไหน”

หลวงพ่อกับ “ก็ปกติหลวงพ่อกเคยปฏิบัติแต่ข้อแรกเท่านั้นนะสิ เวลาหลวงพ่อกตักเตือนใคร ก็ไม่เคยมีปัญหาเลย เพราะทุกคนที่เมืองนี้เขาเคารพศรัทธาหลวงพ่อกมาก ที่นี้หลวงพ่อกอยากจะตักเตือนโยมเรื่องน้องชายของโยม แต่รู้ว่าเตือนไปก็ **คง**ไม่ได้ผล เพราะโยมหัวดีก็เลย **นั่งไว้เสียดีกว่า**มานั่งเฝ้า ๆ อยู่อย่างนี้ **รู้สึก**เป็นสุข เพราะ

เป็นโอกาสที่หาได้ยากมากๆ ที่จะได้ปฏิบัติตาม
คัมภีร์ได้ครบถ้วนบริบูรณ์จริงๆ”

เศรษฐีได้ฟังแล้วรู้สึกละอายแก่ใจ

เศรษฐี “หลวงพ่อกับ นิมนต์บอกมาเถิดว่าท่าน
ต้องการให้ผมทำอะไร ผมจะทำถวายท่าน
ครับ”

เรื่องนี้จึงจบลงด้วยดี ด้วยปัญญาของหลวงพ่อก่อน ท่าน
มีวิธีที่ชาญฉลาด แทนที่จะไปว่ากล่าวตักเตือนเขาด้วยคำพูด
ท่านก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น แล้วมันก็ได้ผลดีเสียด้วย

แค่ได้ก็สุขแล้ว

ท่านอาจารย์มีเพื่อนเป็นพยาบาลทำงานในหอผู้ป่วย เป็นอัมพาตที่เมืองนอก เขาเล่าให้ท่านฟังเรื่องคนไข้คนหนึ่ง ซึ่งเป็นอัมพาตมาหลายปี และมีปัญหาเรื่องปอด หายใจเองไม่ได้ ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจตลอดเวลา วันหนึ่งฤดูใบไม้ผลิ เพิ่งจะเริ่มต้น เขาเดินเข้าไปในห้องคนไข้ แล้วเปิดหน้าต่าง ห้อง อากาศบริสุทธิ์และลมอ่อนๆ ของฤดูใบไม้ผลิที่โชยเข้ามาในห้อง พร้อมเสียงนกร้องจิบๆ ทำให้คนไข้เกิดปีติ มีความสุขจนน้ำตาไหล

เพื่อนพยาบาลของท่านอาจารย์ได้ข้อมคิดกันว่า ในสายตาคอนอื่น ๆ คนไข้รายนี้มีชีวิตที่น่าสงสารมาก แต่เธอกลับสามารถมีความสุขได้แม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คนอื่น ๆ อาจจะไม่เห็นคุณค่าเลยด้วยซ้ำ แล้ว

พวกเราคนปรกติที่มีร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์แล้วทำไมจึงช่างทุกข์ง่ายสุขยากกันนัก

คำถามคำตอบ ๒๕

“ได้ผลแต่อาจจะไม่ใช่
ผลที่ต้องการนะ”

“นอนสมาธิ
ได้ผลหรือไม่”

ความรักที่แตกต่างกัน

ครั้งหนึ่งในช่วงปฏิบัติธรรมวัยรุ่น ท่านอาจารย์สอนเรื่องบุญคุณของพ่อแม่ ท่านว่าลูกมักจะมีประมาทในเรื่องนี้ โดยเฉพาะเด็กที่ไปเติบโตเมืองนอก ท่านเล่าถึงพ่อและลูกชายคู่หนึ่ง ลูกชายเป็นนักเรียนนอก เพิ่งเรียนจบกลับมาหมาดๆ เต็มไปด้วยพลังและความมั่นใจในตัวเอง พ่ออยากจะเตือนลูกในเรื่องนี้ กำลังหาอุบายว่าจะพูดอย่างไรดี พอดีไปเจอสมุดบันทึกเก่าจึงเกิดไอเดีย

วันหนึ่งขณะที่ทั้งพ่อและลูกนั่งอยู่ด้วยกันในสวนหลังบ้าน มีนกบินมาเกาะที่ต้นไม้

พ่อ “ลูก...นั่นมันตัวอะไรนะ คำเรียกว่าอะไร”

ลูกชาย “สาริกาครับพ่อ” ...ลึกลับต่อมา...

พ่อ “เอ้! ลูกว่านกตัวนั้นชื่ออะไรนะ”

ลูกชาย “ก็สาริกาไงครับพ่อ” ...ซักจะเริ่มหงุดหงิดแล้ว...
...ลึกลับต่อมา..

พ่อ “อะไรกาๆ นะลูก”

ลูกชาย “โ้ย้! พ่อ...ทำไมต้องถามซ้ำถามซากด้วย นี่พ่อ
แกขนาดนั้นแล้วหรือครับ” ...ซักโมโหแล้วนะ...
ลึกลับต่อมา...

พ่อ “เอ้...ลูก.....”

ลูกชายคิดในใจว่า ‘ทนไม่ไหวแล้ว...ว’ แล้วก็สะบัดก้น
ลูกออกไปเลย

เมื่อพ่อสังเกตเห็นว่าลูกอารมณ์เย็นลงแล้ว จึงเดินเข้าไปหา
และยื่นสมุดบันทึกเก่าแก่อายุกว่า ๒๐ ปีให้ลูกอ่าน มันเป็น
สมุดบันทึกที่พ่อบันทึกไว้ในตอนหนึ่งว่า “วันนี้ผมนั่งเล่นอยู่กับ
ลูกชายที่สวนหลังบ้าน มีนกตัวหนึ่งมาเกาะที่กิ่งไม้ ลูกถามผม
ว่ามันชื่ออะไรตั้ง ๒๕ ครั้ง ผมรู้สึกแปลกใจตัวเองมากกว่า ปกติ
ผมซึ่งเป็นคนใจร้อน ขี้รำคาญ ลูกถามผมถึง ๒๕ ครั้ง แต่ผม
ก็ไม่ได้รู้สึกรำคาญเลย ผมกลับรู้สึกมีความสุขที่ได้ตอบคำถาม
ลูก แม้จะต้องตอบซ้ำแล้วซ้ำอีก ผมก็ยังยินดีที่จะตอบ”

เมื่อลูกอ่านจบ พ่อจึงพูดกับลูกว่า “นี่แหละคือความ

แตกต่างกันระหว่างความรักของพ่อต่อลูก และความรักของลูกต่อพ่อ ลูกถามอะไรซ้ำๆ ซากๆ ๒๐-๓๐ ครั้ง พ่อก็ยินดีตอบไม่คิดรำคาญ แต่พ่อถามลูกแค่ ๔-๕ ครั้งเท่านั้น ลูกกลับโมโหมันต่างกันจริงๆ นะ”

ท่านอาจารย์เทศน์ต่อว่า **พ่อแม่เราแก่แล้วอาจกลับเหมือนเด็กอีกครั้ง** อาจถามอะไรซ้ำซากเหมือนเด็กที่กำลังเรียนรู้ ถามแล้วก็ลืม ต้องถามบ่อยๆ คำถามซ้ำซากของเด็กเราอดทนฟังและเห็นว่าน่าเอ็นดู คำถามซ้ำซากของคนแก่ เรากลับว่าน่ารำคาญ

อิสระของลูก ทุกข์ของใคร ?

เมื่อท่านอาจารย์เล่าเรื่องความรักที่แตกต่าง ท่านได้เล่าต่อว่า ท่านเองก็ซาบซึ้งในเรื่องนี้ด้วยประสบการณ์ตรงของท่านเอง ท่านว่าฝรั่งไม่รู้จักคำว่า **บุญคุณของพ่อแม่** ท่านเกิดความซาบซึ้งในเรื่องนี้เมื่อท่านไปปฏิบัติภาวนาที่อินเดีย เมื่อเป็นวัยรุ่น ท่านก็ไม่ค่อยจะสนใจความรู้สึกของพ่อแม่เท่าไรนัก ท่านชอบความเป็นอิสระ เมื่ออยู่กับครอบครัว ท่านรู้สึก

อีต้อตมากจนอยากจะหนีไปอยู่คนเดียว ตอนท่านอายุสิบหกปี ท่านต้องการจะไปเที่ยวอิตาลีกับเพื่อน ซึ่งโยมพ่อของท่านก็อนุญาตให้ไปได้แต่มีเงื่อนไขว่าท่านต้องตัดผมเสียก่อน เพราะตอนนั้นผมท่านยาวดูไม่เรียบร้อย แต่ท่านก็ไม่ยอม เพราะท่านคิดว่าไม่ยุติธรรม ผมเป็นของๆ ท่าน ไม่ใช่ของโยมพ่อพ่อและแม่จึงไม่มีสิทธิ์จะมาบังคับให้ท่านตัดผม แล้วท่านก็รู้ใจโยมพ่อท่านว่า เป็นคนมีระเบียบ พูดคำไหนคำนั้น ท่านจึงไม่ยอมเสียเวลาเถียง แต่แอบวางแผนเงียบๆ

เมื่อถึงวันเดินทาง ท่านก็โดดหน้าต่าออกจากบ้านไปตั้งแต่ตีสามกว่าๆ และถึงไนต์ไวด์ว่าท่านไปอิตาลีแล้ว ท่านคิดว่า เมื่อกลับมา พ่อแม่คงโกรธจนไล่ท่านออกจากบ้านแน่ ซึ่งท่านก็ว่าดี เพราะท่านจะได้ไปไหนๆ ได้แบบสบายใจ แต่เมื่อท่านกลับบ้านจริงๆ โยมพ่อโยมแม่ก็ไม่ได้ไล่ท่านอย่างที่ท่านคาดไว้ ท่านเลยอยู่บ้านต่ออีกหนึ่งปี จนอายุสิบเจ็ดปี เรียนจบ A level แล้ว ท่านก็เดินทางไปแสวงหาประสบการณ์ชีวิตเรียนรู้เรื่องศาสนาที่ประเทศอินเดีย ซึ่งท่านอยากจะไปมานานแล้ว

วันที่ท่านออกเดินทางไปอินเดีย โยมพ่อมาส่งท่านขึ้นรถไฟ และบอกท่านว่า “อย่าลืมเขียนจดหมายถึงแม่นะ” ท่านอาจารย์เล่าว่า ภายหลังเมื่อท่านย้อนกลับไปพิจารณาเหตุการณ์ที่ผ่านมา ท่านรู้สึกประทับใจโยมพ่อมากที่นอกจากจะไม่แสดงความรู้สึกให้ท่านรู้สึกไม่ดีแล้ว ยังไม่ยอมขอให้ท่านเขียนจดหมายถึงพ่อ แต่ขอให้เขียนจดหมายถึงแม่ ท่าน

อาจารย์จากบ้านไปด้วยความรู้สึกเป็นอิสระ มีความสุขที่สุด และไม่เคียดคิดถึงบ้านเลยแม้แต่ครั้งเดียว

ในขณะที่... โยมแม่ของท่านได้มาเปิดเผยความในใจให้ท่านทราบหลังจากยี่สิบกว่าปีผ่านไปว่า... “วันที่ลูกเดินทางไปอินเดียเป็นวันที่แม่ที่สุดในชีวิตของแม่ และคงจะเป็นวันที่แม่ที่สุดในชีวิตของพ่อด้วย”..... นี่แหละคือความรักที่แตกต่าง.....

ปล่อยวางแบบควาย

ลูกศิษย์วัยรุ่นนักรักจะอ้างเรื่องการปล่อยวางเมื่อชี้แจงไม่อยากจะทำอะไรสักอย่าง ท่านอาจารย์จึงเล่าว่า ในช่วงเช้าพรรษาปีหนึ่ง หลวงพ่อชาออกเดินตรวจกุฏิพระลูกศิษย์ ที่กุฏิหลังหนึ่ง พระท่านเอาของไปวางไว้ตรงมุมที่ไม่ใช่ที่ๆ ควรจะวาง ท่านจึงถามว่าทำไมต้องเอาของไปไว้ตรงนั้น

ลูกศิษย์ให้เหตุผลว่าเพราะหลังคามันรั่ว เมื่อหลวงพ่อถามว่าทำไมจึงไม่ซ่อมหลังคา ท่านก็ว่าท่านกำลังฝึกเรื่องความอดทน และการปล่อยวาง หลวงพ่อจึงว่า นี่คือการปล่อยวางของควาย

ท่านอาจารย์สรุปว่า พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนว่าอะไร ๆ ก็ต้องปล่อยวาง อะไร ๆ ก็ต้องอดทน เราต้องมีปัญญา แยกแยะว่าอะไรเป็นอะไร สิ่งไหนควรอดทนก็ต้องอดทน บางสิ่งบางอย่างก็ไม่ใช่เรื่องจะต้องทน บางสิ่งบางอย่างก็ควรจะแก้ไข การปล่อยวางของเราต้องมีปัญญาเป็นตัวกำกับอยู่ด้วยเสมอ

แปรงฟันไหม

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์ให้ข้อคิดกับบรรดาลูกศิษย์หนุ่ม ๆ สาว ๆ เรื่องเสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มว่าเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ คนเราใส่เสื้อผ้าเพื่อปกปิดส่วนต่าง ๆ ของร่างกายไม่ให้เป็นที่อุจาดตาแก่ผู้อื่น แล้วยังใส่เสื้อผ้าเพื่อป้องกันความร้อนความหนาว ความเปียกเป็นต้น แต่ทำไมเสื้อผ้าอย่างเดียวกันหรือคล้าย ๆ กัน กลับราคาแตกต่างกันอย่างมากมายเพียงแค่มีป้ายชื่อบางอย่างมาติดไว้เท่านั้น ท่านว่าสมมุติว่าผ้าจิวรเหมือน ๆ กัน ถ้าเอาป้ายชื่อวัดป่าพงติดเข้าไป ก็เรียกว่าเป็นผ้าจิวรมียี่ห้อ ราคาก็ต้องแพงขึ้นได้ ท่านถามว่า อย่างนี้เรียกว่าโง่หรือฉลาด ให้ไปคิดดูเอาเอง

ท่านสมมุติต่อว่า มีมนุษย์ต่างดาวจากดาวอังคารมาเยี่ยมโลกเราเพื่อศึกษาสังคมมนุษย์ เขาเดินสำรวจตลาดกระเป่าเสื้อผ้าแล้วเกิดอาการสงสัย

มนุษย์ต่างดาว “เอ! ผมสงสัยจังเลยว่าทำไมของที่มันดูคล้ายๆ กันทั้งวัสดุ รูปร่างหน้าตา แต่ถ้าพิมพ์ชื่ออย่างนี้ๆ (ประมาณว่า ว.ช.ช., ช.น. หรือ ก.ช.) ทำไมมันถึงแพงขึ้นเป็นสิบเท่าเลย”

มนุษย์โลก “อ้าว! ก็ของมันมีชื่ออันนี้คุณ แบรินด์เนมดังนะ คุณรู้จักมั๊ยเล่า”

มนุษย์ต่างดาว “ผมยังงงๆ อยู่นะ ก็เขาตีตราชื่อนี้ชื่อนี้ซะหว่าเลยบนเสื้อผ้าบนกระเป่า เขาต้องการให้ทุกคนรู้จักบริษัทของเขา รู้จักแบรินด์เนมของเขาใช้มั๊ยล่ะ เขาจะได้ขายได้เยอะๆ เราซื้อของๆ เขามาช่วยใส่ก็เท่ากับว่าเราช่วยโฆษณาให้เขา ถูกต้องมั๊ยครับ บริษัทก็ต้องจ่ายค่าโฆษณาให้เราสิ แล้วทำไมมันกลับแพงขนาดนี้ล่ะ”

มนุษย์โลก “ไม่ซ่าย...ไม่ใช่... ค่าคิดค่าแบรินด์เนมคนชื่อนี้จะต้องจ่ายให้เค้า”

มนุษย์ต่างดาว “โหงเป็นยังงั้นล่ะครับ ก็เราโฆษณาให้เขาแท้ๆ แล้วเรายังต้องให้เงินเขาอีก เหนียวเนี่ย เขาน่าจะให้เงินเรานะ ผมไม่

เข้าใจจริงๆ”

มนุษย์โลก

“คุณจะว่ายังไงก็ว่าไปเถอะ ผมก็จน ปัญญา ไม่รู้จะอธิบายให้คุณเข้าใจได้ ยังไงเหมือนกัน ลังคมมนุษย์นะ มันเข้าใจยากอย่างนี้แหละครับ ผมเองบางที ก็ยังงงๆ เลย”

ท่านอาจารย์สรุปว่า มนุษย์ต่างดาวคงรู้ลึกหมดครัทธา มนุษย์โลกไปเลยว่าทำไมถึงได้โง่ขนาดนี้ เห็นจะต้องจัดอันดับให้อยู่ในประเภทดาวพระเคราะห์ที่สาม คิดแล้วมนุษย์ต่างดาวก็เดินสายหัวขึ้นบันไดยานอวกาศกลับไปยังดาวอังคารอย่างไม่สามารถจะเข้าใจได้

หลวงปู่ชื้อยูน

ครั้งหนึ่งท่านอาจารย์เล่าเรื่องหลวงปู่ชื้อยูนซึ่งบรรลุนิพพานขณะฉันน้ำชา ซึ่งเป็นการบรรลุนิพพานที่ท่านว่าท่านชอบมากและหวังจะเจริญรอยตาม หลวงปู่ชื้อยูนเป็นครูบาอาจารย์ที่ชาวจีนสมัยก่อนคอมมิวนิสต์ยึดครองอำนาจเคารพ

นับถือที่สุด ท่านเป็นผู้ที่ปฏิบัติเข้มข้น เมื่อท่านกำหนดจะทำอะไร ท่านจะทำสิ่งนั้นอยู่เป็นระยะเวลาานาน เช่นเมื่อท่านเดินทางไปที่ภูเขาคักคีลสิทธิ์แห่งหนึ่งเพื่อปฏิบัติภาวนาด้วยการเดินเวียนเทียน ท่านก็เดินเวียนเทียนอยู่เช่นนั้นถึงเจ็ดปี...ขออย่าว่าเจ็ดปี ไม่ใช่เจ็ดวัน...

ขณะที่คอมมิวนิสต์กำลังพยายามยึดครองอำนาจในประเทศจีน หลวงปู่อายุเกือบร้อยปีแล้ว ตอนแรกๆ พวกคอมมิวนิสต์ยังไม่กล้าทำอะไรท่าน เพราะยังไม่แน่ใจในอำนาจและกลัวชาวบ้านจะโกรธแค้น มาถึงช่วงปฏิวัติวัฒนธรรม หลวงปู่ก็อายุร้อยกว่าปีแล้ว แม้ท่านจะอายุมากขนาดนั้น คอมมิวนิสต์ก็ยังถือว่าหลวงปู่เป็นเสี้ยนหนามที่คาใจพวกเขาอยู่

คืนวันหนึ่งทหารหนุ่มกลุ่มหนึ่งกินเหล้าเข้าไปจนเมาเต็มที เขาบึ่งรถไปที่วัดหลวงปู่ ลากท่านออกมาจากกุฏิ แล้วรุมกันทุบตีเตะต่อยหลวงปู่อย่างโหดร้ายทารุณด้วยความคึกคะนองและขาดสติจนท่านแน่นิ่งไป เขาหัวเราะดีใจอย่างบ้าคลั่งว่าได้ทำให้ **กาฬากลังคม**ตายไปอีกหนึ่ง ก่อนจะบึ่งรถกลับไปกินเหล้าต่อ

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาออกมารับร่างหลวงปู่ด้วยความเศร้าสลด ท่านยังไม่มรณภาพแต่โอกาสที่ท่านจะรอดแทบเป็นไปไม่ได้เพราะทหารรุมทำร้ายท่านสาหัสนัก พวกพระจนปัญญาไม่รู้จะช่วยท่านอย่างไรจึงได้แต่ผลัดเวรกันนั่งเฝ้าทั้งคืนคอยว่าท่านจะหมดลมหายใจเมื่อใด พระที่เฝ้าอยู่สังเกต

เห็นว่าหลวงปู่ยังไม่ยอมตาย ท่านนอนนิ่งๆ ใช้พลังสมาธิรักษาร่างกายอันบอบช้ำของท่านอย่างเต็มที่ จนพระหลายๆ องค์เกิดความประทับใจ

อย่างไรก็ตามมีพระบางรูปที่เกิดอกุศลจิต เมื่อเห็นหลวงปู่พยายามจะมีชีวิตรอดทั้งๆ ที่น่าจะตายแล้ว ท่านคิดว่าหลวงปู่กลัวตายและยังยึดมั่นถือมั่นหวังสังขารจนไม่ยอมปล่อย ถ้าท่านเองอายุเท่านี้ และได้รับบาดเจ็บขนาดนี้ ท่านคงยอมปล่อยวางและละสังขารเป็นแน่

เมื่อหลวงปู่ฟื้นขึ้นมา พระปากกล้าองค์หนึ่งได้ถามข้อข้องใจ

พระลูกศิษย์ “หลวงปู่ครับ ผมสังเกตเห็นท่านพยายามฝืนสังขารอย่างสุดๆ หลวงปู่กลัวตายหรือครับ”

หลวงปู่ยิ้มด้วยเมตตา ท่านรู้ทัน แต่ท่านก็ไม่ถือสา

หลวงปู่ “หลวงปู่ไม่ได้กลัวตายหรือหวังสังขารของหลวงปู่หรอก แต่หลวงปู่สงสารพวกทหารหนุ่มๆ เหล่านั้น เขายังอยู่ในวัยประมาทแล้วเขาก็โดนล้างสมองให้เกลียดพระด้วย ถ้าเขาฆ่าหลวงปู่สำเร็จ สิ่งที่เขาทำจะเป็นอนันตริยกรรม* อันจะเป็นเหตุให้เขาต้องตกนรกอเวจีหมกไหม้ชัวกัปป์ชั่วกัลป์ หลวงปู่จึงต้องฝืนสังขารพยายามรักษาตัวให้หาย พวกทหารหนุ่มๆ

จึงจะพ้นกรรมหนักได้ ต่อไปเขาอาจจะ
สำนึกบาปแล้วกลับตัวกลับใจกลายเป็นคน
ดีก็ได้ พวกเราควรจะให้โอกาสพวกเขาละ”

ลูกศิษย์ลูกหาฟังแล้วซาบซึ่งใจยิ่งในเมตตากรุณาของ
หลวงปู่ หลวงปู่พยายามใช้พลังสมาธิรักษาตัวจนพ้นขีด
อันตราย ไม่ใช่เพราะกลัวตายแต่เพราะเมตตาคนที่ทำร้าย
ท่าน เป็นห่วงกลัวว่าเขาจะตกนรกท่านอาจารย์จึงให้พวก
เราเอาหลวงปู่ชื้อยูนเป็นสังฆานุสติ ใครมาล่วงเกินด่าว่า
เราอย่างรุนแรงในเรื่องที่เราไม่ได้ทำ ถ้าเทียบกับเรื่องของ
หลวงปู่แล้ว มันก็แค่นิดเดียวเท่านั้นเอง

* อนันตริยกรรม คือ กรรมหนักที่ถือเป็นบาปหนักที่สุด ให้ผลเดือดร้อนไม่เว้นระยะเลย
มี ๕ อย่าง คือ ๑. ฆ่ามารดา ๒. ฆ่าบิดา ๓. ฆ่าพระอรหันต์ ๔. ทำร้ายพระพุทธเจ้า
จนถึงยังพระโลหิตให้ห้อขึ้นไป ๕. ทำสงฆ์ให้แตกกัน

คำถามคำตอบ ๒๖

ที่เชียงใหม่ ท่านอาจารย์ออกไปธุระข้างนอกกับพระหลายองค์ เมื่อกลับมาถึงบ้านพอ ท่านทำท่าหันไปหันมาเหมือนมองหาอะไรสักอย่าง ลูกศิษย์จึงเข้าไปเรียนถาม

เงินใจมิตรแท้

สามีภรรยาคู่หนึ่งโชคดีได้เจอเงินนี้ แล้วเงินนี้ก็ใจดีตามเคย อนุญาตให้ขออะไรก็ได้สามข้อ สองคนสามีภรรยาตื่นตื่นมาก คิดกันใหญ่ว่าจะขออะไรดี คนนั้นจะขอนั้น คนนี้จะขอ นี้ ในที่สุดก็ลงเอยด้วยการทุ่มเถียงกัน สามีโมโหภรรยา หลุดปากแข่งขอให้เมียตายๆ ไปเลย เมียก็เลยตายไปจริงๆ ตามคำขอ สามีตกใจมาก รีบขอให้เมียฟื้นขึ้นมา แล้วเมียก็ฟื้นขึ้นมาได้ตามคำขอข้อที่สอง

หลังจากขาดสติหลุดคำขอไปแล้วสองข้อ บัดนี้ทั้งสองพยายามปรองดองกัน และตกลงกันว่า สำหรับคำขอข้อสุดท้าย จำเป็นจะต้องคิดให้รอบคอบไม่วู่วาม ทั้งสองบอกเงินนี้ว่าจะขอเวลาคิดหลายวันสักหน่อยเพื่อจะได้คำขอที่ดีที่สุด แล้วเขาก็คิดๆ ๆๆ คิดอยู่หลายวันก็ยังคิดไม่ออกว่าอะไรจะเป็นคำขอที่ดีที่สุด คิดจนกินไม่ได้นอนไม่หลับ เป็นทุกข์มาก เมื่อเงินนี้มาพบสองสามีภรรยาในอีกหลายวันต่อมาเพื่อจะถามเขาว่าตกลงเขาต้องการจะขออะไร เงินนี้เห็นหน้าตาของทั้งสองทรุดโทรมมาก

เงินนี้ “ตกลงกันได้หรือยังคะว่าจะขออะไร”

สามี “โอย! ผมยังไม่รู้เลยว่าผมจะขออะไร คิดจนจะเป็นบ้าอยู่แล้ว เงินนี้ลองแนะนำได้มั๊ยครับว่า ควรจะขอ

อะไรจึงจะดีที่สุด”

จินนี่ “จริง ๆ แล้วมีคำขอข้อหนึ่งนะที่จินนี่รับรองได้เลย
ว่า ขอแล้วจะทำให้มีความสุขยั่งยืน ไม่มีวันเสื่อม
เลย”

สามีภรรยาละล่ำละลักถาม “ต้องขอว่าอย่างไรครับ รีบ ๆ
บอกมาเลยค่ะ”

จินนี่ “จินนี่แนะนำให้ขออย่างนี้นะ **ขอให้ข้าพเจ้ามีความ
สันโดษมักน้อยไม่ต้องการอะไรเกินตัวอีกต่อไป”**

สามีภรรยาถึงกับนิ่งอึ้ง เขาเข้าใจดีหรอกว่า ถ้าขออย่าง
ที่จินนี่แนะนำ เขาทั้งสองคงจะมีความสุขยั่งยืน แต่เขาจะตัดใจ
ขออย่างนั้นได้อย่างไรกัน.....

ท่านอาจารย์สรุปว่า **ความต้องการของคนเรามากเกินไป
ที่สิ้นสุด ไม่มีคำว่า ‘พอ’ บางที่ต้องการสิ่งที่ตรงกันข้ามกัน
เดี่ยวอยากให้มีเมียตาย เดี่ยวอยากให้มีเมียพัว ถ้าจะให้สงบจริง ๆ
ก็น่าจะขออย่าให้มีความอยากประเภท ‘ตัณหา’ คือ ความ
อยากได้ อยากมี อยากเป็น ท่านว่าพระพุทธองค์ตำหนิ
เฉพาะความอยากที่เรียกว่า ตัณหา และสนับสนุนความ
อยากที่เป็น ‘ฉันทะ’ เช่น
อยากทำสิ่งที่ดีงาม อยาก
ช่วยคนอื่น อยากทำหน้าที่
ตนให้ดีที่สุด ซึ่งเป็นความ
อยากที่จะนำแต่ความ
สุขความเจริญมาให้**

ความอยากที่น่ารัก

ชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังตื่นเต้นดีใจที่ได้รับรถสปอร์ตยี่ห้อสปอร์ตเช่จากพี่ชาย พี่ชายของเขาเพิ่งจะขายกิจการหนึ่งไปได้กำไรงดงาม จึงซื้อรถในฝันให้น้องชายที่รักเป็นของขวัญ ขณะที่เขากำลังยืนลูบๆ คลำๆ รถสปอร์ตใหม่เอี่ยมของเขาอยู่ที่หน้าบ้าน เด็กผู้ชายคนหนึ่งเดินผ่านมา

เด็กชาย “ว้าว! รถพี่สวยจังเลยครับ สวยจริงๆ”

ชายหนุ่ม พุดด้วยเสียงภูมิใจ “เจ๋งมัยละ พี่ชายของพี่เค้าซื้อให้พี่เป็นของขวัญ”

เมื่อได้ยินดังนั้น เด็กชายทำตาโตเท่าไข่ห่าน

เด็กชาย “ว้าว! ผมอยาก...”

ทันทีที่เด็กชายเอ่ยว่า “ผมอยาก...” ชายหนุ่มเจ้าของรถก็เดาทันทีว่าเขาต้องพุดว่า “ผมอยากมีพี่ชายอย่างนั้นบ้าง” แต่ ...พลิกลิ้น...เด็กชายไม่ได้พุดเช่นนั้น

เด็กชาย “ว้าว! ผมอยากเป็นพี่ชายอย่างนั้นบ้างจังเลย”

ชายหนุ่มอึ้งไปด้วยความผิดคาด เขารู้สึกซึ่งใจมาก เด็กคนนี้ช่างเป็นเด็กที่น่ารักเหลือเกิน เขารู้สึกเมตตาเด็กจึงเอ่ยปากชวน

ชายหนุ่ม “อยากนั่งรถเล่นมัยละ พี่จะขับพาไปเที่ยวเอามัย”

เด็กชายดีใจมาก “เอาสิครับ ขอขอบคุณพี่มาก ๆ เลยครับ”
ทั้งสองจึงขึ้นรถไปด้วยกัน นั่งไปได้สักพัก...

เด็กชาย “พี่ครับ ขอโทษนะครับ บ้านผมอยู่แถวนี้เอง พี่
ช่วยขับรถผ่านไปที่หน้าบ้านผมซักหน่อยได้มั๊ยครับ”
ชายหนุ่ม “ได้สิ”

เขาตอบพลางคิดในใจ (อีกแล้ว!) ว่า ‘เจ้าหนูนี่คง
อยากจะอวดคนที่บ้านนะว่ามีโอกาสได้นั่งรถสปอร์ตสวย ๆ
อย่างนี้ เอ้า! ให้เค้าได้อวดคนซะหน่อย’

เมื่อถึงหน้าบ้าน เด็กชายขอให้เขาจอดรถสักแป๊บหนึ่ง
แล้วรีบเปิดประตูรถวิ่งเข้าไปในบ้านด้วยความตื่นเต้น เมื่อเขา
กลับออกมา เขาจูงมือเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งออกมาด้วย เขาพา
เด็กน้อยมาที่รถสปอร์ตเซของชายหนุ่ม

เด็กชาย “รถคันนี้สวยมั๊ยน้อง พี่คนนี้ได้รถคันสวยนี้
เป็นของขวัญจากพี่ชายเค้า ถ้าพี่โตเมื่อไหร่ พี่ก็
จะซื้อรถสวย ๆ อย่างนี้ให้น้องเหมือนกัน”

ท่านอาจารย์ชี้ให้เห็นความแตกต่างระหว่างความ
อยากได้กับความอยากให้ ท่านถามว่าอย่างไรมันจะ
งามกว่ากัน

จะเอาอย่างไรกันแน่

ท่านอาจารย์มักจะอบรมเรื่องการพูด และการมี
กัลยาณมิตรที่เราจะกล้าเปิดเผยสิ่งไม่ดีไม่งามของเราให้เขา
ช่วยตักเตือน ท่านว่ามีคนเป็นจำนวนมากที่บอกเพื่อนว่า ขอ
ให้เพื่อนช่วยตักเตือนด้วยหากเขาทำอะไรไม่เหมาะสม มี
อะไรก็บอกได้เลย ไม่ต้องเกรงใจกัน แต่พอเพื่อนเริ่มพูดไป
ได้แค่คำสองคำ เขาก็ทำตาเขียวขึ้นมาทันที จนเพื่อนเข้าใจได้
ว่า อ้อ! ...ที่ชวนให้ตักเตือนนะ มันเป็นรหัสลับที่แปลความ
หมายได้ว่า จริง ๆ แล้วเธออย่าได้ริอ่านมาตักเตือนฉันเชียวนะ
ท่านอาจารย์จึงถามพวกเราว่า ตกลงจะเอาอย่างไรกันแน่

แล้วท่านอาจารย์ก็ลองให้พวกเราถามตัวเองว่า **เมื่อ
เรารู้ความไม่ดีของเพื่อนหรือคนรอบข้าง เคยมีสักครั้งไหม
ที่เราจะไม่พูดเรื่องนั้นให้ใครฟัง ไม่เคยพูดออกมาเลยแม้
สักครั้งเดียว** ส่วนมากพวกเราก็จะบอกว่า ไม่เคยพูดเลย...
นอกจาก... กับ...คนใกล้ชิดจริงๆ เท่านั้น ที่สนิทสนมกัน
มาก ๆ นะ แต่ถ้ากับคนอื่นทั่วๆ ไป เราจะไม่พูดเป็นอันขาด
แต่ท่านว่า ๑ + ๑ + ๑ + ๑ + ๑ + ก็ถึง ๑๐๐ ได้นะ...
สุดท้ายก็เลยรู้กันไปทั่ว...

1.เตือนได้นะ = อย่าเตือนนะ

ฉันจะฆ่าเธอ ?

เด็กวัยรุ่นมีปัญหาวออเมริกันคนหนึ่งอายุประมาณสิบห้าปี คบเพื่อนไม่ดี เข้ากลุ่มคนพาล ติดยาเสพติดและทำตัวเป็นนักเลงอันธพาล วันหนึ่งพวกเขาไปมีเรื่องทะเลาะวิวาทตีรันฟันแทง เป็นเหตุให้เด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งเสียชีวิต เด็กคนนี้จะถูกศาลตัดสินให้จำคุกเป็นเวลาหลายปี แทนการประหารเพราะอายุเขายังน้อย

ทันทีที่ศาลอ่านคำพิพากษาลิ้นสุดลง แม่ของเด็กร้องไห้โฮแล้ววิ่งไปหาเด็กคนนั้นด้วยความโกรธเกรี้ยวพลางร้องว่า “I will kill you ๑.....ฉันจะฆ่าเธอ ๑” เธอผิดหวังที่ผู้พิพากษาไม่ตัดสินประหารเขาให้ตายตกตามลูกของเธอไป

วันเวลาผ่านไปหลายเดือน วันหนึ่งผู้คุมนักโทษเข้ามาบอกเด็กหนุ่มว่ามีแขกมาเยี่ยม เขางงมากว่าจะเป็นไปได้อย่างไร เขาไม่มีพ่อไม่มีแม่ แล้วก็ไม่มีเพื่อนเหลืออยู่ด้วย ไม่เคยมีใครมาเยี่ยมเขาเลยตั้งแต่ติดคุกมา ปรากฏว่าผู้ที่มาเยี่ยมเขาคือแม่ของเด็กที่ตาย หากครั้งนี้เธอมาด้วยสีหน้าปรกติถามไถ่สารทุกข์สุกดิบเขาโดยปราศจากอาการเคืองแค้นใด ๆ

จากวันนั้นเป็นต้นมา ผู้หญิงคนนี้มาเยี่ยมเขาเป็นประจำ เธอให้ความรักและให้ความสนใจในเรื่องราวชีวิตของเขา เวลาผ่านไปหลายปี เขาและเธอกลายมาเป็นเพื่อนที่ดีหวังใยซึ่งกัน

และกัน เมื่อใกล้กำหนดจะพ้นโทษและเขาจะได้รับอิสรภาพ

แม่ของเด็กที่ตาย “เธอออกจากคุกแล้วจะไปอยู่ที่ไหน”

เด็กที่ฆ่าลูกของเธอ “ผมยังไม่ทราบเลยครับ ผมไม่มีญาติพี่น้อง ไม่มีบ้าน เรียนอะไรก็ไม่จบ ผมยังไม่ทราบอนาคตจริงๆ อะไรๆ ก็ยังไม่แน่นอน”

แม่ของเด็กที่ตาย “ถ้าอย่างนั้น..... เธอมาอยู่กับฉันมั้ยละ แล้วฉันจะหาทางฝากงานให้เธอ”

เด็กหนุ่มไม่มีทางเลือกอื่น นี่เป็นข้อเสนอที่เขาไม่เคยคาดว่าจะได้รับจากใครในชีวิตนี้ เมื่อออกจากคุกแล้ว เขาจึงไปอยู่กับแม่ของเด็กที่ถูกเขาฆ่าตาย เธอหางานให้เขาทำ ทั้งสองอยู่ด้วยกันเหมือนแม่ลูก เด็กคนนี้ได้ได้รับความรักความอบอุ่นอย่างที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน ความคิดความอ่านนิสัยใจคอของเขาเปลี่ยนแปลงไป จากเด็กไม่ดีในอดีต กลายเป็นคนดีในปัจจุบัน

วันหนึ่ง **แม่ใหม่** ของเขาถามเขาว่า “จำวันที่ศาลตัดสินแล้ว แม่วิ่งเข้าไปบอกว่า ‘ฉันจะฆ่าเธอ’ ได้มั้ย”

เด็กหนุ่ม “ผมจำได้ครับ แล้วเดี๋ยวนี้แม่ยังคิดอย่างนั้นอยู่มั้ยครับ”

แม่ใหม่ “แม่ได้ฆ่าเด็กคนนั้นไปแล้วละ คนใจบาปที่ฆ่าลูกของแม่ได้ตายไปแล้ว ตอนนี้มีแต่เธอซึ่งเป็นคนดี เป็นลูกใหม่ที่แม่ภาคภูมิใจ”

เมื่อแรกที่ศาลตัดสินจำคุกเด็กหนุ่มเมื่อหลายปีก่อน เธอยังเต็มไปด้วยความแค้นและเสียใจ หลังจากนั้นไม่นาน เธอพิจารณาไตร่ตรองดูและคิดได้ว่า การแก้แค้นไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ แก่ใคร เรื่องที่เกิดขึ้นไม่ใช่ความผิดของเด็ก แต่เกิดจากเหตุปัจจัยของสภาพแวดล้อมและการขาดความรัก ความอบอุ่นจากพ่อแม่

เธอจึงเปลี่ยนใจ คิดจะฆ่าความชั่วของเด็กแทนที่จะฆ่าตัวเด็ก เธอวางแผนระยะยาวที่จะฆ่าความชั่วด้วยความรักความเมตตา เพราะเชื่อว่า **มนุษย์ทุกคนสามารถพัฒนาตนเองได้ แม้จะเคยเป็นอันธพาลฆ่าคนมาแล้ว ก็ยังสามารถพัฒนาตนเป็นคนดีได้** และความพยายามของเธอก็ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

ดีทุกอย่าง ?

ตอนที่ท่านอาจารย์บวชใหม่ๆ ท่านได้ไปอยู่กับหลวงพ่อบุชาที่สำนักสงฆ์เล็กๆ ริมแม่น้ำมูล ตอนเช้าท่านเดินตามหลวงพ่อบอกกำลังกาย ท่านรู้สึกเป็นสุขมาก จนต้องเอ่ยปากออกมา

ท่านอาจารย์ “ผมชอบที่นี่มากครับหลวงพ่อ รู้สึกมันดี
มาก มันสวยมันงาม ปากก็ดี แม่น้ำก็สวย
รู้สึกมันดีทุกอย่าง”

หลวงพ่อบอกหน้าท่านนิ่งอยู่สักพัก

หลวงพ่อ “ใช่... มันดีทุกอย่าง เว้นแต่อย่างเดียว
คือ... ตัวท่านนั่นแหละที่มันยังไม่ดี”

ท่านอาจารย์ “.....”

คำถามคำตอบ ๒๓

“ในบทสวดขอขมา เวลาคนๆ เดียวสวดต้องพูดว่า ‘เม’ แต่ถ้าหลายๆ คนสวดต้องเปลี่ยนจาก ‘เม’ เป็น ‘โน’ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“อยู่คนเดียว ‘เม’ ก็ ‘me’ ใจละ แต่เวลาอยู่กับกลุ่มเพื่อน ต้องรู้จัก ‘เซย์โน’ รู้มั๊ย”

ฉันแล้วฝึกคอ

ท่านอาจารย์สอนเรื่องการให้ทาน **ถ้าจะทำทานกับพระสงฆ์ก็ต้องถวายของที่เหมาะกับสมณบริภค** ท่านเล่าว่าตอนปีใหม่ได้รับชมพูสระผมตั้งสองสามขวด ซึ่งท่านก็ไม่เข้าใจว่าทำไมคนชอบถวายชมพูทั้งๆ ที่พระไม่มีผม พระป่าไม่ใช่ชมพู มีคนพยายามอธิบายว่าแม้จะไม่มีผม ชมพูก็จะช่วยไม่ให้หนังศีรษะแห้ง ท่านว่าท่านใช้แต่สบู่มาสามสิบปีแล้วไม่เห็นหนังศีรษะจะแห้งเลย แต่อาจจะเป็นเพราะท่านเป็นพระฝรั่งที่หนังไม่ละเอียดเหมือนคนไทยก็ได้ ที่เหลือเชื่อกว่านั้นก็

คือ มีคนถวายหิวด้วย ฉะนั้นควรจะเลือกแต่สิ่งที่เหมาะสมถวายพระ

ท่านบอกว่า **สิ่งที่ไม่เหมาะสม คือ การเอาเงินใส่บาตร** พระท่านห้าม ท่านว่าอย่าทำเลย เพราะพระรับแล้วต้อง **อาบัติ** ท่านอาจารย์ไปเดินบิณฑบาตในกรุงเทพฯ ญาติโยมมักชอบที่จะเอาเงินใส่บาตร ท่านรีบห้ามเขาว่า “บาตรมีไว้ใส่อาหารเท่านั้นนะโยม อาตมาฉันธนบัตร์ไม่ไหวหรอก ฉันแล้วมันฝืดคอ กลืนไม่ลง อย่าเพิ่งใส่เลยนะ”เพราะบาตรเป็นภาชนะใส่อาหาร พระป่าเห็นอะไรในบาตรเดี๋ยวจะนึกว่าฉันได้.....

จะสึกเมื่อไหร่?

ชายสูงอายุผู้หนึ่งเดินเข้ามาหาท่านอาจารย์ด้วยความสนใจใคร่รู้ เขารัวคำถามใส่ท่านอาจารย์หลายข้อด้วยน้ำเสียงที่ซิงซังและห้วนๆ ว่า

โยม

“ท่านมาจากไหน? ทำไมท่านมาอยู่เมืองไทย? ท่านอยู่วัดไหน ท่าน ...? ท่าน....?”

ท่านตอบทุก ๆ คำถามของเขาแต่โดยดี ในที่สุดก็มาถึง คำถามที่ว่า

โยม “แล้วท่านจะสึกเมื่อไหร่?”

ท่านอาจารย์ “แล้วโยมจะตายเมื่อไหร่ล่ะ?”ทำเอา
เขายิ่งไปเลย

ท่านอาจารย์ว่า สำหรับคนแบบนี้ ท่านจำต้องทำให้
เขาสะดุ้งเสียก่อน จึงจะสอนธรรมะเขาได้ เมื่อเขาสงบพอที่
จะรับฟัง ท่านจึงบอกเขาว่า **แม้แต่ชีวิตเราเอง เรายัง
รับรองไม่ได้ ฉะนั้นไม่ต้องพูดเรื่องสึกหรอก แต่ท่านได้ตั้ง
จิตอธิษฐานว่า ท่านจะขออยู่ในผ้าเหลืองจนกว่าชีวิตจะ
หาไม่**

หึงกับทราย

ชายหนุ่มสองคนเป็นเพื่อนกัน ขอสมมุติชื่อนายนิน
กับนายนา เขาต้องเดินทางข้ามทะเลทรายด้วยกันและเกิดหลง
ทาง อาหารก็หมดไปแล้วและน้ำก็กำลังจะหมดไปด้วย เขาทั้ง
เหนื่อยทั้งหิวทั้งวิตกกังวล นายนินอารมณ์เสียและหงุดหงิด
มาก เขาเริ่มต้นด่าว่าและกล่าวโทษนายนาว่า เป็นเพราะความ

เงาของนายนาแท้ๆ ที่ทำให้ต้องหลงทางและทนทุกข์ทรมาน
เช่นนี้ เขาบ่นๆ คำๆ ไม่ยอมหยุด จนนายนาหยุดเดินและ
คุกเข่าลงพร้อมกับใช้นิ้วเขียนลงไปบนทรายว่า ‘วันนี้เพื่อนด่า
ผมอย่างไม่ยุติธรรม’ แล้วจึงลุกขึ้นเดินต่อไปโดยไม่พูดว่าอะไร
ทำให้นายอินซึกจะเริ่มรู้สึกตัวว่าไม่ยุติธรรมกับเพื่อนจริงๆ มัน
ไม่ใช่ความผิดของนายนาทั้งหมด ตัวเขาเองก็มีส่วนผิดพลาด
เหมือนกัน นายอินจึงรู้สึกสำนึกในมัจฉาวาจาของตัวเอง

เดินๆ ไปนายนาเกิดหน้ามืดล้มคว่ำลงอย่างหมด
เรี่ยวแรง ขวดน้ำของเขากระแทกกับก้อนหินแตก เขาจึงไม่มี
น้ำเหลือไว้ดื่ม นายอินตรงเข้าประคองเพื่อนให้ลุกขึ้นนั่งแล้ว
ยื่นขวดน้ำของตนส่งให้ แม่น้ำของเขาจะเหลืออยู่เพียงน้อย
นิดก็ตาม เขาก็ยังคะยั้นคะยอให้เพื่อนดื่มเพื่อให้มีแรงเดินต่อ
ไป เมื่อรู้สึกค่อยยังชั่ว นายนาดึงมีดออกมาจากรีกกลงไปบนก้อน
หินที่อยู่ข้างทางว่า ‘วันนี้เพื่อนช่วยชีวิตผม’

นายอินเกิดความสงสัยว่า ทำไมเมื่อเข้านายนาใช้นิ้ว
มือเขียนข้อความไว้ในทรายแต่ป้ายนี้กลับใช้มีดจากรีกบนก้อน
หิน นายนาบอกเพื่อนว่า “เพื่อเป็นการเตือนสติผมว่า เวลา
เราโกรธไม่พอใจใคร เรื่องนั้นให้จาร์กอยู่ในความทรง
จำเหมือนใช้นิ้วมือเขียนไว้ในทราย ไม่นานเท่าไรลมก็พัดให้
จางหาย ฉะนั้น เมื่อเพื่อนหรือใครก็ตามล่วงเกินเรา ...อย่า
จำไว้นาน ...ปล่อยให้ธรรมชาติลบล้าง ...ลืมมันเสียเถอะ แต่
เมื่อเพื่อนทำสิ่งที่ดี ให้ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือเกื้อกูลอย่าง
ใดอย่างหนึ่ง ต้องจาร์กอยู่ในความทรงจำไม่ลืมตลอดชีวิต

เหมือนใช้มีดสลักจารึกไว้บนก้อนหิน เพราะไม่ว่าจะกี่เดือนกี่ปีมันก็จะยังคงอยู่ไม่จางหาย”

ท่านอาจารย์จึงสอนให้เราเลือกจำแต่สิ่งดี ๆ สิ่งที่ไม่ดีเราอย่าไปจำไว้หนา เพราะมีแต่จะทำให้จิตใจเราตกต่ำ ส่วนสิ่งดี ๆ ที่คนอื่นทำให้เรา ถ้าเราจำไว้ได้ นึกถึงเมื่อไหร่ก็รู้สึกอบอุ่นใจ ชื่นใจในความดีของเขา ชื่นใจว่าเรามีเพื่อนดี ถ้าเราได้รับความเมตตาความช่วยเหลือจากคนอื่นประเภทที่ผู้ให้ให้โดยไม่หวังสิ่งใดจากเราให้ถือว่าเป็นสิ่งอัศจรรย์และล้ำค่าที่เราควรจดจำไว้ หากเราจารึกสิ่งดี ๆ ที่คนอื่นทำให้เราไว้ในทราย เราก็กลายเป็นคนไม่รู้จักรบบุญคุณ แต่ถ้าเราจารึกสิ่งที่ไม่ดีไว้ในหินเราก็กลายเป็นคนผูกโกรธ ท่านว่าเราจะเอาอย่างไร ให้เลือกกันเอาเองก็แล้วกัน

คุณยายดินสอ

คุณยายคนหนึ่งอยู่ที่บ้านนอกในประเทศญี่ปุ่น เป็นยายที่ไม่เหมือนยาย ๆ เมืองไทย เพราะยายคนนี้จุกจิกจู้จี้ขี้นขี้โกรธ ขี้หงุดหงิด สารพัดขี้ จนไม่มีใครอยากเข้าใกล้ อย่างไรก็ตาม ยายก็ยังเป็นยายที่ดีและมีความปรารถนาดีต่อหลาน

ชายคนเดียวที่ยายดูแล้วประทับใจ หลานชายคนนี้มีพรสวรรค์ด้านศิลปะ เขาวาดรูปได้สวย และมีแววที่จะเขียนหนังสือได้สวยด้วย ยายจึงอยากจะสนับสนุนให้เขาได้เรียนวิชาชะโศกเขียนอักษรกับผู้มีชื่อเสียง ซึ่งก็มักจะเป็นพระผู้ใหญ่ในวัดนิกายเซ็น

แม้ท่านเจ้าอาวาสวัดเซ็นประจำท้องถิ่นที่ยายเป็นลูกศิษย์อยู่นั้นจะมีชื่อเสียงในด้านนี้ แต่ยายเห็นว่าท่านชราภาพแล้วแถมชื่อเสียงของท่านก็อยู่ในระดับท้องถิ่นเท่านั้น ยายต้องการให้หลานได้บวชเณร และเป็นลูกศิษย์ของพระผู้ใหญ่ที่มีชื่อเสียงที่สุดในด้านนี้ ซึ่งอยู่ที่วัดในเมืองโตเกียว ยายไม่รู้จักท่าน และได้ยินข่าวว่าการที่ท่านจะรับลูกศิษย์สักคนนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แต่ด้วยความมุ่งมั่น ยายจะต้องพยายามหาช่องทางให้ได้ ยายจึงไปหาหลวงตาแก่ ๆ เจ้าอาวาสวัดท้องถิ่นของยาย เพื่อขอให้ท่านเขียนจดหมายฝากฝังหลานของยายกับพระผู้ใหญ่ในเมืองโตเกียว

หลวงตาท่านมีเมตตา เมื่อท่านทราบความประสงค์ของยาย ท่านก็เรียกหาภาคเครื่องเขียนและกระดาษทันที ในภาคเครื่องเขียนมีปากกาดี ๆ พู่กันดี ๆ หลายด้ามล้วนสวยงามน่าใช้ แต่ท่านกลับเลือกหยิบดินสอ...เก๋... เก๋... พู่... พู่... ท่านใช้มีดเหลาดินสอก่อนจะลงมือเขียนหนังสือไม่กี่ตัวยื่นส่งให้ยายเพื่อนำไปถวายพระผู้ใหญ่ในเมือง

ยายทั้งโกรธทั้งน้อยใจ หลวงตาทำเหมือนดูถูกดูหมิ่นเป็นที่สุด แทนที่จะเขียนจดหมายดี ๆ ลายมือสวย ๆ ด้วยพู่กัน

ดี ๆ ท่านกลับใช้ดินสอเก่า แส่นเก่า เขียนคำไม่กี่คำ รวากับยาย และหลานไม่มีความหมายอะไรเลย ยายแน่ใจว่า หลวงพ่อที่ โตเกียวกงไม่มีวันรับหลานของยายเป็นแน่ แค่เปิดจดหมาย ก็ไม่รู้ว่าท่านจะยอมอ่านหรือเปล่า ยายแทบจะหมดอารมณ์ ที่จะเดินทางไปโตเกียว ติดแต่ว่าได้ซื้อตั๋วรถไฟไว้แล้ว จึงไม่ ยอมจะเสียเงินไปฟรี ๆ ยายเตรียมตัวที่จะต้องเสียหน้า และ เตรียมใจรับความผิดหวัง

ที่โตเกียว ยายพาหลานไปกราบหลวงพ่อกับและถวาย จดหมายจากหลวงตา เมื่อหลวงพ่อเห็นจดหมายท่านประทับใจ สุด ๆ ถึงกับอุทานว่า “เยี่ยม”

หลวงพ่อก “เด็กคนนี้นะรีที่หลวงตาเขียนฝากฝังมา”

ยาย ละล่ำละลักตอบ “เจ้าคะ ๆ หลานอิจันคนนี้แหละที่ หลวงตาเขียนฝากให้มาเป็นศิษย์หลวงพ่อก”

หลวงพ่อก “ตกลงรับเลย ถ้าเป็นศิษย์ของหลวงตาที่เขียน จดหมายนี้มา อาตมาก็ไม่มีข้อกังขาใดๆ ทั้งสิ้น เจ้าอยู่ที่นี้ได้เลยนะ”

ยายเดินทางกลับบ้านนอกด้วยหัวใจพองโต ตั้งแต่นั้น เป็นต้นมา พฤติกรรมและนิสัยของยายเปลี่ยนแปลงไป รวากับเป็นคนละคน กลายเป็นคุณยายแบบไทย ๆ ที่ใจดีมี เมตตา ชอบช่วยเหลือทุกๆ คน ทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ สังคม แทนที่จะเป็นคนที่ไม่มีใครอยากเข้าใกล้แบบแต่ก่อน ยายกลับกลายเป็นคนที่ป๊อปปูลาร์สุดๆ กลายเป็นราชัญชาว บ้านหรือผู้รู้ประจำหมู่บ้าน ใครมีปัญหาอะไรมาปรึกษา ยาย ก็

จะได้รับคำแนะนำดีๆ เสมอ หัวบันไดบ้านยายไม่เคยแห้ง มีคนมาเยี่ยมเยียนเอาขนมส้มสุกลูกไม้มาฝากเป็นประจำ

ณรรกลับมาเยี่ยมบ้านเห็นความเปลี่ยนแปลงของยาย ก็สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ยายเล่าว่า ยายได้ข้อคิดทางธรรมจาก หลวงตาแก่ๆ ประจำท้องถิ่น ยายเคยเข้าใจผิดอย่างมหันต์ว่า การที่จะเขียนหนังสือสวยๆ ได้นั้น จะต้องใช้ปากกาหรือฟู่กัน ดีๆ ราคาแพงๆ แต่ท่านสอนให้ยายเห็นว่า ท่านสามารถใช้ ดินสอที่เก่าแสนเก่า เขียนสิ่งทั้งดงามได้ จนเป็นที่ประทับใจ ของพระผู้ใหญ่ในเมืองหลวง ยายเองก็เหมือนดินสอเก่าๆ ยาย เคยคิดว่าตัวเองไร้ค่า ไร้ประโยชน์ หมดสภาพแล้ว ทำอะไร ดีๆ ให้ใครไม่ได้แล้ว อารมณ์ยายก็เลยหงุดหงิด ซี้โมโห มองโลกในแง่ร้าย และเพ่งโทษคนอื่นเสมอ หลวงตาสอนให้ยาย ได้คิดว่า ยายแก่ๆ ที่เหมือนดินสอเก่าๆ นี้ก็ยังสามรถสร้าง ประโยชน์ และทำสิ่งที่สวยงามให้เพื่อนมนุษย์ได้

ท่านอาจารย์จึงว่า **เราอย่าไปดูถูกตัวเอง อย่าไป จำกัดตัวเอง หรือมองตัวเองในแง่ร้าย เราทุกคนสามารถ คิดดี พูดดี ทำดีได้ยิ่งกว่าที่เราคิดหรือเชื่อ มากกว่าที่เรา คาดนึก**

เล่าเรื่องท่าน*

ท่านอาจารย์ชยสาโร มีนามเดิมว่า ฉอน ไมเคิล ชิเวอร์ตัน ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๗ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑ ที่เกาะไอร์ ออฟ ไวท์ ประเทศอังกฤษ โดยเป็นบุตรคนที่สองของ คุณเคน และคุณจูน ชิเวอร์ตัน ท่านมีพี่สาว ชื่อจูลี และมีน้องชาย ชื่อไซมอน

ท่านอาจารย์ป่วยเป็นโรคหืดตั้งแต่เล็ก ๆ ทำให้ท่านต้องขาดโรงเรียนบ่อย ๆ ท่านจึงมีโอกาสนั่งอยู่เฉย ๆ คนเดียวที่บ้าน ซึ่งท่านได้ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการอ่านหนังสือ ทำให้ท่านรักการอ่านมาก ท่านว่าท่านได้ข้อคิดเกี่ยวกับชีวิตมากมายจากการอ่านหนังสือ ท่านคิดสงสัยว่า คนเราเกิดมาทำไม ชีวิตที่ดีงามเป็นอย่างไร อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดที่ควรจะทำเมื่อได้เกิดเป็นมนุษย์ ทำไมโลกจึงเต็มไปด้วยการเอารัดเอาเปรียบ การรบราฆ่าฟันและความอยุติธรรมต่าง ๆ ยิ่งสงสัยท่านก็ยิ่งค้นคว้าเพื่อจะหาคำตอบ ท่านมักจะนั่งรถเมลล์จากบ้านของท่านที่เมืองนิวมาร์เก็ต เข้าไปในเมืองเคมบริดจ์เป็นประจำเพื่อไปอ่านหนังสือที่ร้านหนังสือ จนกระทั่งวันหนึ่งท่านได้อ่านหนังสือ ชื่อ The Way of Zen เกี่ยวกับแนวทางชีวิตตามหลักพุทธศาสนา ซึ่งเป็นคำตอบที่ท่านพอใจ ท่านไม่สงสัยเลยว่า การปฏิบัติตามหลักอริยมรรคมีองค์แปดของพระพุทธเจ้าจะลดกิเลส และเพิ่มพูนปัญญา ท่านรู้สึกชัดเจนว่านี่คือแนวทางชีวิตที่ถูกต้อง

เมื่ออายุสิบเจ็ดปี ท่านจบการศึกษาระดับ A-Level ด้วยคะแนนดีเยี่ยม ซึ่งสามารถจะเข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยชั้นยอดได้ หากท่านกลับเลือกที่จะเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตด้วยการท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง ท่านทำงานหาเงินเป็นค่าเดินทาง แล้วออกเดินทางทางบกจากอังกฤษ ผ่านหลาย ๆ ประเทศ เช่น เบลเยียม ออสเตรเลีย ยูโกสลาเวีย กรีซ ตุรกี อัฟกานิสถาน อิหร่าน ปากีสถาน ด้วยวิธีเดินเท้าบ้าง โบการถบ้าง นั่งรถไฟบ้างจนถึงประเทศอินเดีย ซึ่งเป็นประเทศในฝันของท่าน ท่านได้ประสบการณ์ชีวิตหลากหลายมากมายดังที่คาดไว้ ได้รับความเมตตาช่วยเหลือจากคนต่างชาติต่างภาษา โดยไม่ต้องร้องขอ ทำให้ท่านตั้งใจว่า เมื่อมีโอกาสท่านจะต้องมีส่วนในการสืบทอดความมีน้ำใจในหมู่มนุษย

ที่ประเทศอินเดียท่านท่องเที่ยวไปตามวัดต่าง ๆ ทั้งวัดเซน วัดทิเบต วัดฮินดู ได้ฝึกปฏิบัติภาวนาในรูปแบบต่าง ๆ ท่านได้ใช้เวลาแสวงหาประสบการณ์ชีวิตในหลาย ๆ ประเทศเป็นเวลาสองปี ได้ข้อสรุปว่า คุณค่าของชีวิตอยู่ที่การศึกษา และปฏิบัติธรรมตามแนวคำสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อเดินทางกลับถึงประเทศอังกฤษแล้ว แทนที่จะเข้าเรียนต่อใหม่มหาวิทยาลัย ท่านได้เข้าปฏิบัติธรรมกับอาจารย์สอนวิปัสสนาชาวอังกฤษ ซึ่งเคยบวชเป็นพระในประเทศไทย ท่านจึงได้ทราบว่า ชาวตะวันตกสามารถบวชเป็นพระในเมืองไทยได้...นี่แหละ คือ ชีวิตที่ท่านปรารถนา...

กลางปี พ.ศ. ๒๕๒๑ ท่านได้ไปถือเพศเป็นอนาคาริก (ปะขาว) ถือศีลแปดที่วิหารแฮมสเต็ด ในประเทศอังกฤษ เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับชีวิตพรหมจรรย์จากท่านอาจารย์สุเมโธ

(พระราชสุเมธอาจารย์) เป็นเวลาหนึ่งพรรษา ก่อนที่จะเดินทางมาประเทศไทย เพื่อขอเป็นศิษย์หลวงพ่อบุชา ท่านอาจารย์พูดถึงความรู้สึกของท่านเมื่อได้กราบหลวงพ่อบุชาเป็นครั้งแรกว่า เป็นความรู้สึกที่ดีมากๆ เมื่อเห็นหลวงพ่อบุชาท่านทราบทันทีว่า ท่านไม่ต้องไปไหนอีกแล้ว เกิดความเชื่อมั่นว่ามรรคผลนิพพานมีอยู่จริง เชื่อว่าพระอรหันต์ยังไม่หมดไปจากโลกนี้ และเชื่อว่าการปฏิบัติธรรมให้ถึงที่สุดยังเป็นไปได้ในยุคปัจจุบัน ที่วัดหนองป่าพง ท่านต้องเริ่มต้นเป็นปะขาวใหม่อีก ๔-๕ เดือนก่อนจะได้บรรพชาเป็นสามเณรในเดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ และในที่สุดก็ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ เมื่อวันที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๓ โดยมีพระโพธิญาณเถร (หลวงพ่อบุชา สุภทฺโท) ผู้เป็นที่เคารพรักรยิ่งของท่านเป็นพระอุปัชฌาย์

ความลำบากและความแตกต่างในทุกๆ ด้าน ทั้งความเป็นอยู่ อาหารการกิน ภาษา ขนบธรรมเนียมประเพณี ระหว่างชีวิตสมณะแบบพระวัดป่าและชีวิตคฤหัสถ์ ระหว่างชาวตะวันตกและชาวตะวันออก โดยเฉพาะภาคอีสานของไทย ไม่ได้เป็นอุปสรรคใดๆ สำหรับท่าน เพราะจิตใจท่านมุ่งมั่น แม้จะลำบากขนาดไหน ท่านก็รู้อยู่แก่ใจว่า ที่นี่คือที่ของท่าน ท่านตั้งใจจะเป็นพระอยู่ในเมืองไทยตลอดไป ท่านทุ่มเทกายใจศึกษาปฏิบัติภาวนาอย่างเข้มข้น และอุปัฏฐากรับใช้ครูบาอาจารย์อย่างเต็มที่ แม้ว่าโดยนิสัยท่านจะเป็นคนช่างคิดช่างสงสัย ไม่ค่อยเชื่ออะไรง่ายๆ แต่สำหรับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า และหลวงพ่อบุชาแล้ว ท่านไม่เคยสงสัยเลย ยิ่งเรียนรู้อะไรมากขึ้นยิ่งเชื่อมั่นว่า นี่คือนหนทางอันประเสริฐ ท่านมัก

จะเปรียบเทียบให้ลูกศิษย์ฟังว่า เสมือนเดินทางตามแผนที่ซึ่งจุดหมายปลายทางเป็นสิ่งที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน แต่เมื่อเริ่มออกเดินทางแล้วก็พบว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้พบเห็นตรงกับที่แผนที่บอกไว้ทุกประการ ไม่มีอะไรพลาด ทำให้เกิดศรัทธาว่า การเดินทางตามแผนที่นี้ จะนำไปสู่จุดหมายปลายทางที่ต้องการอย่างแน่นอน

ล่วงมาจนถึงบัดนี้ จากพระผู้น้อยเป็นพระผู้ใหญ่ ท่านอาจารย์ได้สร้างประโยชน์ตน และสร้างประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์อย่างเต็มที่ ท่านมุ่งมั่นศึกษาปฏิบัติภาวนาอย่างต่อเนื่อง และแบ่งปันความรู้ของท่านอย่างกว้างขวางด้วยการเป็นแบบอย่างที่ดีงาม สัมกับเป็นศิษย์ของพระพุทธรเจ้าและหลวงพ่อบุชา ท่านเผยแผ่ธรรมะของพระพุทธรองค์ แนะนำทางออกจากวัฏสงสารเป็นที่รู้จักดีในหมู่ลูกศิษย์ทั้งที่เป็นพระสงฆ์ และคฤหัสถ์ว่า ท่านอาจารย์เข้มงวดนักในเรื่องพระวินัย และข้อวัตรปฏิบัติ หากท่านก็เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตา

ท่านอาจารย์ได้ตอบแทนบุญคุณครูบาอาจารย์ด้วยการรับผิดชอบดูแลบริหารวัดป่านานาชาติ ซึ่งเป็นสาขาของวัดหนองป่าพง และอบรมสั่งสอนพระสงฆ์ทั้งไทยและเทศเป็นเวลากว่าสิบปี ท่านทำหน้าที่เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๐ ถึง พ.ศ. ๒๕๔๔ ก่อนที่จะปลีกวิเวกมาพำนักที่อาศรมชนะมารจังหวัดนครราชสีมา จนถึงปัจจุบัน เพื่อมุ่งปฏิบัติภาวนา โดยท่านได้เมตตาแบ่งเวลาบางส่วนสำหรับการเทศนาสั่งสอน และนำการปฏิบัติธรรม เพื่อตอบแทนบุญคุณของญาติโยม ท่านอาจารย์เป็นผู้ที่มีพรสวรรค์เป็นอย่างยิ่งในการเทศน์ และการใช้ภาษา พระ

ธรรมชาติของงานได้รับการเผยแพร่เป็นธรรมชาติอย่างกว้างขวางทั้งในและนอกประเทศ ทั้งในรูปแบบของหนังสือ ซึ่งท่านเป็นผู้ตั้งชื่อหนังสือเองทุกเล่ม ตลอดจน CD/DVD/MP3 และผู้ที่สนใจยังสามารถศึกษาได้จาก www.thawasischool.com

เพราะท่านอาจารย์ถือว่า คุณค่าของชีวิตอยู่ที่การศึกษา และปฏิบัติธรรม ท่านจึงให้ความสำคัญกับการศึกษาวิถีพุทธเป็นอย่างยิ่ง โดยท่านเป็นองค์ประธานคณะกรรมการที่ปรึกษาของมูลนิธิปัญญาประทีป และโรงเรียนปัญญาประทีป (ระดับมัธยมศึกษา) ตลอดจนโรงเรียนทอสี (ระดับประถมศึกษา) และโรงเรียนอนุบาลทอสี ซึ่งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในโรงเรียนต้นแบบของการศึกษาวิถีพุทธ โดยท่านเป็นแรงสำคัญในการพัฒนาหลักสูตร ตลอดจนเทคนิคการเรียนการสอนในทุกๆระดับการศึกษา และยังได้สละเวลาอบรมสั่งสอนครูอาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองด้วย นับเป็นการสร้างประโยชน์อย่างยิ่งต่อสังคมไทย

* ข้าพเจ้าตัดสินใจเสี่ยงเขียน ‘เล่าเรื่องท่าน’ หลังจากที่โรงพิมพ์ได้ส่งตัวอย่างหนังสือ ‘เรื่องท่านเล่า’ มาให้ข้าพเจ้าตรวจเป็นครั้งสุดท้าย เพราะเห็นว่าประวัติท่านอาจารย์ ซึ่งโรงพิมพ์ไล่ไว้ในหนังสือธรรมะทุกเล่มของท่านสั้นกระชับสุดๆ (ตามความปรารถนาของท่าน) ไม่เข้ากับหนังสือเล่มนี้ ที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า ‘เสี่ยง’ นั้น เป็นเพราะข้าพเจ้าเดาได้ว่าท่านอาจารย์จะต้องไม่อนุญาต เพราะท่านไม่นิยมที่จะเล่าถึง หรือให้ใครเล่าถึงเรื่องตัวท่าน นอกเหนือไปจากธรรมะที่ท่านเพียรอบรมสั่งสอน ทั้งๆ ที่ชีวิตของท่านเป็นแบบอย่างอันประเสริฐโดยแท้

เมื่อข้าพเจ้านำตัวอย่างหนังสือ ‘เรื่องท่านเล่า’ ไปให้ท่านดู ท่านเปิดดูทั้งเนื้อหาและรูปประกอบแล้ว ท่านก็ยิ้ม และชมว่า “ทำได้ดี” แต่เมื่อข้าพเจ้ากราบเรียนว่าได้เขียนประวัติท่านใหม่ให้มีเนื้อหามากขึ้น ท่านก็ส่ายหน้า เขยโน ทันทิ (ดังคาด!) หากข้าพเจ้าก็ยังคงฝันอ่าน ‘เล่าเรื่องท่าน’ ให้ท่านฟัง ท่านอาจารย์ทำหน้าที่นั่งเรียบ ออกจะดูๆ เล็กน้อย และพูดว่า “ยาวไป” (ซึ่งข้าพเจ้าถือเป็นคำอนุญาต) แต่ข้าพเจ้าก็ยังคงต้องแพ่งไม่แก้ไขอะไร

ประวัติผู้เขียน

ศรีวรา อิศสระ เกิดเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ เป็นบุตรสาวคนโต
ของคุณคุณุษฎี และคุณทอสี สวัสดิ์-ชูโต มีน้องๆ สามคน คือ
คุณบุบผาสวัสดิ์ รัชชตาตะนันท์ (ครูอ๋อน) คุณชুমพิชัย และ
คุณไพจิตร สวัสดิ์-ชูโต

จบการศึกษาระดับมัธยมต้นจากโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย
มัธยมปลายจากโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ปริญญาตรีด้าน
เศรษฐศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และปริญญาโท
ด้านบริหารธุรกิจ จากมหาวิทยาลัยอินเดียนา สหรัฐอเมริกา
สมรสกับคุณสงกรานต์ มีบุตรสามคน คือ วรลลิตี ดิฐวิวัฒน์
และกรัชเพชร

เริ่มต้นทำงานที่บริษัทเซลล์แห่งประเทศไทย และธนาคารซีทีแบงก์
ปัจจุบันเป็นประธานกรรมการ บริษัท ชาญอิสสระ ดีเวล็อปเม้นท์
จำกัด (มหาชน) กรรมการมูลนิธิปัญญาประทีป ฯลฯ

ได้ไปเยือนวัดหนองป่าพง และวัดป่านานาชาติ ครั้งแรก
ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๐ และรู้สึกประทับใจมาก ได้เริ่ม
กิจกรรมทางพุทธศาสนาครั้งแรกประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๓
โดยนิมนต์ท่านอาจารย์ปล้นโน เจ้าอาวาสวัดป่านานาชาติไป
แสดงพระธรรมเทศนาที่บริษัทเซลล์ฯ แม้จะรู้สึกศรัทธาใน

ปฏิปทาของพระวัดป่าลูกศิษย์หลวงพ่อชาเป็นอย่างมาก แต่ก็ได้ปล่อยให้วันเวลาล่วงไปกับภารกิจทางโลกทั้งครอบครัวและภาระงาน จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๔-๒๕๓๕ เมื่อจะต้องส่งบุตรชายไปเรียนต่อต่างประเทศ จึงคิดที่จะปลูกฝังให้ลูกๆ มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา เพื่อเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวของจิตใจ ได้พาครอบครัวไปกราบท่านอาจารย์ชยสาโร ที่วัดป่านานาชาติ และท่านอาจารย์ปสันโนที่สำนักสงฆ์จุ่มจ่อม จังหวัดอุบลราชธานี โดยพักอาศัยที่วัด และสำนักสงฆ์เป็นครั้งแรก ได้รับความเมตตาจากท่านอาจารย์ทั้งสองอบรมสั่งสอนทำให้เข้าใจว่าพุทธศาสนาเป็นเรื่องของชีวิต ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ไกลตัว แต่เป็นสิ่งที่มนุษย์สมควรศึกษาเรียนรู้และปฏิบัติอย่างจริงจังเพื่อชีวิตที่ดีงาม จึงได้ปวารณาตัวเป็นลูกศิษย์ของท่านอาจารย์ตั้งแต่นั้นมาจนกระทั่งถึงทุกวันนี้

มูลนิธิปัญญาประทีป

ความเป็นมา

มูลนิธิปัญญาประทีป จัดตั้งโดยคณะผู้บริหารโรงเรียนทอสี ด้วยความร่วมมือจากคณะครู ผู้ปกครองและญาติโยมซึ่งเป็นลูกศิษย์พระอาจารย์ชยสาโร กระทบวงมหาดไทยอนุญาติให้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลอย่างเป็นทางการเลขที่ ทะเบียน กท. ๑๔๐๕ ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๑

วัตถุประสงค์

- ๑) สนับสนุนการพัฒนาสถาบันการศึกษาวิถีพุทธที่มีระบบไตรสิกขาของพระพุทธศาสนาเป็นหลัก
- ๒) เผยแผ่หลักธรรมคำสอนผ่านการจัดการฝึกอบรมและปฏิบัติธรรม และการเผยแผ่สื่อธรรมะรูปแบบต่างๆ โดยแจกเป็นธรรมทาน
- ๓) เพิ่มพูนความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ และสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืน และส่งเสริมการดำเนินชีวิตตามหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง
- ๔) ร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่นๆ เพื่อดำเนินกิจการที่เป็นสาธารณประโยชน์

คณะที่ปรึกษา

พระอาจารย์ชยสาโรเป็นองค์ประธานที่ปรึกษา โดยมีคณะที่ปรึกษา เป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่างๆ อาทิ ด้านนิเวศวิทยา พลังงานทดแทน สิ่งแวดล้อม เกษตรอินทรีย์ เทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาศาสตร์สุขภาพ การเงิน กฎหมาย การสื่อสาร การละคร ดนตรี วัฒนธรรม ศิลปกรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น

คณะกรรมการบริหาร

มูลนิธิฯ ได้รับเกียรติจากรองศาสตราจารย์นายแพทย์ปรีดาทัศนประดิษฐ์ เป็นประธานคณะกรรมการบริหาร และมีคุณบุบผาสวัสดิ์ รัชชตาตะนันท์ ผู้อำนวยการโรงเรียนทอสีเป็น เลขานุการฯ

การดำเนินการ

- มูลนิธิฯ เป็นผู้จัดตั้งโรงเรียนมัธยมปัญญาประทีป ในรูปแบบโรงเรียนบ่มเพาะชีวิตเพื่อดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ด้านการศึกษาวิถีพุทธ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ของมูลนิธิฯ ชำงต้น โรงเรียนนี้ตั้งอยู่ที่ บ้านหนองน้อย อำเภอปากช่อง จังหวัดนครราชสีมา
- มูลนิธิฯ ร่วมมือกับโรงเรียนทอสี ในการผลิตและเผยแพร่สื่อธรรมะ แจกเป็นธรรมทาน โดยในส่วนของโรงเรียนทอสีฯ ได้ดำเนินการต่อเนื่องตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕

શ્રીગણેશાય નમઃ

૨૦૧૧ ઇસવેર: